

Quỷ Linh Tinh Quái Chi Nga Quỷ

Contents

Quỷ Linh Tinh Quái Chi Nga Quỷ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	42
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10	59
11. Chương 11: Vĩ Thanh	65
12. Chương 12: Phiên Ngoại: Sự Trả Thù Của Nhóm Quái	67

Quỷ Linh Tinh Quái Chi Nga Quỷ

Giới thiệu

Edit: Đồng chíBeta: Tân Sinh, Sên lườiThể loại: cổ trang, huyền huyền, hài, 1×1, đế vương công quỷ đối thụ. Tiểu thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-linh-tinh-quai-chi-nga-quy>

1. Chương 1

“Đói, thật đói a.....”

Mở mắt, như trước là một mảnh hắc ám, không biết bây giờ là lúc nào, chính là cảm giác đói khát trong bụng chưa bao giờ biến mất, ngược lại theo thời gian trôi qua càng thêm khó chịu.

“Nơi này..... Đây là đâu?” Tự hỏi bản thân để dời đi lực chú ý, Lâm Duệ Dương buộc mình dành hết tâm tư đặt ở vấn đề này.

Theo như trí nhớ của hắn..... Một cái hộp? Mơ mơ hồ hồ, tựa hồ dừng lại trong bóng đêm,giờ nhớ lại có chút mơ hồ, thế nhưng không thể nhớ được cuộc sống trước kia của mình.

Hình như..... Trừ bỏ cái tên “Lâm Duệ Dương” cùng cảm giác đói khát, hắn cái gì cũng không nhớ rõ?

A, thật không có cách dời đi lực chú ý —— Lâm Duệ Dương có chút tiếc nuối, tựa hồ đối với trí nhớ bị quên lãng cũng không đáng để ý.

Không có biện pháp,cảm giác đói khát,cũng không biết thời gian đã qua bao nhiêu, trừ bỏ sự thèm khát thức ăn ngày càng gia tăng, hết thấy những thứ khác cũng không trọng yếu.

“Lâm công công, hòm tiến cống lần này nên đặt ở đâu?”

“Hòm này thoát nhìn bình thường, chắc Nương Nương cũng sẽ không thích nó, nên đặt đâu cũng vậy thôi.”

Có..... Tiếng người!?

Lâu chưa nghe qua tiếng người Lâm Duệ Dương lập tức kích động đứng lên —— có người nghĩa là sẽ muốn ăn cơm, nghĩa là sẽ có đồ ăn.

Chính nghĩ như vậy, một cỗ hương thơm thoảng qua, mùi cơm hảo hạng thổi lại đây, làm cho việc hần lúc nào cũng bị cảm giác đói khát tra tấn toàn thân đều run rẩy đứng lên.

“Ta muốn ăn cơm!” Dục vọng mãnh liệt như tia điện chảy dọc toàn thân, Lâm Duệ Dương liêu lĩnh mà hướng mùi thơm vọt tới.

Có lẽ cảm giác thèm ăn đạt đến cực đỉnh, liền chiếc hộp hắc ám đã giam cầm hần đã lâu nhưng cũng không chịu nổi một kích, hần liền vọt ra ngoài.

Trong lúc nhất thời ánh nắng chói mắt, lâu không thấy ánh mặt trời hần không khỏi nheo mắt, thậm chí liền trên da thịt đều cảm nhận sâu sắc. Nhưng giây tiếp theo, trong mắt của hần liền chỉ có đồ ăn đang gần trong gang tấc.

Kia ánh vàng rực rỡ, thơm ngào ngạt, thức ăn đủ loại kiểu dáng, quả thực là trong mộng hần cũng chưa từng mơ thấy món ngon như vậy.

Bất chấp mọi thứ, Lâm Duệ Dương tiến lên hung hăng cầm một món liền cho vào miệng ăn. Lúc này nếu có người, sẽ phát giác y nguyên bản hơi trong suốt mà theo đồ ăn vào bụng dần dần mà biến thành thật thể.

Đáng tiếc trong phòng không có người, một mình Lâm Duệ Dương một lòng một dạ ăn tự nhiên cũng sẽ không chú ý tới.

“Ăn ngon, ăn ngon!”

Trong miệng một đồng thức ăn, Lâm Duệ Dương vẻ mặt thỏa mãn mà nhắm nuốt, hưởng thụ, y không có chú ý tới một bên cửa phòng lặng lẽ mở ra, một đĩa nhỏ trắng ngần đứng cạnh cửa.

Trong lúc đang lang thôn hồ yết, một loại trực giác khiến Lâm Duệ Dương nhìn lại, đối diện với ánh mắt trong sáng của đĩa nhỏ.

Ánh mắt này..... không phải là muốn —— nhìn đồ ăn trong tay mình, lại nhìn ánh mắt trong suốt kia, được rồi được rồi, chắc cũng là người phải chịu đói, đây cũng chỉ là đĩa nhỏ như búp bê..... Lâm Duệ Dương cố nén đau lòng, trong tay cầm chút đồ ăn đưa tới.

Búp bê ngọc nghiêng đầu nhìn đồ ăn trước mặt, như là không rõ mà trừng mắt nhìn.

“Này..... Cho người ăn!” Khẽ cắn môi, Lâm Duệ Dương nói, chính tay mình đem đồ ăn cho đi, quả thực chính là cắt thịt hần!

Nhưng nhìn ánh mắt trong suốt của tiểu oa nhi —— đĩa nhỏ này, đồ vật đưa đến trước mắt cũng không biết ăn, trách không được mà bị đói. Thở dài, Lâm Duệ Dương sờ sờ dạ dày tựa hồ vĩnh viễn đều không no, ngồi xổm xuống đưa tay đặt ở bên miệng búp bê, “Này —— ăn!” Nói xong, còn làm cái động tác ăn.

Vừa muốn đưa tay đem đồ ăn nhét vào miệng búp bê, một tiếng hét chói tai đột nhiên xuất hiện, “A a a! Người đang định làm gì Lục điện hạ!”

Trong chớp mắt, một cái thân ảnh màu lam vọt tới, một tay đem búp bê ngọc giấu ở phía sau, “Người là người nào? Dám can đảm vào trong cung hãm hại Lục điện hạ?”

“A? Ta?” Đột nhiên bị chất vấn, Lâm Duệ Dương có chút không tiếp thu được. Lâu chưa cùng người tiếp xúc, tình huống trước mắt cũng không muốn nghĩ, ngược lại bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề sâu xa hơn “ta là ai”.

Y là ai? Trong nháy mắt, tựa hồ rất nhiều gương mặt đói khát thoáng hiện ở trước mắt, quen thuộc nhưng cũng xa lạ, vẫn cảm giác đói khát tra tấn y dù cho có ăn cũng không có giảm bớt mà ngược lại càng tăng

lên,cảm giác vụng huyễn kịch liệt đột nhiên buông xuống, Lâm Duệ Dương liền tư thế hai tay nắm chặt đồ ăn..... Ngất đi.....

Long giường hoa hoa lệ lệ,thân hình trắng nõn của nữ nhân tạo nên một độ cong tuyệt mỹ, thân thể màu đồng của nam nhân úp sấp phía trên,theo tiếng rên rỉ mê người của nữ nhân,một cái đỉnh nhập mạnh mẽ, liền phóng xuất.

Phát tiết xong, nam nhân không chút nào lưu luyến mà ngồi dậy, nữ nhân run lên, lập tức vô lực động thân mình, hai cánh tay duyên dáng liền ôm lấy thắt lưng nam nhân, “Hoàng Thượng, không ngủ lại cùng Ngọc nhi sao?”

Nam nhân này, cũng chính là đương kim Thánh Thượng bấy giờ Hiên Viên Thích ha hả cười, trong mắt hiện tia lãnh ý.

“Ngọc phi lỡ lời.”

Thanh âm không nhẹ không nặng lại làm cho Ngọc phi trong lòng chấn động, Hoàng Thượng từ trước đến nay không màng cung đình thị phi, tuy rằng thường xuyên lưu luyến hậu cung nhưng lại cực kỳ chán ghét phi tần nhiều lời, hôm nay hoàng thượng nhiệt tình với nàng như vậy, nhưng lại quên sự tình quan trọng như vậy.

“Ngọc Nhi biết sai.”Ngọc phi sắc mặt trắng bệch, cuống quýt buông tay ra, “Chỉ vì, chỉ vì buổi chiều thái giám báo lại Khang nhi bị người bắt cóc, Ngọc Nhi nhất thời nóng vội nên mới vừa rồi hành động lỗ mãng như vậy.”

Hiên Viên Thích dưới gối hiện có sáu người con, Khang nhi chính là nữ danh của Lục hoàng tử.

“Nga? Người nào dám can đảm tư xông cấm cung, trầm lại nửa điểm không biết?”

Trong lời nói độ ẩm chợt giảm xuống, nghe được Ngọc phi lại một trận run sợ, vội vàng nói: “Buổi chiều Khang nhi ham chơi, một mình chạy ra ngoài,thái giám thật vất vả mới tìm được hần, phát hiện hần bị người bắt cóc, cũng may thị vệ tỉnh táo, người nọ đã bị bắt giữ.

“Nô tì..... Nô tì xem Hoàng Thượng xử lý triều chính bận rộn, Khang nhi vừa rồi không có cái gì sơ xuất, liền tự tiện tác chủ.....”Ngọc phi âm thầm cắn răng, nguyên bản hôm nay trực ban chính là cứu cứu bên nhà phụ mẫu, vốn định âm thầm xuống tay, tìm cơ hội xử lý người nọ, ai ngờ chính mình nhưng lại nhất thời lỡ miệng.

“Tự tiện tác chủ giấu diếm trầm? Can đảm của Ngọc phi..... nhưng thật ra càng lúc càng lớn?”

“Hoàng Thượng thứ tội.”

Nghe được trong lời nói của Hiên Viên Thích có chút cảnh cáo, Ngọc phi bắt chắp bản thân trần truồng, vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ, “Nô tì không dám tự tiện chủ trương, Hoàng Thượng thứ tội.”

Nhìn quý phi được mình cưng chiều đang quỳ gối trên sàn nhà lạnh băng run rẩy,Hiên Viên Thích trong lòng nghĩ đến chuyện khác ——

Hắn đăng cơ đến nay được ba năm, thanh lọc triều chính, chủ trì đại cục, đừng nói hoàng cung, ngay cả kinh thành cũng ít có nháo sự, hiện giờ lại có người can đảm xâm nhập hậu cung, hơn nữa hần làm hoàng đế lại nửa điểm không biết..... Chuyện này, cũng thú vị.

“Đứng lên đi, niệm tình người đã hầu hạ trầm nhiều năm, lần này cho qua, nếu có lần sau,nhất định không tha!”

“Tạ Hoàng Thượng.”

Được thái giám hầu hạ mặc quần áo, Hiên Viên Thích thuận miệng hỏi: “Người nọ hiện tại giam giữ ở nơi nào?”Nếu là ép vào thiên lao, chính mình tất nhiên sẽ không biết, nên liền hỏi.

“Ồ, ở thị vệ tì.”

“Truyền chỉ, bãi giá thị vệ tì.”

Ngọc phi thở phào, vừa muốn đứng dậy, lại nghe Hiên Viên Thích đã đi tới cửa nói: “Đúng rồi, hôm nay cữu cữu của ngươi đang làm nhiệm vụ đi? Nên dù thế nào nhớ rõ phải làm cho hần hiểu được!”

Hoàng đế thế nhưng rành mạch mà nhớ rõ, Ngọc phi một chút yếu đuối trên mặt đất, trong lòng ần ần nghĩ mà sợ.

“Ân..... Thật đói..... Thật đói.....”

Mơ mơ hồ hồ, bản thân lại nhớ tới sự hắc ám quen thuộc, Lâm Duệ Dương rên rỉ ra tiếng. Y tựa hồ vừa mơ một giấc mơ đẹp, ăn nhiều món ăn ngon gì đó, ách, tuy rằng không có ăn no, nhưng vì cái gì lại nhanh tỉnh lại như vậy?

Không muốn không muốn, hần còn muốn ăn, không cần tỉnh lại chịu đói!

Nhắm mắt lại, dùng sức cắn răng —— ân? Thế nhưng cắn được?

Thật tốt quá, mộng đẹp tiếp tục. Lâm Duệ Dương cắn chặt thứ gì đó trong miệng, ngô, hàm hàm mà, mềm mà, này cảm giác ——”Tương móng heo!”

“Lớn mật, dám quấy nhiễu thánh giá!”

Cùng với tiếng gào tựa sét đánh, “móng heo” trong miệng bị người bên ngoài kéo, hoặc là nói, là hần bị người lôi kéo rời xa “móng heo” ngon miệng.

“Heo móng của ta!”

Kêu thảm một tiếng, Lâm Duệ Dương nắm chặt “ móng heo” sắp rời xa chính mình, đột nhiên mở mắt. Ân? Như thế nào là một nam nhân thân vàng lờ lợ?

“Móng heo? Móng heo của ta mà!?”

“Heo móng?”Lập lại lời Lâm Duệ Dương nói, khóe miệng Hiên Viên Thích có chút run rẩy.

Hần nguyên bản đến thị vệ ti chỉ là muốn nhìn xem đến tột cùng là người nào dám can đảm xâm nhập hoàng cung, hoặc là thuận tiện nghiêm hình tra tấn bức cung, dù sao thiên hạ thái bình hoàng đế như hần cũng thấy rất nhàm chán.

Ai ngờ đến mở cửa, người này đầu tiên là ngủ say bất tỉnh, hần tiến lên muốn đưa hần đá đứng lên, ai ngờ hần lại đột nhiên nhảy lên, gắt gao cắn bàn tay của hần, đương nhiên còn nói cái gì ——”Tương móng heo”!?!.....

Vũ nhục, này tuyệt đối là vũ nhục!

Lập tức sắc mặt trở nên âm trầm nghĩ muốn y chết ngay lập tức, nếu không phải thị vệ tiến lên đưa hần giữ chặt, hần đã sớm xuống tay. Không nghĩ tới người này lớn mật như thế, bị rút ra sau cũng dám giữ chặt cánh tay hần tiếp tục quát to” móng heo”?

Nếu không phải thần trí có vấn đề, đó là cố ý giả ngu, muốn làm cho hần buông cảnh giác sao?

Như vậy đã đem hần Hiên Viên Thích nghĩ đến quá vô dụng!

“Heo móng, đưa ta heo móng!”

Không biết mình bị người biến trở thành người có âm mưu, Lâm Duệ Dương trong lòng chỉ có “móng heo” của y, chính mình rõ ràng bắt được”heo móng”, như thế nào mở mắt vừa thấy liền biến thành tay người nam nhân này? Nhất định là bọn họ đem giấu móng heo của hần!

“Nga? Ngươi muốn móng heo?”Phất tay làm cho đám thị vệ đang giữ Lâm Duệ Dương lui xuống,Hiên Viên Thích rút lại cánh tay bị nắm,nâng cằm Lâm Duệ Dương: “Ngươi rất đói bụng sao?”

“Đói, đương nhiên đói!”Đúng lý hợp tình mà nhìn Hiên Viên Thích, Lâm Duệ Dương cố ý bảo hộ “quyền ăn” của bản thân, “Tương heo móng của ta còn không có ăn xong mà!”

Tương heo móng, vẫn là tương heo móng! Không tự chủ được mà đem ánh mắt dời về phía bàn tay mình ấn rõ ràng hai dấu răng, Hiên Viên Thích giận dữ: “Người muốn ăn tương heo móng? Hảo —— đem thân thể người đến đổi!” Hẳn thật muốn nhìn đến tột cùng là ai? “Ăn” Ai!

“A?” Lấy thân thể đổi? Đây, đây.....

Cúi đầu đánh giá chính mình, áo choàng đen có chút rách nát, quần nhẵn nhúm còn có mang theo chút bùn, mặt trong quần áo..... đói bụng thật lâu thân thể khẳng định tất cả đều là xương cốt, có cái gì ăn ngon? Hương vị khẳng định so với tương heo móng kém xa, tuy rằng cảm giác nhưc đầu.....

Người này nguyên lai đói bụng đến tình trạng này, liền ngay cả y loại xương bọc da cũng muốn nuốt vào, trách không được lại giấu tương heo móng của y.

Suy nghĩ chuyển đến góc độ phi thường quý dị, Lâm Duệ Dương tràn ngập đồng tình mà nhìn Hiên Viên Thích, “Được rồi, bất quá người phải cho ta ăn no.” Nguyên lai còn có người so với hắn càng đói.

“Nga?” Đáp ứng như thế rõ ràng..... Hay là.....

Hiên Viên Thích nheo lại ánh mắt, kỳ thật câu kia “Lấy thân thể đến đổi” là chính hắn thốt ra, cũng không có thật sự muốn thân thể hắn, nhưng người này đáp ứng rõ ràng như thế, hiển nhiên sớm có dự mưu, thực không biết, âm mưu thật sự của hắn là gì!

Có ý tứ, thật sự rất có ý tứ. Hẳn Hiên Viên Thích yêu nhất chính là kích thích, mặc kệ mục đích của hắn là cái gì, hắn tuyệt đối mỗi mắt mong chờ!

“Người tên là gì?”

“Lâm Duệ Dương.”

“Tốt lắm, đêm nay sẽ thị tẩm đi.”

“Bệ hạ, không thể.....” Một bên thị vệ nhất tề quỳ xuống, “Người này thân phận bất minh, thật sự.....”

“Trẫm đã quyết định, chớ có nhiều lời!” Buông tay đang nâng cằm Lâm Duệ Dương, hướng một bên tiểu thái giám phân phó: “Tiểu Thụy Tử, phân phó xuống, hảo hảo hầu hạ hắn dùng thiện, nhất định phải uy hắn ăn no, ăn no!”

Nhìn ánh mắt Lâm Duệ Dương đầy ý cười, Hiên Viên Thích nói: “Sau đó tẩy trừ sạch sẽ, đưa đến điện Long Thừa!”

Thị tẩm là cái đồ vật gì? Lâm Duệ Dương bị thái giám dẫn đi luôn tự hỏi chuyện này. (Tiểu tân: ừm, đồ vật này hay lắm, đảm bảo “quyền ăn” cả đời a *cuồng tiểu*)

Bất quá không đợi hắn hiểu rõ, liền bị mùi cơm hấp dẫn xa xa thổi tới. Một phen đẩy ra thái giám dẫn đường, Lâm Duệ Dương hướng tới bàn bày đầy đồ ăn.

Tay trái một chân gà, tay phải một miếng cơm, miệng còn tràn đầy, trong miệng bị nhắm nuốt nhìn không rõ lắm là cái gì đó, đó là hình ảnh mà Hiên Viên Thích nhìn thấy khi đẩy cửa vào.

Ngẩn ra, hắn theo bản năng mà nhìn xem sắc trời, trời chiều bắt tại chân trời, hiển nhiên là chạng vạng rồi.

Vậy y, như thế nào vẫn còn ăn?

“Tiểu Thụy Tử, trẫm không phải phân phó người làm cho hắn ăn no sau đưa đến điện Long Thừa sao? Như thế nào kéo dài tới hiện tại mới để cho hắn ăn?” Nếu không phải hắn tâm huyết dâng trào hỏi Lâm Duệ Dương hiện tại nơi nào, chẳng phải sẽ đi đối mặt với điện Long Thừa trống trơn sao!?

“Hoàng Thượng thứ tội!” Tiểu Thụy Tử một chút gục trên mặt đất, “Nô tài mang vị này, vị này.....”

Trước sau không biết được nên như thế nào xưng hô Lâm Duệ Dương, Tiểu Thụy Tử dừng một chút mới nói tiếp: “Vị công tử này đến đây hẳn liền vẫn ăn, ăn đến bây giờ còn, còn không có ăn no.....”

Tiểu Thụy Tử thật mạnh đập đầu, “Hoàng Thượng hiểu cho, thực tại không phải nô tài chậm trễ!”

Quét mắt nhìn chồng chồng đĩa đĩa xếp thành ngọn núi nhỏ bên cạnh, Hiên Viên Thích trong lòng biết Tiểu Thụy Tử không có nói sai. Chính là..... Tính ra người này cũng ăn đến hai canh giờ, thế nhưng vẫn là không có ăn no sao?

Nhíu mi nhìn động tác lang thôn hổ yết của Lâm Duệ Dương, chẳng lẽ, y cố ý kéo dài, lấy cớ nói chưa ăn no để cự tuyệt hẳn? Hoặc là hy vọng hẳn nhìn đến cảnh ăn uống khó coi này để hẳn biết khó mà bỏ cuộc sao?

Không khỏi đem Hiên Viên Thích hẳn nghĩ đến quá mức đơn giản!

“Người đâu!” Hiên Viên Thích chỉ chỉ Lâm Duệ Dương còn đang vui đầu ăn, “Đem hẳn kéo đi tẩy trừ một chút, sau đó đưa đến điện Long Thừa cho tắm!”

“Tuân chỉ!”

Thị vệ từ hai phía lập tức tiến lên, liền tha Lâm Duệ Dương ra bên ngoài.

“A a a —— không muốn không muốn! Ta còn chưa ăn ăn no a a a ——”

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết của Lâm Duệ Dương vang tận mây xanh.

“Ta đói ta đói ta đói ta đói ——”

Bị kéo đi vào một căn phòng lớn, bị ấn xuống nước tẩy trừ, thẳng đến trong ngoài bị giặt đến sạch sẽ, được bao lại bằng thảm khiêng đến Điện Long Thừa, Lâm Duệ Dương vẫn như cũ kêu đói.

“Đói? Ăn?” Hiên Viên Thích từ trên cao nhìn xuống Lâm Duệ Dương bị đặt ở trên giường, thảm bọc trên người bởi vì động đậy mà rời ra, lộ ra bả vai gầy, xấu xa chon mị, “Lập tức, tắm liền uy người ăn no!”

“Hừ!” Lâm Duệ Dương quay đầu sang một bên. Còn uy y ăn no? Y đều đã đem bụng gột rửa sạch sẽ, y còn như thế nào ăn no a!?

A, không đúng, y vừa mới ăn gì đó đều là người này cho hẳn, như thế nào có cái gì hẳn không chính mình ăn, ngược lại muốn đem y uy no rồi ăn luôn?

Đầu óc chậm chạp rốt cục bắt đầu vận động, Lâm Duệ Dương sờ sờ xương sườn lộ ra của chính mình, lại nhìn nhìn Hiên Viên Thích đang nhếch miệng, chẳng lẽ..... Người này có ham mê gặm xương.

Ấn, trách không được nhìn hẳn đều xuyên thấu một thân vàng tươi sáng long lanh mà, nguyên lai đầu không lớn bình thường, hẳn đã nói thôi, phục trang khó coi như vậy như thế nào sẽ có người mặc ở trên người, cùng thước điền cộng* (chịu, không hiểu cái gì đây)tựa như.....

Hoàn toàn không biết mình trong mắt Lâm Duệ Dương đã muốn lưu lạc đến bộ tộc đầu óc không được bình thường, Hiên Viên Thích giờ phút này trong mắt tràn ngập động tác vừa rồi của Lâm Duệ Dương ——

Ngón tay thon dài trong ngực trượt xuống, lướt qua thù du đang lộ ra, ở bên hông bồi hồi. Bàn tay rõ ràng khớp xương ở trên thân thể tế gầy du động, thế nhưng lại có một mỹ cảm yêu dị đến vậy.

Một cỗ nhiệt lưu tụ ở bụng, nếu như trước còn tồn tại ý nghĩ thăm dò cùng trêu đùa, hiện tại Hiên Viên Thích là thật chân chính mà đối y nổi lên dục niệm.

Hai tay dùng sức nắm lấy hai bả vai đang lộ ra ngoài của Lâm Duệ Dương, liền đem hẳn ấn ngã xuống giường, “Lâm Duệ Dương, tắm phải ăn người!”

Phải, cũng bị ăn luôn sao?

Nhìn ánh mắt “khát khao” của Hiên Viên Thích, Lâm Duệ Dương giờ phút này bắt đầu lo lắng, “Sẽ, sẽ rất đau sao?”

Ngẩn ra, hiển nhiên thật không ngờ Lâm Duệ Dương sẽ hỏi như vậy, Hiên Viên Thích nhất mặt tươi cười, ý đồ làm cho mình thoát nhìn “Hòa ái dễ gần” một chút, “Sẽ không.”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

“Thật sự thật sự?”

“Thật sự!”

“Thật sự không đau?”

“Thật sự!”

“Người gạt người!”

“.....”

Nhìn thực rõ ràng Lâm Duệ Dương không tin chính mình, Hiên Viên Thích cảm thấy gân trên trán chính mình đang giật thình thịch, thở sâu, cố gắng khống chế chính mình, đem thanh âm tận lực phóng mềm nhẹ, “Vừa mới bắt đầu có thể sẽ có một chút, bất quá lúc sau sẽ không đau.”

“Là, sao?”

Lâm Duệ Dương chọn mi nhìn hẩn, “Người vừa mới nói không đau!”

Người không phải vốn sẽ không tin tưởng sao! Cố nén xúc động muốn rống to, Hiên Viên Thích một phen loại bỏ tất cả trên người Lâm Duệ Dương, “Thử rồi người sẽ biết!”

Thân thể trần trụi lộ ra ngoài, hiện lên trong tầm mắt cực nóng của Hiên Viên Thích, thần kinh tiều tiều của Lâm Duệ Dương cũng cảm thấy nguy cơ, đem thân mình rút lui sâu trong giường.

Trong nháy mắt đó toát ra hơi thở đáng yêu đầm ấm, thế nhưng làm cho Hiên Viên Thích trong lòng cuồng bạo lập tức bình tĩnh trở lại, “Người ngoan một chút, trẫm sẽ không lộng đau của người, ân? Huống chi người không phải đáp ứng rồi, trẫm cho người ăn no, người tới thị tất sao?” Lại phóng ra âm thanh ôn nhu, Hiên Viên Thích ý đồ đối y” hướng dẫn từng bước”.

..... Chính là y căn bản chưa có ăn no.

Lâm Duệ Dương nghĩ muốn nói như vậy, nhưng chẳng biết tại sao, ở tầm mắt cực nóng của Hiên Viên Thích khiến y không thể mở miệng được, chỉ có thể ngập ngừng: “Kia..... Người ăn từ từ, ăn ít một chút nga.....”

“Hảo.”

“Kia..... Người nhẹ một chút.....”

“Hảo.”

“Kia, kia.....”

Giao hoan đương nhiên phải được đối phương tình nguyện, như thế mới có thể tận hưởng, bởi vậy tuy rằng hận không thể lập tức đem Lâm Duệ Dương nuốt vào bụng, Hiên Viên Thích vẫn là nhẫn nại trả lời vấn đề nhàm chán của y.

Bất quá..... Hiên Viên Thích theo bản năng mà nhìn cảnh đẹp trước mắt.

Thân thể trần trụi trắng nõn bởi vì chủ nhân không hề phòng bị mà toàn bộ hiện ra ở trước mắt, thân thể đang nằm trên giường, có chút gầy nhưng hình dạng duyên dáng, thân hình dưới ánh sáng lần lượt hiện ra những mỹ cảm khác thường, đôi chân thon dài, mảnh đất thần bí giữa hai chân, lại càng làm cho người ta mang đến vô hạn mơ màng.

Hắn không cho là hắn đủ kiên nhẫn duy trì đến khi vấn đề nhàm chán này chấm dứt.

Cúi xuống thân mình, đem thân mình bao phủ thân mình đẹp đẽ kia, thanh âm Hiên Viên Thích khàn khàn mà trầm thấp: “Ta sẽ chậm một chút, nhẹ một chút, một chút một chút mà ăn người, sẽ không để cho người đau, ân? Hiện tại có thể bắt đầu rồi chứ?”

“Ách.....” Há miệng thở dốc, phát hiện những lời muốn nói đều bị nói hết, nhìn Hiên Viên Thích đang gần trong gang tấc, Lâm Duệ Dương đơn giản giao trái tim nhất hoành, “Ăn đi!”

Nhìn y một bộ dáng”anh dừng hy sinh”, Hiên Viên Thích nhẹ nhàng gợi lên khóe miệng, chậm rãi kéo léo tiến đến bên tai, ngậm vào vành tai y, “Trẫm muốn ăn.”

“Ăn..... Ăn đi.” Gắt gao nhắm mắt lại, Lâm Duệ Dương có chút phát run, cảm giác rằng nanh ảm áp ở vành tai chính mình chậm rãi di động. Ô ô ô, hần lập tức sẽ biến thành người không có lỗ tai.

Hai tay nắm chặt thành quyền, Lâm Duệ Dương hết sức chuẩn bị sẵn sàng cho cảm giác đau đớn sắp tới, lại phát hiện Hiên Viên Thích chính là hàm chứa vành tai hần liếm lộng, cũng không có cắn đi.

Chẳng lẽ hần thích ăn đường? Hay là muốn trước liếm quen rồi mới cắn đi?

Trong lòng lo sợ, thân thể Lâm Duệ Dương tự nhiên phát run, Hiên Viên Thích tự nhiên sẽ không xem nhẹ sự sợ hãi của y.

Bất quá chẳng biết tại sao, nhìn một bộ sợ hãi của Lâm Duệ Dương thế nhưng làm cho tâm tình của hần tốt lên, rằng nanh ở lỗ tai y hơi dùng sức, cảm giác được người dưới thân mạnh nhất run run, bàn tay to thế nhưng mạnh xuống phía dưới, dùng ở hai chân y trong lúc đó nhẹ nhàng vuốt phẳng.

“A, người, người.....”

Mạnh mở ra mắt, Lâm Duệ Dương cho dù tái tri độn cũng hiểu được bàn tay Hiên Viên Thích đang ở..... địa phương rất không tự nhiên.....

Mồ hôi lạnh chảy xuống, tuy rằng nơi đó chưa từng bị người chạm qua, nhưng đứa ngốc cũng biết nếu bị cắn rụng sẽ rất rất đau.

Nhìn ánh mắt tràn ngập kích động của Lâm Duệ Dương, Hiên Viên Thích trong lòng vui vẻ, chẳng biết tại sao, hần chính là muốn nhìn trong mắt y chiếu ra hình ảnh của chính mình.

Tâm tình tốt, Hiên Viên Thích thế nhưng làm việc dĩ vãng hần tuyệt đối sẽ không làm —— nhẹ nhàng cầm lấy phân thân mềm mại giữa hai chân Lâm Duệ Dương, chậm rãi vuốt ve đứng lên.

Dù chưa bao giờ bị người chạm qua, bởi vậy cho dù Hiên Viên Thích vuốt ve thật sự không tính là kỹ xảo kỹ càng, phân thân ban đầu mềm mại nhưng cũng có dấu hiệu chậm rãi ngẩng đầu.

“Ta, ta.....” Tựa hồ có chút không biết làm sao, Lâm Duệ Dương cắn môi dưới, trong mắt ẩn chứa tầng hơi nước.

“Làm sao vậy?” Có chút ác ý hỏi, sự ngây ngô tự nhiên của y chạy không thoát ánh mắt của Hiên Viên Thích, một bên vuốt ve, một bên tiếp tục khẽ cắn vành tai non mềm.

“Người, người.....”

“Ân? Trầm làm sao vậy?” Bàn tay ác ý mà nắm thật chặt, cảm giác người dưới thân một trận run rẩy, Hiên Viên Thích giờ phút này cũng không quan tâm cách xưng hô của Lâm Duệ Dương.

“Cho ta..... Cho ta.....”

Ngón tay chậm rãi vuốt một chút, tuy rằng chưa bao giờ hầu hạ ai như thế, nhưng đã có sáu cái hoàng tử càng thêm vô số phi tần, tự nhiên hiểu được như thế nào để trêu chọc thân thể ngây ngô của Lâm Duệ Dương, nhìn người dưới thân cắn môi thở dốc, lời nói trở nên thoát phá, ngữ điệu không tự giác toát ra sự dụ dỗ, “Cho người —— cái gì?”

Ý thức được chính mình như vậy có thể cái gì đều không nói được, Lâm Duệ Dương ghen đỏ mặt, dùng kính ngữ, rốt cục đem những lời vẫn muốn nói rống ra: “chừa chút lại cho ta!”

2. Chương 2

“Chừa một chút?”

Hiên Viên Thích ngẩn ra, vì cái gì hần hoàn toàn nghe không hiểu y đang nói cái gì?

Động tác tay không tự giác ngừng, Lâm Duệ Dương nhân cơ hội đem lời vừa rồi chưa nói hết một hơi nói nốt: “Người người người muốn đem nơi đó lộng lớn hơn một chút rồi hãy ăn, ít nhất cũng nên lưu lại một chút cho ta, cái kia, cái kia bị cắn rụng là rất đau.....”

Hiên Viên Thích mặt thoáng chốc đen gấp bội, cơ hồ là một tự một chữ theo rằng nanh mà thoát ra ——
“Người bảo ta ăn ít đi!?” cảm thấy khó thở khiến ngay cả “Trầm” cũng không xưng.

“A ——” Lâm Duệ Dương kêu đau, đau đớn từ dưới thân truyền đến làm cho vài giọt nước mắt tràn ra khóe mắt. Chỉ mới nắm mà đã đau đớn như vậy, nếu cắn xuống, chẳng phải là đau như khi sinh con sao!?

Nghĩ đến đây, Lâm Duệ Dương không khỏi mặt trắng bệch, thân mình rụt lui về phía sau, muốn thoát khỏi cái nắm giữ của Hiên Viên Thích.

Nhưng mà Hiên Viên Thích đang tức giận như thế nào buông tha hắn? Bàn tay to vung lên, cầm hai chân của y tách ra, trong nháy mắt địa phương tư mật nguyên bản liền toàn bộ lộ ra trước mắt hắn.

Lâm Duệ Dương vội vàng đem tay xuống dưới, lại bị Hiên Viên Thích một tay bắt lấy giam giữ trên đỉnh đầu, lúc đó thuận thế cạy mạnh đem đùi chen vào giữa hai chân y.” Lâm Duệ Dương, mặc kệ người có mục đích gì, đem nay người trốn không thoát!”

Cau mày, Hiên Viên Thích một tay hướng tới đầu giường, lấy một cái bình nhỏ, dùng miệng cắn mở nắp bình, đem chất lỏng trong bình đổ vào giữa hai chân bị bắt mở rộng của Lâm Duệ Dương.

Cảm giác lạnh lẽo giữa hai chân làm cho Lâm Duệ Dương run run một chút, nam nhân trên người tản mát ra hơi thở nguy hiểm khiến bản năng y cảm thấy sợ hãi co rúm lại nghĩ muốn né tránh, nhưng toàn thân lại bị mạnh mẽ giam cầm, không có chỗ để trốn.

Mắt tái nhợt, đôi mắt mang theo một tia kinh hoàng, cùng với đôi môi run rẩy, giờ phút này khiến cho Lâm Duệ Dương thoát nhìn như một tế phẩm vô tội, cũng làm cho Hiên Viên Thích tâm đang cuồng nộ cũng thoáng hạ nhiệt độ.

Hít sâu một hơi, Hiên Viên Thích chậm rãi nói: “Đây là hương chi, sẽ giúp người không thấy đau đớn, người ngoan ngoan hầu hạ, trầm sẽ ban thưởng cho người.”

Hiên Viên Thích trong lòng âm thầm bật cười, bản thân là vua một nước khi nào lại cần phải giải thích này nọ cho người khác, chính là Lâm Duệ Dương này thoát nhìn chưa trải sự đời, tuy rằng không biết rõ lai lịch của y, nhưng trong lòng lại không biết làm sao, không hiểu tại sao lại có cái loại cảm giác thương tiếc với y, cho dù bị y chọc giận, nhưng cũng không nghĩ không để ý cảm giác của y mà cứ rần rần làm đến.

Tựa hồ không phải chuyện tốt..... Hiên Viên Thích nhú mày, ngón tay liền lấy chút hương chi xâm nhập một chút vào huyết đạo phía sau chưa bao giờ bị mở ra của Lâm Duệ Dương.

“Ân ——”

Thân thể bị mạnh mẽ khiêu khai, chưa bao giờ nghĩ tới địa phương đó bị ngón tay sáp nhập, Lâm Duệ Dương không khỏi rên rỉ ra tiếng, lại bị Hiên Viên Thích dùng miệng ngăn chặn, lưỡi nóng xâm nhập vào trong miệng, cổ ý cùng hắn dây dưa.

Lúc trước còn tự hỏi Hiên Viên Thích nói cái kia là “Giảm bớt đau đớn” gì đó, có phải hay không tương đương với chuyện giết cẩu trước phải dùng đến chút gây gộc, làm cho nguyên liệu nấu ăn tạm thời bị tê liệt rồi mới xuống tay, lúc này lại bị cái lưỡi kia chui vào trong miệng khiến tâm tư tán loạn, trong đầu chỉ có duy nhất một ý tưởng mơ hồ “Chẳng lẽ kì thật là xuống tay từ lưỡi”.

“A a —— ân ——”

Ở phía sau ngón tay đang khuếch trương mang đến từng đợt đau đớn, mặc dù, có hương chi bôi trơn, đau đớn giảm bớt không ít, nhưng vẫn tạo ra cảm giác khó chịu như trước, mà bàn tay đang bộ lộng tại phân thân lại mang đến khoái cảm không thể tưởng tượng.

Hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng tràn ngập trong cơ thể, Lâm Duệ Dương thở dốc liên tục, trong đầu một mảnh mơ hồ, rốt cuộc nói không ra lời.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch như đang trêu ghẹo chính mình, một chút thóa dịch theo khóe miệng tràn ra, đôi mắt mở lớn có chút thất thần, cái lưng mảnh khảnh đang vô ý mà phối hợp với động tác tay của hắn, Hiên Viên Thích cảm giác được chính mình bụng dưới một trận co rút.

Cho tới bây giờ hắn không vì người khác ủy khuất chính mình, tất nhiên không cho rằng hiện tại là một cái ngoại lệ, ngón tay dùng sức đảo lộn vài cái, chợt rút ra, phân thân cực đại cực nóng đang ở huyết khẩu vượt phẳng vài cái sau đột nhiên vọt đi vào.

“A a ——”

“Ân ——”

Hai tiếng kêu đau cơ hồ đồng thời vang lên. Tiếng trước là Lâm Duệ Dương kêu đau, tiếng sau là Hiên Viên Thích bị Lâm Duệ Dương một hơi cắn trên vai làm hắn kêu đau.

“Ô..... Đau.....”

“Đáng chết, thế nhưng dám cắn trâm!” Hiên Viên Thích nhíu mày, như trừng phạt mà thất lực dùng sức tiến vào, vì thế ——

“A ——”

“A ——”

“Đau.....”

“Đáng chết, người còn cắn.....” Lại dùng lực.....

“A ——”

“A ——”

Tựa hồ lâm vào một cái tuần hoàn quỷ dị nào đó.....

Bất quá một lát sau, Hiên Viên Thích mồ hôi đầm đìa, Lâm Duệ Dương mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một đồng máu tươi lây dính sàng đan, phía dưới chính là của Lâm Duệ Dương, mặt trên..... Là của Hiên Viên Thích.....

“Ô ô..... Đau quá.....Người gạt người!”

“Người ——”

Nhìn một đồng máu tươi từ trên vai chảy xuống, nhìn... sắc mặt Lâm Duệ Dương tái nhợt, trên trán che kín mồ hôi, ánh mắt ban đầu mở lớn giờ phút này眯 lên, khóe mắt đã muốn ướt át, hiển nhiên là đau tới cực điểm, Hiên Viên Thích cho dù trong lòng có giận, nhưng cũng không thể tiếp tục quyết tâm không để ý đến cảm thụ của Lâm Duệ Dương.

Vươn tay, xoa nắn hồng anh yếu ớt trước ngực đang đứng thẳng, trong miệng ngậm quả hồng anh còn lại chậm rãi mút vào, đầu lưỡi nhẹ nhàng xoay vòng. Một bên tay trượt xuống phía dưới, bao vây bộ phận phân thân Lâm Duệ Dương vì đau đớn mà đang uể oải cúi đầu.

Chăm sóc ở các nơi, phía sau đau đớn vẫn như trước, Lâm Duệ Dương như trước là bị khơi mào tình triền, thân mình nguyên bản bị giam chặt bắt đầu run rẩy. Chậm rãi, đau đớn kịch liệt vẫn như trước, nhưng dần dần có một tia khác lạ, lửa nóng gắt gượng mai nhập trong cơ thể, cảm giác cực nóng kia khiến y rốt cục nhận không được co rút hậu đình lại một chút.

Lần này lại khiến cho Hiên Viên Thích thật vất vả kiềm chế xúc động ở hạ thân, rốt cuộc không cách nào nhận được, nâng mông cánh hoa của Lâm Duệ Dương lên tiếp tục tiến vào.

“A a —— ân ——”

Lần này vang lên rốt cục không phải là tiếng kêu đau chói tai, mà là rầu rĩ, cùng loại với tiếng rên rỉ.

Sáng tỏ Lâm Duệ Dương cảm nhận được rốt cục không chỉ là đau đớn, Hiên Viên Thích càng thêm dùng sức mà tiến lên, lửa nóng gắt gượng biến hóa góc độ đánh sâu vào thân mình mỏng manh dưới thân.

Trong lúc nhất thời, nam nhân gầm nhẹ, rên rỉ, thử dốc tràn ngập toàn bộ diện Long Thừa, thái giám cùng thị vệ canh giữ ở cửa đều là mặt không đổi sắc, hiển nhiên sớm thành thói quen đối mặt với loại tình huống này, dù đây là lần đầu Hiên Viên Thích sủng hạnh nam nhân.

Dù sao, dựa theo thói phong lưu của hoàng đế, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày như thế.

Thừa đức đế Hiên Viên Thích phong lưu mọi người đều biết đến, hấn thích mỹ nhân, thích giam giữ mỹ nhân lấy làm thống khoái, thích rong ruổi khoái cảm ở trên người mỹ nhân.

Đương nhiên, mỹ nhân không nhất định là nữ nhân, Hiên Viên Thích đương nhiên cũng có chạm qua nam nhân, trên thực tế, thời hấn còn là thiếu niên cũng có ghé qua tiểu quan quán. Với hấn mà nói, chỉ cần là mỹ nhân, nam hay nữ cũng không trọng yếu.

Nhưng nam tử dù sao cũng khác nữ tử, cốt cách cứng rắn, làn da cũng không mịn màng trơn nhẵn như nữ tử, tuy rằng hậu đình so với nữ tử nhanh trắt rất nhiều, nhưng lạc thú cũng thiếu rất nhiều. Thiếu niên chưa trưởng thành tuy rằng đáng người mềm mại, nhưng không giống nữ tử mềm mại trắng mịn, chơi đùa vài lần Hiên Viên Thích liền mất đi hứng thú, bởi vậy sau khi đăng cơ chưa bao giờ lâm hạnh nam sủng.

Vậy mà hôm nay, hấn lại tỉnh dậy bên cạnh một thiếu niên.

Lấy tay chống đỡ, Hiên Viên Thích đánh giá Lâm Duệ Dương đang mê man bên người.

Hấn không đẹp, thậm chí cũng đáng được gọi là mỹ nhân; làn da tuy rằng trắng, đã có chút thô ráp, so với những phi tần trong cung tỉ mỉ bảo dưỡng da thịt; ngũ quan không xuất chúng, đáng người tuy rằng cân xứng nhưng cũng không có câu hồn.

Một thiếu niên bình thường như vậy, chính mình đem qua lại ở trên người hấn chiếm được khoái cảm chưa bao giờ trải qua, đến tột cùng là sao lại thành thế này!?

Mà ngay cả hiện tại, chỉ nhìn y, hạ thân liền đã rục rịch, sao hấn lại có thể đầu hàng?

Lắc đầu, đem ý tưởng vớ vẩn lắc rụng, Hiên Viên Thích tỉnh tường cảm giác được, thân thể thiếu niên đối với mình có loại lực hấp dẫn khó có thể nói rõ.

Kìm lòng không đậu mà vuốt ve da thịt có chút tái nhợt, cơ thể có chút gầy yếu ở lòng bàn tay lướt qua cảm giác lại càng rõ ràng, làm cho thân thể Hiên Viên Thích lại bắt đầu xôn xao.

—— lại đến một lần sao?

Đang do dự, có lẽ cảm nhận được xúc cảm trên người, Lâm Duệ Dương mờ mờ lung lung mà mở mắt, vừa vặn cùng Hiên Viên Thích đối nhãn.

“Bùm, bùm……”

Hai người tương đối không nói gì, chỉ có tiếng tim đập thảng thển vang, nói không nên lời là cái tư vị gì.

Không đúng, tiếng tim đập!

Lâm Duệ Dương cúi đầu nhìn ngực mình, vài cái hôn ngân đi theo trên ngực phập phồng hơi hơi lắc lư, tuy rằng rất nhỏ, lại thật là sinh động.

Tim đập! Hấn hồi lâu tâm không nhảy lên thế nhưng bắt đầu nhảy lên!

Này đến tột cùng là —— sao lại thế này?

Kinh ngạc nhìn ngực, Lâm Duệ Dương không thể tin được mà muốn đem tay chạm đến, xác định không phải mình bị ảo giác, cũng không nghĩ động tác vừa rồi tác động đến hạ thân, đau đớn bỗng rất đánh thẳng lên đầu, bất ngờ không kịp đề phòng kêu lên thành tiếng.

Lại nói Hiên Viên Thích nhìn Lâm Duệ Dương tỉnh dậy, cùng y đối nhãn liền nhìn ngực mình đến gần người, còn tưởng rằng tối hôm qua dụng lực làm đau hấn, tiếp theo liền nghe được y kêu đau, theo bản năng mà nắm lấy hai vai y hỏi: “Làm sao vậy? Đau lắm hả?” Sẽ đi phủ dấu hôn này.

“Không, không phải nơi đó ——” Lâm Duệ Dương thốt ra, tiếp theo liền bắt đầu hối hận. Mất cá chân bị cầm, chân bị tách ra rất lớn, địa phương tối tư mật hoàn toàn được bày ra trước mắt Hiên Viên Thích, loại tư thế này làm cho hấn bản năng kháng cự.

“Đừng nhúc nhích! Bằng không ngươi sẽ càng đau!” Nhìn vào giữa hai chân mở rộng của Lâm Duệ Dương, Hiên Viên Thích nhìn chăm chú vào địa phương mà đêm qua hắn đã ra vào vô số lần. Trải qua một đêm chà đạp, khó tránh khỏi có chút sưng đỏ.

“Người tới, đem tới cho trăn Tuyết Liên cao.” Ngón tay đặt ở huyệt khẩu sưng đỏ vuốt phẳng vài cái, Hiên Viên Thích mặt không đổi sắc phân phó bên ngoài.

Không bao lâu, thái giám đem Tuyết Liên cao trình lên, Hiên Viên Thích tiếp nhận bình ngọc bán trong suốt liền phát tay cho hắn lui ra, chẳng biết tại sao, hắn thực sự không muốn để cho người khác nhìn thấy thân thể Lâm Duệ Dương, cho dù là thái giám cũng không được.

Tuyết Liên cao chính là cồng phẩm phiên bang, hàng năm đều có một bình nhỏ như vậy, trị liệu ngoại thương rất hiệu nghiệm.

Bình thường chỉ có các hoàng tử mới có thể được phân một lọ như vậy, lúc này lại không chút nghĩ ngợi dùng đến Tuyết Liên cao, chỉ dùng để vẽ loạn lên vết thương ở hậu đình của Lâm Duệ Dương cũng không khỏi chuyện bé xé ra to, nhưng Hiên Viên Thích cũng nói không rõ vì cái gì, chính là muốn đem thứ tốt nhất cho y dùng.

“Đem chân mở lớn.” ngón tay lấy chút Tuyết Liên cao, Hiên Viên Thích phân phó nói.

Bản thân là vạn kim chi khu thể nhưng lại hạ mình mà bôi thuốc cho một cái nam sủng, thật đúng là nhân rồi. Tự giấu một chút, lại phát hiện Lâm Duệ Dương hoàn toàn không hề động đậy, trong lòng tức giận y chịu không nghe lời, tay liền dùng sức bài khai chân y.

Lâm Duệ Dương sợ hãi kêu một tiếng, cảm thấy một cổ chất lỏng ấm áp chậm rãi từ trong thân thể tràn ra, chảy xuôi đến trên đùi. Cúi đầu nhìn lại, dịch thể hồng bạch hỗn hợp ở mông, giữa hai chân chậm rãi chảy xuôi, càng *** mỹ.

Đồ vật này.....Ăn ngon sao?

Gắt gao nhìn chăm chăm dịch thể giữa hai chân, Lâm Duệ Dương trong đầu đột nhiên toát ra ý tưởng như thế, nhẹ nhàng mà lấy tay dính một chút đặt ở trong miệng —— ngô, hảo tanh! Khó ăn!

Đây là..... Câu dẫn sao?

Nhìn Lâm Duệ Dương vẻ mặt tò mò mà mút vào ngón tay của mình, cái lưỡi hồng non lộ ra một chút lại lùi về, thần tình thần sắc mê mang rồi lại kỳ dị làm cho người ta cảm thấy yêu mị, Hiên Viên Thích hít vào thật sâu, đột nhiên ý thức được, trong nháy mắt kia, chính mình thể nhưng bị mê hoặc.

Người này, lưu lại có lẽ sẽ biến thành tai họa!

Sát ý ở trong lòng chậm rãi tụ tập, Hiên Viên Thích thăm vận công lực ở lòng bàn tay. Phải xuống tay sao?

Đang chần chờ, chợt Lâm Duệ Dương ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo hiện rõ trong tầm mắt của Hiên Viên Thích.

“Không ăn được! Ta đói bụng!”

“Đói bụng?” Có chút tim đập mạnh và loạn nhịp mà lặp lại lời của Lâm Duệ Dương, Hiên Viên Thích giảm bớt sát ý trong lòng.

“Ngày hôm qua ngươi cũng đã ăn, hiện tại là nên đến lượt ta?” Vẫy vẫy tay, tựa hồ cảm thấy không thể ăn được cái gì đó ở trên tay thực phiền toái, Lâm Duệ Dương nghiêng đầu, “Cũng là ngươi ưa ăn loại khó ăn gì đó? Kia tặng cho ngươi, ta muốn ăn móng heo!”

Móng heo, lại là móng heo!

Hiên Viên Thích đột nhiên phát hiện, chính mình đối với hai chữ móng heo này thật sự là chán ghét tới cực điểm, nhưng đồng thời, băng lãnh trong lòng đã từ từ thả lỏng.

Loại người này, lưu lại hẳn là cũng sẽ không có cái gì nguy hại đi? Có lưu lại bên người loại sủng vật này cũng không sao? Hiên Viên Thích trầm nghĩ. Bất quá, trước mắt là muốn đem sủng vật này tắm rửa sạch sẽ!

Phân phó thái giám đem nước ấm đã sớm chuẩn bị tốt tiến vào, Hiên Viên Thích tự mình đem Lâm Duệ Dương ôm lấy, sau đó —— ném vào trong dục dừng.

“A, người làm cái gì ——”

Bất ngờ không kịp đề phòng liền uống ngay mấy ngụm nước, Lâm Duệ Dương giãy giụa dựa vào thành bồn đứng lên. Trải qua lần này giãy giụa, miệng vết thương dưới thân ầm ầm đau đớn, vốn là chua xót đau ở bên hông truyền đến cảm nhận sâu sắc khiến y nhũn mỳ.

Không phải không thừa nhận, bộ dáng người này chật vật thực..... Làm cho lòng người thấy sung sướng. Sáng sớm đã bị Lâm Duệ Dương khiến cho tức giận, giờ phút này Hiên Viên Thích rốt cục cảm thấy được tâm tình tốt lắm.

“Người nên hảo hảo tẩy trừ một chút, hơn nữa —— là ở đâu, àn?”

“Nơi đó? Làm sao?”

“Nơi này, àn?” Đưa tay thâm nhập dục dừng, trực tiếp chạm đến mông Lâm Duệ Dương, qua lại vuốt phẳng, lấy hành động nói cho hắn biết “Nơi đó” bị làm sao.

Nguyên lai hắn cũng không muốn ăn cái khó ăn gì đó..... Đối với tình huống của bản thân hoàn toàn không hiểu, Lâm Duệ Dương trong đầu tràn ngập những ý tưởng so sánh vớ vẩn.

Nhìn ánh mắt của y đảo qua đảo lại, Hiên Viên Thích trực giác cho rằng, y hiện tại trong đầu suy nghĩ khẳng định không phải thứ mà mình nguyện ý nghe.

Ngón tay mạnh trượt xuống, sáp nhập địa phương đã trải qua một đêm chà đạp, bên tai vang lên tiếng kêu đau của Lâm Duệ Dương, Hiên Viên Thích cũng không nói gì. Trêu chọc cái miệng nhỏ nhắn, dù có kêu đau, ngậm lại, sẽ không nói ra những lời khiến người tức chết.

Như vậy một phen gây sức ép xuống dưới, đợi cho Hiên Viên Thích rốt cục rửa sạch thay được, Lâm Duệ Dương cũng đã muốn kêu đến mức cổ họng cũng đau, thở hồng hộc tức giận.

Hiên Viên Thích đem cả người Lâm Duệ Dương trần truồng, to tiếng phóng tới trên giường, nhìn bộ dáng y vô lực ghé vào trên giường thở, bất giác tâm tình tốt. Vừa mới cầm lấy bình Tuyết Liên cao, khéo mắt đầy dư quang nhìn đến Tiểu Thụy Tử làm cho người ta đem dục dừng mang đi, chính mình vẫn đứng ở một bên muốn nói lại thôi.

“Tiểu Thụy Tử?”

Nghe được Hiên Viên Thích gọi hắn, Tiểu Thụy Tử do dự đi lên phía trước, “Hoàng Thượng, lúc này quan.....”

Thanh âm không lớn, lại làm cho Hiên Viên Thích rung mình, hắn như thế nào lại chỉ lo ở trong này vui đùa âm ỉ, thiếu chút nữa liền quên việc phải làm triều!?

Đêm qua huyền não lợi hại, làm cho người này ở tại bên người đã là ngoại lệ, hiện giờ lại vì y mà thiếu chút nữa quên làm triều.

Nổi lòng một trận lo lắng, Hiên Viên Thích nắm bình ngọc, sắc mặt âm trầm xuống dưới.

Thật nhàm chán, thật đối nga.....

Thân thể ê ẩm mềm oặt, mặt sau còn đau.

Lâm Duệ Dương nhàm chán mà ở trên giường lăn qua lộn lại —— vẫn là thật đối.

Sờ sờ dạ dày vẫn như trước trống rỗng, ngày hôm qua ban đêm bị “Ăn” một đêm, hôm nay sáng sớm bị cái tên vàng tươi kia lại chẳng biết tại sao đại biến sắc mặt, gây sức ép xong rồi hắn thế nhưng còn giận tái mặt chạy, liền ăn gì đó cũng không cho y một chút, thật sự là hơi quá đáng!

Thất lưng mềm yếu đau xót, mặt sau tuy rằng được bôi cái gì “Tuyết liên cao” cũng không còn quá đau, nóng rất, chỉ còn là ầm ầm đau, đó là lý do tại sao dù đối bụng, Lâm Duệ Dương lại vẫn như cũ ở trên giường suy nghĩ nguyên nhân.

Bất quá..... Dạ dày trống rỗng, nguyên bản hẳn là đã muốn quen với cảm giác đói khát, ngày hôm qua nếm qua bàn thức ăn kia trở nên càng thêm khó có thể nhẫn nại, nhất là hiện tại thật yên tĩnh, càng cảm thấy được khó nhin.

Đột nhiên, mùi thức ăn ả ả truyền đến. Liền vang lên tiếng động, bụng lập tức liền phản ứng.

Thật đói.....

—— không đành lòng! Người kia nếu ngày hôm qua”Ăn” qua hẳn, hôm nay như thế nào cũng muốn làm cho y ăn no đi!

Kéo thân thể bủn rủn khoắc tạm ngoại bào, Lâm Duệ Dương quyết định —— cũng ra ngoài kiếm ăn!

Mỗi ngày đều là những tấu chương giống nhau như một, vào triều, đã lâu không có sự tình khiến hẳn cảm thấy hứng thú.

Híp lại ánh mắt thu hút, Hiên Viên Thích bắt đầu có chút hoài niệm ba năm trước đây cuộc tranh đấu ngôi vị hoàng đế tinh phong huyết vũ. Hiện giờ tình thế đã muốn thái bình, một người duy nhất có cơ hội —— chính là thập tam hoàng thúc Thụy thân vương.

Không biết vị hoàng thúc được thái tổ cực kì sủng ái này có thể chịu đựng bao lâu? Vuốt cằm, Hiên Viên Thích có chút hứng thú mà ngẫm nghĩ. Nếu không phải thái tổ mất khi thập tam hoàng thúc tuổi còn quá nhỏ, chỉ sợ hôm nay ngồi trên ngôi vị hoàng đế sẽ không phải là hẳn. Bất quá cái kia chỉ sợ vĩnh viễn cũng thực hiện không được, cho nên hẳn —— không có cơ hội thành công!

Lưu lại cái “Tai hoạ ngầm”, cũng là một sự kiện phi thường thú vị, bất quá tựa hồ thật sự thái bình lâu lắm, lâu đến hẳn thậm chí bắt đầu chờ mong thập tam hoàng thúc gây khó dễ.

Ấn, bất quá bây giờ, cái tên kỳ quái kia hẳn là có thể giúp hẳn trải qua không ít thời gian.

Hiên Viên Thích hồi tưởng lại màn hoan ái vô cùng nhuần nhuyễn kia, hạ thân ả ả có dấu hiệu ngẩng đầu.

Đối với phản ứng *** quá mức rõ ràng này, bản thân Hiên Viên Thích cũng là vạn phần kinh ngạc. Hậu cung hàng vạn hàng nghìn mỹ nhân, hẳn từng sủng hạnh qua cũng đếm không hết, mỹ nhân ngoài nhân gian cũng hưởng qua không ít, nhưng loại tư vị mất hồn làm cho người ta không thể tự kiềm chế này thật sự có duyên thì gặp chứ không thể cầu a.

“Người tới, bãi giá điện Long Thừa.”

Thân hình đẹp như vậy, những ngày này hẳn nhất định phải hảo hảo mà thưởng thức một phen. Hiên Viên Thích với chủ ý như thế, giờ phút này hoàn toàn quên cảnh gặp mặt khôi hài đêm qua rồi.....

Tiểu Tường Tử công công trước mắt thực phiền não, thực phiền não.

Hoàng Thượng lệnh bọn họ ở điện Long Thừa hầu hạ vị công tử này, nghe nói đêm qua, âm thanh hoan ái tại điện Long Thừa tới nửa đêm mới dần dần lặng xuống, mọi người nghĩ vị chủ nhân này được hoàng thượng sủng ái liền không dám chậm trễ.

Hoàng Thượng phân phó bọn họ không được phép đi vào quấy rầy, vì thế hẳn cũng chuẩn bị đợi cho mặt trời lên cao mới đi gọi công tử rời giường, nhưng không nghĩ tới, vị công tử này sáng sớm liền bò lên giường rồi hướng thẳng ra ngoài mà đi.

Bọn họ làm nô tài tự nhiên không dám ngỗ nghịch chủ tử, hẳn cũng chỉ hảo gắt gao đi theo phía sau công tử, sợ công tử không hiểu được quy củ sẽ đắc tội mấy vị nương nương. Lại không nghĩ rằng hẳn lo lắng căn bản là dư thừa, vị công tử này chạy thẳng một mạch đến ngự thiện phòng.

Vạn nhất Hoàng Thượng bãi giá điện Long Thừa nhìn không thấy công tử sẽ tức giận, đám nô tài bọn họ khẳng định không có trái cây ngon mà ăn; lại vạn nhất hôm nay mọi người trong cung bởi vì công tử mà thiếu cái ăn, đám nô tài bọn họ khẳng định cũng là nơi trút giận; huống chi, sáng nay chỉ lo đi theo công tử, đến bây giờ hẳn còn không có cơ hội diện kiến công tử.

Chức vị thái giám bên người này vừa lớn vừa nhỏ, mấu chốt là dựa vào sự sủng ái và tín nhiệm của chủ tử đối với hoàng thượng, mà theo ý hoàng thượng rất có thể hắn sẽ trở thành thái giám bên người công tử, đến bây giờ còn không có cơ hội trước mặt chủ tử trong tương lai mà mặt mày rạng rỡ, thật sự.... Không có tiền đồ a.....

Mà giờ khắc này Lâm Duệ Dương ở trong ngự thiện phòng đối mặt với một bàn đầy những món ăn nóng hổi, một chút cũng không nhận biết được thái giám đang phiên nào ở bên người, y đang thận trọng tự hỏi bản thân. Ân, ngan nướng, gà quay, đôn cá, còn có thật nhiều thật nhiều món không biết tên nhưng xem ra chỉ biết là ăn thật ngon gì đó, nên bắt đầu ăn từ đâu a?

Nghiêng đầu suy nghĩ. Vẫn là bắt đầu từ móng heo đi! Dù sao y đói bụng lâu như vậy, thứ đầu tiên y ăn cũng luôn là móng heo! Huống chi vì muốn tiếp tục ăn đến móng heo, đêm qua y cũng đã phải trả giá lớn, đến bây giờ mặt sau vẫn còn đau!

Ân, việc này không nên chậm trễ, hạ quyết định xong Lâm Duệ Dương lập tức vén tay áo lên —— bắt đầu ăn!

Bắt đầu từ móng heo, một bàn đầy những món ăn ngon đồ lạ, lấy mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ biến mất nhanh chóng trong miệng Lâm Duệ Dương, không đến một lát, hơn nửa đồ ăn đã đi vào bụng hắn.

Này tốc độ cực nhanh, xuống tay chuẩn xác, thật sự không thể không làm cho người ta xem thấy mãn nhãn.

“Mấy thứ này..... ăn ngon như vậy sao?”

Ngay tại lúc y ăn đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang –là lúc nhật nguyệt thôi chiếu, một thanh kim phiến tinh xảo đột nhiên che ở trước mắt, vừa đủ để ngăn tay y chạm vào đồ ăn.

Theo kim phiến nhìn lại, nam tử một thân hoa phục màu tím cười đến sáng lạn, “Ta nói, nhìn người ăn được nhanh như vậy, mấy thứ này thật sự ăn ngon như vậy sao?” Thu hồi cây quạt che ở trước mặt, nam tử cười đến giống như Khổng Tử trang điểm xinh đẹp.

Người này..... Rất kỳ quái.....

“Không thể trả lời sao? Tiểu Tường Tử, đem trên bàn gì đó đều dọn đi. Hắn là người cung nào, thế nhưng tùy tiện tiện ngay tại ngự thiện phòng ăn vụng?”

“Nô, nô tài tham kiến Thụy thân vương ——” Tiểu Tường Tử hai chân như nhũn ra, mạnh quỳ rạp xuống đất, thâm suy nghĩ như thế nào chú ý chủ tử, thế nhưng Thụy thân vương giá lâm cũng không biết, hắn thảm rồi.

Cũng may Thụy thân vương tựa hồ cũng không có chú ý hắn, hứng thú toàn bộ đặt trên người chủ tử nhà hắn, kim phiến chỉ vào một bàn đầy thức ăn, ách, chính xác mà nói là đồ ăn thừa, hứng trí mà nhìn Lâm Duệ Dương: “Người không trả lời, bốn vương liền sai người dọn sạch mấy thứ này?”

Một kích đánh tới, vì không cho đồ ăn trước mắt y cứ thế mà bị dọn đi, Lâm Duệ Dương đành phải bắt đầu dùng sức tự hỏi chuyện gì vừa xảy ra.

Sau một lúc lâu.

“Người vừa mới..... Hỏi cái gì?” Không có biện pháp, y lúc trước chỉ chú ý tránh chuôi kim phiến của hắn, căn bản không có nghe hắn hỏi cái gì.

“Bốn vương hỏi người, mấy thứ này thật sự ăn ngon như vậy sao?” Bị xem nhẹ, Thụy thân vương Hiên Viên Khanh Thiên cũng không có nửa điểm tức giận, nhẹ lay động cây quạt thần nhiên lặp lại.

“Đương nhiên ăn ngon!” Ném cho hắn cái xem thường, không thấy được y ăn nhiều như vậy sao, làm sao có thể không thể ăn!?

“Phải không?” Hiên Viên Khanh Thiên nheo lại ánh mắt, bỗng nhiên dùng cây quạt nâng cằm Lâm Duệ Dương, mạnh hôn lên môi y.

“Ngô..... Ngọt ngon miệng, quả thật ăn ngon a.”

——”Người, đang, làm, cái, gì,vậy!”

Đúng vào lúc này, một tiếng kinh thiên rống giận vang lên, Hiên Viên Thích nghiêm mặt đứng ở cửa, nhìn hai người còn dây dưa cùng một chỗ.

3. Chương 3

Là một đế vương, Hiên Viên Thích tuy không thể xem như là minh quân, nhưng nếu không kể đến tính cách thị huyết cùng chút phong lưu của hắn, hắn cũng có thể coi là một đế vương có cơ trí với bình tĩnh.

Nhưng hiện tại hắn lại nhăm nháp cái cảm giác bị lửa giận đốt cháy, nguyên nhân chỉ tại con người mà hắn mới lâm hạnh một lần,liền muốn cưỡng chiều một người thiếu niên.

Hắn Hiên Viên Thích, tuy rằng hậu cung ba nghìn, thiếu đi một người cũng không thêm để ý, lại càng không lo lắng các nàng hầu hạ ra sao, duy chỉ đối với mình thiếu niên này ngoại lệ,sau đó lại chịu không nổi mà thu liễm chính mình, thậm chí vì y mà phải hạ mình đến cái ngự thiện phòng này, mà hắn ——

Thêmà vừa mới từ trên giường mình xuống liền đi cầu dẫn Hiên Viên Khanh Thiên_thập tam hoàng thúc của hắn!

“Đã lâu không thấy, thập tam hoàng thúc biệt lai vô dạng?”

Thở sâu đè xuống lửa giận,gọng nói Hiên Viên Thích nghe càng phù hợp với thân phận đế vương, thâm trầm, mà bình tĩnh. Nhưng mà những người hiểu rõ hắn sẽ biết, đây là biểu hiện phần nộ đến cực hạn của hắn.

Đáng tiếc chính là, hiện trường không có người hiểu rõ hắn, cho nên ——

“Được hoàng thượng quan tâm, chưa chết được.”

Hiên Viên Khanh Thiên hơi hơi khom người, vì hắn là người con được thái tử yêu quý nhất, được đặc ân gặp hoàng thượng cũng không phải quý, mà cái đình

không nhuyển không cứng này, Hiên Viên Thích cũng không phải lần đầu tiên giẫm phải.

Dĩ vãng đối với loại thái độ này của Hiên Viên Khanh Thiên,Hiên Viên Thích luôn ôm thái độ hứng thú. Dù sao cuộc sống cung đình thật nhàm chán, có một cái đình như vậy đối với mình có chút uy hiếp, nhưng cũng không thể uy hiếp quá lớn, nhưng lại dám nói nếu chống đối hoàng thúc của chính mình như thế nào cũng sẽ gia tăng không ít lạc thú.

Nhưng giờ phút này, hắn thật sâu cảm thấy được hành vi của Hiên Viên Khanh Thiên như vậy là khó có thể chấp nhận được, nhất là từng chạm qua môi Lâm Duệ Dương, hận không thể dùng ánh mắt tạo ra một cái động trên mặt hắn.

Như là cảm nhận được lửa giận của Hiên Viên Thích, Hiên Viên Khanh Thiên cố ý mà liếm liếm môi, “Gần đây tay nghề ngự trù tiến bộ không ít, làm ra được những món ăn ngon,lạ, đầy mỹ vị.”

Ánh mắt lại giống như sợ Hiên Viên Thích nghe không hiểu hắn ám chỉ cái gì, vẫn liếc về phíaLâm Duệ Dương.

“Phải không?Tay nghề ngự trù khó có được như vậy, lại có thể làm cho thập tam hoàng thúc vì cái ăn mà chạy thẳng đến ngự thiện phòng này mà ăn. Trẫm cũng không biết,mỹ vị nào có thể làm cho thập tam hoàng thúc thích thú như thế?”

Lời này rõ ràng ám chỉ Hiên Viên Khanh Thiên có nội gián ở trong cung, mà ngay cả hoàng đế khó được thử qua mỹ thực vẫn có thể đến thưởng thức trước.

Đường đường là Thập tam vương gia thế nhưng vì cái ăn mà chạy thẳng vào ngự thiện phòng ăn, ngay cảHiên Viên Khanh Thiên có đặc quyền không được truyền gọi vẫn có thể vào cung, nếu nói ra hắn thuần túy vì ăn uống mà vào cung, có thể hay không khiến mọi người nghĩ hắn đang có âm mưu gì?

Hiên Viên Khanh Thiên hiển nhiên cũng biết điểm này, tránh nặng tìm nhẹ mà cười, quạt ngọc nhẹ nâng, chậm rãi sát qua khóe miệng.

“Mỹ vị hay không, Hoàng Thượng không phải so với vi thần rõ ràng hơn sao?”

“Người ——”

“Cũng đã hưởng qua, vi thần sẽ không quấy rầy Hoàng Thượng hảo hảo thưởng thức, lúc này xin được cáo lui trước.” Hiên Viên Khanh Thiên tao nhã vô cùng mà khuyển thân cáo lui, đem Hiên Viên Thích trần ngập lửa giận không chỗ phát tiết một mình ở lại.

Mà Lâm Duệ Dương, từ lúc được Hiên Viên Khanh Thiên buông ra, liền quay về bàn, tiếp tục, ách, ăn.....

Nhưng mà Hiên Viên Thích hiển nhiên không có tâm tình tốt mà cho hắn tiếp tục hưởng thụ mỹ thực.

“Người —— chết tiết thế nhưng để hắn chạm người!?”

“Ách?” Miệng nhồi đầy đồ ăn đến nỗi nói cũng nói không được, Lâm Duệ Dương chỉ có thể trả lời nhát gừng.

“Lại đây với trẫm!” Bất chấp thân là hoàng đế, Hiên Viên Thích một phen bắt lấy Lâm Duệ Dương, đưa hắn túm ra khỏi ngự thiện phòng.

Chưa bao giờ nhìn thấy vị hoàng đế luôn bình tĩnh như Hiên Viên Thích lại tha túm một vị thiếu niên đi vào tẩm cung, điều này càng làm cho mọi người giật mình.

Một số thái giám tinh tế nhận ra, thiếu niên kia đúng là người hầu hạ đêm qua, là người suýt nữa khiến hoàng đế quên lâm triều. Mà hoàng thượng của bọn họ tuy rằng phong lưu không kiềm chế được, nhưng cũng được cho là thương hương tiếc ngọc, như thế nào lại đối đãi như vậy với thiếu niên hôm qua còn trải qua hoan ái?

Tuy rằng trong lòng tràn đầy tò mò, nhưng lửa giận của hoàng thượng khiến bọn hắn không dám rình mò, chỉ biết đứng đứng lỗ tai, hy vọng có thể nghe được một chút tin tức.

Mạnh đem Lâm Duệ Dương ném đến trên giường, Hiên Viên Thích âm trầm mà nhìn y. Trên thực tế, dọc theo đường đi lửa giận trong hắn đã muốn bình ổn không ít, lý trí chậm rãi quay trở lại.

Thập tam hoàng thúc luôn luôn ở trong thâm cư, vì cái gì tại thời điểm đó mà đi ngự thiện phòng? Mà Lâm Duệ Dương, diện mạo bình thường tại sao lại khiến cho Thập tam hoàng thúc chú ý?

Bỏ qua một bên chuyện đó, Lâm Duệ Dương trống rỗng xuất hiện ở trong cung, nhưng không có biện pháp nào giải thích rõ lai lịch, thân phận có chút khả nghi!

Đêm qua bị lửa giận cùng tình cảm mãnh liệt khiến hắn không suy nghĩ thấu đáo, cho đến giờ phút này, Hiên Viên Thích mới bắt đầu một lần nữa nhìn thẳng vào mấy vấn đề này.

Mà càng tự hỏi, càng cảm thấy được thân phận Lâm Duệ Dương —— thật sự là rất khả nghi!

Chẳng lẽ, hắn chính là nội gián của Thập tam hoàng thúc? Với quyền thế của Hiên Viên Khanh Thiên, cũng không thể không làm được việc này.

Bất quá, Lâm Duệ Dương bị ném đến trên giường hoàn toàn không cảm nhận được những suy nghĩ phức tạp trong đầu hắn, tim của y vẫn đang ở tại ngự thiện phòng, ở tại một bàn đầy đồ ăn, sau là chính mình không được ăn.

Ngô, cái kia thịt áp không tồi, cá hấp cũng tốt lắm, canh cũng rất tuyệt, hương vị bên trong dẫn hoa... muốn lại được ăn. Không tự giác mà liếm liếm môi, giờ phút này biểu tình trên mặt Lâm Duệ Dương chỉ có thể dùng một từ để hình dung —— khao khát!

Mà biểu tình khao khát này của y hiển nhiên bị Hiên Viên Thích lý giải theo một suy nghĩ khác, trong lòng càng thêm khẳng định phán đoán của bản thân. Trong phút chốc liền làm ra quyết định —— nếu y thực sự là nội gián của hoàng thúc, hắn liền bồi y chơi một đoạn thời gian? Dù sao, thân thể cũng không tồi.

Trong lòng hạ quyết tâm, Hiên Viên Thích cư nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội trước mắt, neho lại ánh mắt, tới gần Lâm Duệ Dương đang ngồi trên giường.

“Người người người, đột nhiên dựa vào gần như vậy làm gì?” Bản năng cảm thấy nguy hiểm, Lâm Duệ Dương đột nhiên bừng tỉnh từ giấc mơ mỹ thực, hai tay xanh xao đặt trước ngực nam nhân, ý đồ ngăn cản hắn tới gần.

“Không phải người, là Hoàng Thượng.” Bất lấy tay Lâm Duệ Dương, thuận tiện dọc theo cổ tay chạm vào bên trong tay áo, vuốt ve làn da bóng loáng, xúc cảm ấm áp làm cho tâm tình Hiên Viên Thích tốt hơn.

“Tôi gần..... Tất nhiên là muốn ăn người.”

“Ăn.....”

Lâm Duệ Dương mạnh lui về phía sau, tựa vào trên tường, ngày hôm qua bị “Ăn” nghiêm chỉnh, tuy rằng thịt trên người không ít đi một khối, chỉ là cái cảm giác nóng bức đau đớn đó.....

Tuy rằng sau đó dùng đồ gì đó nên đau đớn giảm bớt rất nhiều, nhưng chuyện này tựa như nuôi gà, luôn là đem gà nuôi béo rồi mới ăn, nói không chừng hắn chính là muốn chính mình thành như vậy, ban đầu không đau, sau đó lại hung hăng mà đau trở lại!

Càng nghĩ càng khùng bố, Lâm Duệ Dương rõ ràng lui thành một đoàn, ôm đầu kêu: “Không muốn không muốn, ta không muốn bị ăn sạch, cũng không muốn giống gà được nuôi béo rồi bị ăn!”

“.....”

Có lẽ cho hắn cơ hội mở miệng là một sai lầm, Hiên Viên Thích thất bại mà xoa xoa đầu, lập tức quyết định, nếu để Lâm Duệ Dương quấy rầy sẽ có khả năng tạo ra “Tính dồn*” (thứ tính bị dồn ép lại =;) cho hắn.

Giữ lấy thân thể y, hung hăng ngăn chặn cái miệng trên tức người, hai, ba phát xé mở quần áo trên người y, Hiên Viên Thích nửa điểm cũng không thương hương tiếc ngọc mà trực đảo hoàng long* (câu thành ngữ gì gì đó, quên mất tiêu rồi T^T).

“Ngô ngô ngô ——” Đột nhiên bị xâm nhập Lâm Duệ Dương chỉ cảm thấy thân mình sắp bị xé làm hai nửa, miệng bị ngăn chặn, thân mình toàn bộ bị ngăn chặn, liền muốn kêu đau cũng không được.

Hung hăng va chạm hai cái, nhìn đến Lâm Duệ Dương đau đến hốc mắt đỏ lên, thân mình đã bắt đầu run rẩy, cơn tức trong lòng bắt đầu chậm rãi tiêu giảm. Hiên Viên Thích phóng thích cánh hoa bị mứt đến sừng đỏ, ngón tay đi xuống phía dưới sờ soạng địa phương tiếp nhận chính mình kia, cảm giác được một chút ướt át.

Nhìn người dưới thân vì động tác rất nhỏ của ngón tay mà co rúm lại, Hiên Viên Thích không khỏi phóng nhu thanh âm, ở bên tai Lâm Duệ Dương nói: “Người ngoan ngoan hầu hạ trẫm, trẫm sẽ làm nhẹ, về sau người muốn ăn cái gì trẫm đều cho người.”

“Thật, thật sự?” Đau đến mặt đều mặt nhăn cùng một chỗ, nhưng thời điểm nghe đến “Ăn”, trong mắt Lâm Duệ Dương như phát ra hào quang.

“Quân vô hí ngôn.” Tuy rằng đối với sự phản ứng của người dưới thân đối với đồ ăn trong tình huống này có chút bất mãn, nhưng Hiên Viên Thích vẫn ứng thuận hứa hẹn.

“—— ta không tin!” Bĩu môi, Lâm Duệ Dương nói thực rõ ràng.

“Người!” Hiên Viên Thích chán nản.

“Đêm qua người cũng nói như vậy! Kết quả đến bây giờ ta còn chưa có ăn no!” Chẳng những chưa ăn no, hơn nữa ăn đến một nửa bị người làm cái loại cảm giác này..... So với cái gì cũng chưa ăn còn muốn thống khổ hơn!

Khuôn mặt nghiêm trang, Lâm Duệ Dương thực rõ ràng mà quay đầu đi.

Hắn vì cái gì phải cùng người này thảo luận loại vấn đề này!?

Nhúu mày, Hiên Viên Thích rõ ràng ngăn chặn Lâm Duệ Dương trở mình, một tay chế trụ hai tay của hắn, bất lấy vòng eo mềm dẻo mà mạnh mẽ va chạm.

“A a —— đau quá —— ngô ——”

Tiếng gào hỗn độn rất nhanh bị đánh sâu vào không còn nghe rõ ngữ điệu, vì tiết tấu mãnh liệt của nam nhân, Lâm Duệ Dương kéo lấy sàng đan, thân thể gần như rung động vì co rút.

Chậm rãi, cảm giác đau đớn bị xé rách dần dần biến mất, cảm giác tê dại dần dần từ chỗ giao hợp dâng lên. Có chút đau, có chút khoái cảm, càng nhiều chính là cảm giác không rõ ràng, làm cho Lâm Duệ Dương nhìn không được co rút cái mông.

“Hô ——” động tác nho nhỏ đó cho Hiên Viên Thích khoái cảm khó có thể tưởng tượng, dùng sức nhéo nhéo cái mông người dưới thân, trụ vững thắt lưng của y mà càng dùng sức mà va chạm, cơ hồ muốn đem người dưới thân lộn phá hư.

Mồ hôi đan vào thành một mảnh, thở dốc ngắn ngủi chậm rãi hợp thành một tần suất, Hiên Viên Thích rất cục nịnh không được đem tinh hoa phun ra trong dũng đạo, trên người Lâm Duệ Dương tự nhiên tỏa ra ánh sáng nhu hòa, nhưng mà cao trào đến, hai người đều không có chú ý tới.

“Chủ tử, hết thủy đã chuẩn bị thỏa đáng, ít ngày nữa có thể tiến vào kinh thành.” Trong màn đêm tối đen, hơn mười chiếc xe ngựa ở trên quan đạo phi nhanh, một hắc y nhân cơ hồ hòa vào bóng đêm linh hoạt đến gần xe ngựa, quỳ một gối nói.

“Hảo!”

Xe ngựa hoa lệ, trong góc tối đen kia, duy nhất chỉ có tiếng nói khàn khàn của một thiếu niên, mềm mại nhưng bên trong mang theo chút thô lệ, lãnh ý trong giọng nói làm cho hắc y nhân đang quỳ gối một bên không tự giác mà có chút sợ hãi.

“Cầm lấy, làm cho bọn họ nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi mệnh lệnh của ta.”

Đem một khối bài tử màu đen ném cho Hắc y nhân, đợi hắc y nhân mệnh sau đó rời đi, trong bóng đêm hai tròng mắt lóe ra huyết sắc hào quang ——

“Thừa đức để Hiên Viên Thích, khiến cho ta hảo hảo chờ mong ngày cùng người gặp mặt.”

Sứ giả Nguyệt quốc sắp vào kinh……

Trong ngự thư phòng, Hiên Viên Thích một tay chống đỡ lấy đầu, nhìn mật báo trong tay, ở thời điểm này, Nguyệt quốc phái sứ giả tới đây làm gì?

Hoàng đế Nguyệt quốc bị bệnh nặng, lúc này đúng là thời điểm phân tranh tương khởi, hoàng đế Nguyệt quốc chưa lập người kế vị, ba vị hoàng tử nên ở vào tình huống này mà tranh thủ sự ủng hộ, lại phái sứ giả tới đây, thấy thế nào trong đó đều tất có huyền cơ!

Thật sự là chuyện phiền phức mà.

Bất quá, bỏ thêm vào thời gian nhàm chán của hắc y nhân cũng tốt.

Nghĩ tới một khoảng thời gian ngắn tới, hắc y nhân sẽ không quá mức nhàm chán, Hiên Viên Thích không khỏi có chút chờ mong sứ giả Nguyệt quốc tới.

Bất quá —— nhớ tới ban đêm trong tấm cung thực mất hồn, ban ngày thực đau đầu —— tựa hồ cuộc sống hắc y nhân giờ, đã muốn không quá nhàm chán.

Mặc kệ y là thật sự khờ khạo hay giả ngốc, nếu cùng Thập tam hoàng thúc có quan hệ, thân phận y khẳng định không đơn giản!

Tuy rằng tạm thời đối với thân thể y có chút quyến luyến, nhưng chờ thêm đoạn thời gian, thưởng thức đủ tư vị của y, lại tiếp tục truy cứu thân phận y cũng không muộn.

Nghĩ nghĩ, liền phát giác bộ vị kia trên người mình dần dần có xu hướng nóng lên, nghĩ đến quyết định vừa mới đưa ra của mình, trước thật tốt nhắm nháp đủ thân mình mất hồn đó, đơn giản cũng không nghĩ đến việc áp chế dục vọng của bản thân, Hiên Viên Thích quyết định trước uy chính mình ăn no.

Chính là không biết, lúc này, cái tên chỉ biết ăn kia, có thể hay không ngoan ngoãn ở lại tấm cung chờ hắc y nhân trở về?

Ngay tại lúc Hiên Viên Thích quyết định đi tìm Lâm Duệ Dương, trong hậu cung cũng không được an tĩnh. Ngọc phi cầm đầu đoàn phi tử chậm rãi đi đến Hoàng Đức cung – nơi mà gần đây để vương thường lưu lại, cũng là chỗ ở của Lâm Duệ Dương.

Ngủ lại, Hoàng Thượng gần đây đều ngủ lại ở trong này! Ngọc phi nắm chặt chiết phiến trong tay, nàng từng được Hoàng Thượng sủng ái lâu như vậy, nhưng không có một lần được hân ngủ lại.

Thậm chí, thậm chí từ lần trước phẩy tay áo bỏ đi, sau đó Hoàng Thượng rút cuộc không đi tìm nàng!

Dù trước Hoàng Thượng có phong lưu, nhưng cũng chưa từng vắng vẻ nàng lâu như vậy, huống chi nàng vẫn là phi tử được phong hàm cao nhất!

Nhìn lục hoàng tử bị thái giám dẫn gấp ghềnh theo sát bên người, bộ dáng đứa bé nhưng thật ra nhu thuận, chính là cả ngày cứ ngơ ngác lằng lằng, làm sao có thể chiếm được niềm vui của Hoàng Thượng, càng nghĩ càng giận nàng không tự giác mà đi nhanh hơn, đã muốn khẩn cấp phát tiết ở trên người “tân sủng” của hoàng đế.

Lúc này Lâm Duệ Dương khó có được lúc không đi “Kiếm ăn”, Hiên Viên Thích mấy ngày gần đây liên tục yêu cầu làm hân mệt muốn chết rồi, vẫn ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao.

Mới tỉnh lại với cảm giác đói khát vẫn chưa bao giờ hết của y, liền nghe được bên ngoài nhao nhao ồn ào, mơ hồ cảm giác tiểu Tường Tử đem y bào khoác lên người mình, lẩm bẩm hỏi: “Bên ngoài làm sao vậy? Xảy ra tranh cãi?”

“Hồi báo chủ tử, là các nương nương trong cung lại đây thăm người.” Từ trên xuống dưới bận rộn đem Lâm Duệ Dương xử lý chỉnh tề, lại dùng khăn mặt chà lau sạch sẽ, tiểu Tường Tử vạn phần nóng lòng, “Chủ tử thức dậy vội vàng, không kịp thu thập thể diện, làm cho các nương nương chờ lâu sẽ không tốt.”

Chủ tử tuy rằng mấy ngày gần đây được thánh ân che chở, được Hoàng Thượng mỗi ngày ngủ lại, khiến hậu cung bắt đầu ồn ào, nhưng dù sao thân là nam nhi nên phẩm hàm, phong hào đều không có, ngoài đó một vị nương nương bọn họ cũng không thể trêu vào.

“Nương nương? Ngô.....”

Lâm Duệ Dương lắc đầu, tùy ý để tiểu Tường Tử đem chính mình thu thập ổn thỏa, đã nhiều ngày ở chung làm cho y hiểu được tiểu Tường Tử làm việc luôn mặc này mặc nọ, bất quá mặc những thứ này y thật ra cũng không biết là gì.

Nương nương..... Là nương của cái tên “Hoàng Thượng” kia sao? Kia “Nhóm nương nương” có phải hay không nói hân có rất nhiều nương.....

Hoang mang a hoang mang, Lâm Duệ Dương không hiểu ra sao mà bị tiểu Tường Tử lôi ra ngoài cửa.

Hân vừa ra khỏi cửa, đã bị những hình ảnh vàng óng, ngân quang, sắc thái rực rỡ thiếu chút nữa khiến cho mù mắt, thật vất vả mới ổn định tầm mắt nhìn kỹ, cả khuôn viên đều là những nữ nhân ăn mặc trang điểm xinh đẹp, đầu đầy châu sa ngọc thạch lung lay sắp đổ, cả người lả lướt rung động.

“Các nàng đây là, đây là.....” Nhiều như vậy đồ vật đặt trên người, nhìn là biết rất nặng nề, sở thích của nương của “Hoàng Thượng” thật là kỳ quái! Lâm Duệ Dương mặt nhăn cái mũi, kết luận.

“—— lớn mật, thấy nương nương thế nhưng không quỳ!”

Tiếng nói sắc nhọn của Thái giám đột nhiên xẹt qua tai, Lâm Duệ Dương mới phát hiện chính mình lại thất thân. Tiểu Tường Tử bên người đã sớm quỳ xuống hành lễ, một bàn tay còn trộm kéo tay áo y.

“Quỳ?” Nhíu mày nhìn các nữ nhân trước mắt màu sắc rực rỡ, cảm giác trong dạ dày càng thêm nghiêm trọng, “Ta vì cái gì phải quỳ?” Như vậy mệt chết đi được, hơn nữa quỳ xuống cảm giác lại càng đối.....

“Lớn mật, trong hậu cung, người nghĩ có thể làm càn? Người tới ——” Sớm quyết định hảo hảo giáo huấn “Tân sủng” này, Ngọc phi chỉ vào Lâm Duệ Dương kêu lên, thậm chí không kịp đợi thái giám bên người lên tiếng thay.

Nhưng mà tay vừa mới nâng lên, đã bị người dùng sức cầm, một trận đau nhức đánh úp lại, Ngọc phi vừa muốn phát tác, liền thấy rõ người cầm tay mình chính là Hiên Viên Thích mà đáng lẽ ra giờ phút này nên ở đại điện.

“Ngọc phi —— gọi người tới là muốn làm gì?”Nheo lại mắt, Hiên Viên Thích khẩu khí không tốt hỏi han. Vừa mới tâm tình có tốt hơn, muốn tới đây mây mưa thất thường một phen, không nghĩ tới thế nhưng được chứng kiến một màn như này.

“Hoàng, Hoàng Thượng.....”Ngọc phi vội vàng vàng hành lễ, trong lòng cảm thấy tức tối, trên mặt lại bày ra lúm đồng tiền xinh đẹp, xem ra đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác.

“Nô tì mang theo Khang nhi cùng chúng tỷ muội tới thăm vị công tử này, không nghĩ nổi lên xung đột, quấy rầy thánh giá.....”

“Đủ rồi!”Như thế nào lúc trước không biết là nữ nhân này phiền toái như vậy?

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Ngọc phi, nhìn lại thần tình mê mang, rõ ràng mới vừa tỉnh ngủ của Lâm Duệ Dương. Hắn tuy rằng thích mỹ nhân, nhưng luôn chán ghét hậu cung thị phi.

Bởi vậy trong cung mỹ nhân tuy nhiều, trong đó cũng có vì hắn mà sinh hạ hoàng tử, hoàng nữ, có phẩm hàm nhưng lại chỉ có vài người, còn đều là hắn nhìn nhu thuận thuận mắt, ngày thường lại có chút yêu thích. Không nghĩ tới, Ngọc phi hôm nay thế nhưng làm cho hắn thấy được như vậy. Nhìn dung nhan kiều mị kia, trong lòng cảm thấy phiền chán.

“Ngọc phi ngày thường cũng là đoan trang hiền thực, hiện cũng được xem như là đứng đầu hậu cung, hôm nay lại thất thổ như thế, còn thể thống gì!

“Truyền ý chỉ của trẫm, sau này Hoàng Đức điện không có ý chỉ của trẫm ai cũng không được vào, ban thưởng Lâm công tử đặc quyền gấp giá không phải quỳ”Hiên Viên Thích phát tay áo, giữ chặt Lâm Duệ Dương ngốc đứng ở một bên, còn không biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra, “Cùng trẫm trở về!”

“Nga.”Lâm Duệ Dương ngơ ngác mà nhìn “Nhóm nương nương” đang quỳ trong khuôn viên này, ngơ ngác để cho Hiên Viên Thích lôi kéo đi.

Một hồi phong ba liền như vậy chấm dứt, chính là diễn viên chính..... như trước không hiểu được rốt cuộc xảy ra chuyện gì.....

4. Chương 4

Lôi kéo Lâm Duệ Dương nghiêng ngã lao vào một đường thẳng vào tẩm cung, Hiên Viên Thích đột nhiên phát hiện, gần đây chính mình thường xuyên lặp lại động tác này. Quay đầu lại nhìn vẻ mặt không hiểu chuyện của Lâm Duệ Dương, tâm tình đột nhiên tốt lên, liền một phen ôm lấy Lâm Duệ Dương, vững vàng mà đưa lên giường.

“Uy, người ——”Gầy gầy người ở phía trên đang chiến đấu với lớp trang phục phiền phức, chẳng biết tại sao đã bị đưa lên giường nhưng cảm thấy được chính mình tất yếu cũng đã hiểu biết một chút tình hình hiện tại, “Đôi “Nương” kia của người tới đây làm gì?”

Đôi”Nương” kia——

Hiên Viên Thích chán nản, người này, hắn nhìn y ngơ ngác ngây ngốc, sợ y bị Ngọc phi lúc đó cậy quyền làm khó, cố ý che chở y cho y đặc quyền miễn quỳ, người này, người này lại như thế nào lại chọc giận hắn!?

Đôi”Nương” kia! Đôi”Nương” kia——

Hắn Hiên Viên Thích, thế nào “Nương” cũng liền có”Đôi”!

Nghĩ hắn một đời làm minh quân, tuy rằng phong lưu chút, bạc tình chút, nhưng cũng không cần mỗi ngày đều bị cái tên không biết gọi là gì này chọc cho tức giận. Lập tức hai tay dùng sức, cùng với đó là thanh âm thanh thúy của vải vóc bị xé rách, thân thể tái nhợt của Lâm Duệ Dương hoàn toàn lộ ra trước mắt.

“Người người người ——”Trải qua mấy ngày ở chung, Lâm Duệ Dương đương nhiên biết giờ phút này chính mình đang đối mặt với vận mệnh bị “ăn”, nghĩ đến dạ dày hăng còn trống rỗng, không khỏi kêu to: “Hoàng Thượng! Người có thể không cho ta ăn no, nhưng tốt xấu cũng nên cho ta ăn một chút!”

“.....”Hoàng Thượng, àn? Y cũng biết hẳn là Hoàng Thượng? Hiên Viên Thíchhip mắt nhìn chăm chú, “Người biết trẫm là Hoàng Thượng, lại còn dám ngỗ nghịch? Không sợ trẫm trị tội người!”

Nhìn Lâm Duệ Dương nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, nghĩ đến y rốt cục cũng hiểu được thân phận của y, Hiên Viên Thíchvừa lòng mà bắt đầu vuốt ve thân hình đối với hắn mà nói cực lực hấp dẫn, muốn giống như mấy ngày trước đây nhắm nháp ban đêm vô hạn mắt hờn.

Sau đó nhưng vào lúc này, một cái thanh âm non nớt ở bên tai vang lên: “Ca ca, ca ca, ngoạn!”

Cũng là Lục hoàng tử HiênViên Nghi Khang không biết tại sao từ ngoài điện chạy tới, hướngLâm Duệ Dương trên người không còn mấy xiêm y mà kêu la.

“Hoàng, Hoàng Thượng thứ tội.”Tiểu Tường Tử thở hồng hộc mà nói.

Xem tình huống thế này, cũng biết Hoàng Thượng cùng chủ tử muốn làm gì, Lục hoàng tử phía sau chạy vào, chính mình lại không đuổi kịp, ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt hoàng thượng, thật đen a, xem ra chính mình phải cầu nguyện nhiều một chút.....

“A! búp bê ngọc!”Trong lúc tiểu Tường Tử còn đang thương tâm cho cái vận mệnh thê lương của mình,Lâm Duệ Dương đột nhiên kêu to. Đối với búp bê xinh đẹp này y chính là trong ký ức cũng còn lưu một chút, ngày đó cảm giác đau lòngvì đã dứt bỏ đồ ăn cũng giống như giờ phút nàydạ dày trống rỗng giống nhau, bụng cũng bắt đầu phát ra tiếng.

Hai ba bước từ trên giường đứng lên, dặt bàn tay nhỏ bé của Hiên Viên Nghi Khang,Lâm Duệ Dương hoàn toàn quên bên cạnh còn có Hiên Viên Thích đang chờ “ăn”, “Người cũng đói bụng rồi sao? Đi, ca ca dẫn người đi tìm đồ ăn!”

“Àn!”Dùng sức gật đầu, Hiên Viên Nghi Khang khuôn mặt xinh xắn nhỏ nhắn bởi vì tươi cười mà mắt càng thêm sáng, “Àn! Chơi!”

Hoàn toàn bị đặt ở một bên,Hiên Viên Thích nhìn đến một lớn một nhỏ đang không coi ai ra gì mà thương thảo đại kế “kiếm ăn”, giận tới cực điểm đột nhiên kỳ dị biến thành cảm giác vô lực, ngược lại còn có thể tĩnh tâm suy nghĩ xem chỗ xung yếu của hai người đang đi ra cửa.

Hiên Viên Thíchtùy tay xả kiện xiêm y bao ở trên người Lâm Duệ Dương chỉ lộ có chút thịt, “Mặc xiêm y, trẫm cũng không muốn cho người dọa sợ những người trong cung.”

Nhìn nhìn lại Hiên Viên Nghi Khang, phân phó nói: “Bãi thiện ngự hoa viên, trẫm phải cùng Lục hoàng tử cùng Lâm công tử dùng bữa.”

Ngự hoa viên, trăm hoa đua nở, xá tử đỏ bừng rất là xinh đẹp, có dòng suối chảy róc rách,lan can bạch ngọc trạm trở long phượng, tinh xảo vô cùng. Đế vương tiêu xài, không có gì là không thể.

Cảnh đẹp như vậy, Hiên Viên Thíchtận tình dặt phi tử, mỹ nhân lúc hoa tiền nguyệt hạ này, cũng từng mang theo các phi tần được cưng chiều, nữ hầu lúc đó giao hoan phóng túng, nhưng hắn trăm triệu cũng không thể tưởng được, có một ngày ở nơi tĩnh tế điều mài này, trong sắc màu rực rỡ của ngự hoa viên..... Ăn cơm, ách, chính xác ra là nhìn người khác ăn cơm.....

Chính giữa ngự hoa viên đặt một chiếc bàn lớn, trên bàn không ngừng được mang lên đủ loại kiểu dáng thức ăn,sau đó vì người nào đó mà biến mất,lại đổi những món ăn khác,lại tiếp tục biến mất,không ngừng lặp lại.

Cái “người nào đó” kia còn không ngừng nhắm nuốt, thỉnh thoảng hướng tới người bạn bé nhỏ mà đưa cho chút đồ ăn,mơ hồ nói không rõ: “Ăn nhanh,người đưa nhỏ này như thế nào không biết ăn cái gì, cần người gấp cho chứ?”

Giống y, mỗi lần đều liều mạng mà ăn như vậy, vẫn là cảm thấy đói, chớ nói đến cái “Hoàng Thượng” kia còn thường xuyên ở thời điểm y ăn đến cao hứng đem y kéo đi.

Nhìn nhìnbúp bengoc bên người, thật sự là một hài tử đáng thương, xem tiểu thân thể kia thực gầy yếu, khẳng định từ nhỏ thường xuyên chịu đói.

Thật sự là rất kỳ quái,đứa nhỏ Khang Nhi này từ nhỏ không thích nói chuyện, tính tình rầu rĩ, cũng không có duyên với chính mình, hiện tại thể nhưng cùng người này thân thuộc như vậy, còn mở miệng kêu”Ca ca”, phải biết rằng,hắn còn không có mấy lần được nghe đứa nhỏ này gọi hắn là “phụ hoàng”.

MàLâm Duệ Dương kia, cả ngày cũng chỉ nghĩ đến ăn, bản thân hắn là vua của một nước liền thường xuyên bị xem nhẹ, hiện giờ lại cầm đồ ăn gì đó hướng trong tay Khang nhi mà nhét vào.

Hiên Viên Thíchcảm thấy trong lòng là lạ, rồi lại không thể nói rõ là cái tư vị gì.

“Ăn —— ăn ngon!”Từng ngậm từng ngậm mà nuốt, miệng đã nhét không còn chỗ mà tay cũng đang cầm đồ,tuy rằng trong bụng như trước cảm giác vẫn là trống rỗng, nhưng mỹ thực theo trong miệng cho y cảm giác tràn ngập thỏa mãn.

Bất quá ——

Đột nhiên cảm giác được tầm mắt cực nóng củaHiên Viên Thích đặt trên người mình, quay đầu nhìn, chỉ thấy hắn nhìn chăm chăm vào y, trong ánh mắt thoáng hiện ý nghĩ khó giải.

Chẳng lẽ là.....

Lâm Duệ Dương nhìn bản thân từ trên xuống dưới. Làm sao bây giờ mà? Nhưng, vẫn là không thể cho?

Nhưng a, chính là, chính mình còn muốn phải ăn thêm; không thể cho, nhưng, hắn lại nhìn mình rõ ràng như vậy, làm sao bây giờ?

Qua lại nhìn hơn mười lần, Lâm Duệ Dương rốt cực khế cắn môi,đưa qua chân gà cầm trên tay đã ăn một nửa ——

“Này, cho ngươi ăn.”

..... Chính mình tốt xấu gì hiện tại ăn cái gì đều là của nhà hắn, hy sinh một cái đùi gà mà thôi, nhìn ánh mắt khao khát của hắn, nếu không cho hắn chút đồ ăn, vạn nhất chọc giận hắn, về sau không cho mình đồ ăn thì làm sao bây giờ?

Này, đây là cái tình huống gì!?

Hiên Viên Thíchnhìn chân gà trước mắt; bị nắm trong bàn tay bóng loáng, thịt ở mặt trên đã muốn bị cắn rớt một nửa, một chút da gà xộp giòn rũ xuống.

Này, này là muốn..... Cho hắn ăn sao?

Cau mày, đồ đã bị người cắn qua, hắn mới không cần!

Nhưng mà..... Nhìn đôi mắt Lâm Duệ Dương vụt lóe sáng, hắn thể nhưng kinh ngạc mà..... Cắn một miếng?

“Ngô..... Ăn ngon không?”Nhìn bộ dáng Hiên Viên Thíchkhông có tiếp tục ăn, Lâm Duệ Dương thuận lý thành chương mà đem chân gà lại nhét vào miệng mình.

“..... Ăn ngon.”

Ngây ngốc một lúc sau, Hiên Viên Thíchmới phát hiện chính mình vừa rồi làm cái gì. Hắn ăn chân gà mà tên kia đã ăn qua..... Còn nói ăn ngon.....

Hắn đường đường là vua của một nước, thể nhưng lưu lạc tới loại tình trạng này sao?

Nhưng mà, không biết vì cái gì,trong lòng trái lại sản sinh một tia rung động, một chút ngọt ngào.Hắn biếtLâm Duệ Dương có bao nhiêu chấp nhất về việc ăn uống, hiện giờ lại chia sẻ đồ ăn của y cho hắn, tuy rằng chỉ có một miếng, vậy có phải hay không là, có phải hay không là.....

Ha hã, quả nhiên, bằng kinh nghiệmnhiều nămvới trò chơi trên hoa gheo nguyệt của hắn _Hiên Viên Thích, một tên như vậy cũng sẽ đổi hắn động tâm.

Nhìn hình ảnh trước mặt một lớn một nhỏ vùi đầu mà ăn, Hiên Viên Thích nhất thời cảm thấy một cổ thỏa mãn.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Nguyệt quốc sứ giả tới chơi.”

Đang lúc nhàn nhã, đã thấy thống lĩnh thị vệ đại nội tiến đến bẩm báo, Hiên Viên Thích cảm thấy cần cân nhắc, “Truyền Nguyệt quốc sứ giả đến đại điện tiếp kiến.”

Hắn nhìn hai người đang ăn đến cao hứng, “Mục gia, người lưu lại chăm sóc Lâm công tử cùng Lục hoàng tử, làm cho bọn họ chơi đến tận hứng!”

Ai, hắn đều bị biến thành chẳng ra cái gì cả, cho bọn họ ở ngự hoa viên dùng bữa, chính là nghĩ muốn để hai người kia có thể ăn ngon, chơi đến tận hứng, lại bị Nguyệt quốc sứ giả quấy rầy.

Hiên Viên Thích nhẹ nhàng gọi lên khoe miệng, Nguyệt quốc sứ giả, các người cần phải gánh vác trách nhiệm phá hư tâm tình trẫm!

“Ngô? Hắn đâu rồi? Đi rồi sao? Ngô ngô, cũng không thông báo một tiếng.”

Trong miệng đầy đồ ăn, Lâm Duệ Dương đảo mắt mọi nơi, mới phát hiện không biết khi nào, Hiên Viên Thích đã muốn ly khai.

“Chủ tử, Hoàng Thượng đi đã lâu rồi.” Tiểu Tường tử thông minh mà đi tới, giúp chủ tử nhà mình lau tay, lau miệng, lại bị Lâm Duệ Dương tránh.

“Đừng lau mà, ta còn..... chưa ăn đủ mà.”

“Ca ca, ca ca.” Hiên Viên Nghi Khang một bên bị xem nhẹ hồi lâu dùng bàn tay nhỏ bé đầy mỡ ngầy kéo lấy vạt áo y, áo choàng vốn sạch sẽ hiện lên dấu vết bàn tay “Chơi, chơi.”

“Chơi?” Thân thủ mò khối heo can cho vào miệng, Lâm Duệ Dương thật sự lo lắng —— đến tột cùng “Chơi” là cái gì a?

Suy nghĩ nửa ngày cũng không thể hiểu được, Lâm Duệ Dương ngồi xổm xuống hỏi: “Tiểu Ngọc (tên gọi tắt của Ngọc búp bê), người nghĩ muốn chơi cái gì a?”

“Ngô.....” Hiên Viên Nghi Khang nghiêng đầu nói, “Không biết.”

“Nga, người cũng không biết a..... Không bằng, chúng ta thi ăn cái gì đi!”

“.....” Hiên Viên Nghi Khang bĩu môi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn có xu thế sẽ đổ mưa.

“Người, người không thích sao.” Xấu hổ mà gãi gãi đầu, trừ bỏ có liên quan đến ăn, y thật sự nghĩ không ra nên chơi như thế nào.

“Nếu không người tùy tiện chơi cái gì, ta sẽ chơi cùng người được không?”

“Kỵ mã!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Hiên Viên Nghi Khang, ngay cả trì độn như Lâm Duệ Dương cũng sinh ra dự cảm không tốt.

Thở hồng hộc, Hiên Viên Nghi Khang rốt cục cũng cảm thấy mỹ mãn mà từ trên lưng đi xuống, Lâm Duệ Dương nửa ngày làm “Ngựa” lập tức ngồi phịch trên mặt đất, tứ chi dang rộng vô lực nhúc nhích.

“Ca ca, ca ca.” trên mặt Hiên Viên Nghi Khang thấm vài giọt mồ hôi, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn càng thêm trong suốt, đầu ngón tay khéo léo đẩy đẩy “Tử thi” tê liệt ngã xuống của Lâm Duệ Dương, “Ca ca đứng lên thôi.”

“Lục, Lục điện hạ.....” Tiểu Tường Tử chạy nhanh giữ chặt lấy Hiên Viên Nghi Khang, “Chủ tử mệt mỏi, điện hạ để công tử nghỉ ngơi một chút.”

“Tiểu, tiểu Tường Tử.....” “Tử thi” rên rỉ, run rẩy mà mấp máy môi, “Người mang, mang tiểu Ngọc đi chơi..... Ta, ta nằm up sấp một chút.....”

Hồng học mà thở phì phò, bên cạnh tiếng kêu “Ca ca ca ca” xa dần, cũng không biết tiểu Tường Tử đem Hiên Viên Nghi Khang mang đi nơi nào chơi, Lâm Duệ Dương thật sự không có thể cử động nữa.

Không nghĩ tới búp bê ngọc thoát nhìn gầy teo nho nhỏ, trên thực tế lại nặng như vậy, ngồi trên lưng hẳn đi quanh hoa viên một vòng, toàn thân đều nhanh rãi rồi.

Nặng như vậy, bình thường khẳng định ăn được rất nhiều! Lâm Duệ Dương cảm giận mà nghĩ.

Bỗng nhiên, cái mũi nhú một chút, tựa hồ có cái gì thơm ngào ngạt từ nơi xa đến gần, càng ngày càng gần, câu dẫn cái bụng trống rỗng của y.

Còn chưa kịp nhận ra đó là mùi gì, chỉ thấy một cái bóng đen mạnh mẽ lại đây, theo trên người y mà nhảy qua, thuận tiện còn tại cái mũi mà đập một cước mượn lực.

Là hồ ly, cả người xinh đẹp tuyết trắng đến trong suốt trong sáng! Tại thời điểm bị móng vuốt của cái kia lông xù khéo léo đáng yêu đập cái mũi, Lâm Duệ Dương thấy rõ cái bụng hồ ly, cũng nhìn thấy thứ được ngậm trong miệng hồ ly —— chân gà! Chân gà thơm ngào ngạt nóng hằm hập một mặt tỏa sáng mới ra lò!

Thân hình nguyên bản mềm mại theo phản xạ mà mãnh lực bắn lên, liền đuổi theo hồ ly đã chạy xa. Hành động nhanh chóng, động tác linh hoạt, làm cho thái giám chung quanh vừa mới còn cảm khái Lâm công tử thể lực không tốt, bọn thị vệ nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp, thế cho nên khi y đã chạy rất xa mới có người nghĩ đến việc đuổi theo.

Nói đến Lâm Duệ Dương, đang toàn tâm toàn ý đuổi theo hồ ly, ách, chính xác hơn là chân gà trong miệng hồ ly, thực còn thật sự chạy trốn, lại phát hiện khi chạy được rất xa, hồ ly thể nhưng ngoan ngoãn đứng lại bất động —— là thực tự nhiên, hai chân đứng thẳng —— mà chân gà chính mình tâm tâm niệm niệm, thế nhưng bị tùy ý ném xuống đất.

“A —— chân gà của ta!”

Đang định đánh về phía đó, chân gà bị cô linh linh ném xuống đất, lại bị móng vuốt hồ ly vồ vào trên tay, phản xạ rút tay về, Lâm Duệ Dương ai oán mà nhìn chân gà trên mặt đất, “Hồ ly cùng ta ăn chân gà.....”

“Hồ ly!? Hồ ly làm sao? Hồ ly không thể ăn gà sao? Người không biết hồ ly vốn chính là ăn gà sao? Chân gà chẳng lẽ không phải là gà? Hồ ly có thể ăn gà mà vì cái gì lại không có thể ăn chân gà? Hừ hừ hừ, đừng tưởng rằng người thể chất đặc thù có thể chiếm lấy tất cả thức ăn!”

Bị liên tiếp “Hồ ly cùng gà” làm bất tỉnh, Lâm Duệ Dương ngược lại không có để ý đến “Thể chất đặc thù”.

Nhìn hồ ly chỉ hai chân đứng thẳng xoa thắt lưng, một bên lải nhải một bên còn chỉ vào mình, Lâm Duệ Dương ngơ ngác hỏi: “Chính là người ném xuống đất, không phải không muốn ăn sao?” Hoàn toàn không biết là một con hồ ly miệng phun tiếng người có cái gì kỳ quái.

Hồ ly tuyết trắng mạnh mẽ nhảy dựng lên, bàn tay nhỏ thịt thịt “Ba” đánh vào mặt Lâm Duệ Dương, làm cho người ta không khỏi cảm thán hồ ly lực đánh thật mạnh.

Bất quá..... Lâm Duệ Dương quan tâm chính là một sự kiện khác, bàn tay nhỏ kia chụp đến trên mặt, nhưng thật ra một chút cũng không thấy đau, nhưng —— mạnh bắt lấy vật nhỏ còn không kịp đứng vững, nắm lấy cổ, Lâm Duệ Dương bắt lấy bàn tay nhỏ vừa mới chụp lên mặt mình, thế nhưng —— đặt ở trong miệng, ngậm một hơi.

“Ân, quả nhiên có mùi chân gà.....” Đần đần mà tự nói, ăn không được chân gà, chút hương vị trên móng vuốt cũng tốt.

“Người người người ——” Hồ ly được buông ra cả người run rẩy, bộ lông tuyết trắng thể nhưng thần nhiên lộ ra một chút phấn hồng, “Người đùa giỡn ta! Người thể nhưng đùa giỡn ta!”

Ở tại chỗ xoay quanh vòng, hồ ly phiền não mà xé rách túm lông trên người, “Bị cái tên kia đùa giỡn còn chưa tính, thế nhưng, thế nhưng ngay cả kẻ ngu ngốc chỉ biết đến ăn cũng đùa giỡn ta! A a a, thói đời ngày sau! Lòng người không cốt!”

“Gi?” đùa giỡn? Y vì cái gì phải đùa giỡn hồ ly a? Như thế nào? “Đùa giỡn” Hồ ly a?

Hồ ly không để ý đến hắc, nhéo bộ lông tuyết trắng của chính mình tiếp tục xoay vòng, ở thời điểm sắp khiến cho Lâm Duệ Dương choáng váng sắp ngã, đột nhiên quay đầu lại, nghiêm mặt nói:

“Ta không so đo với ngươi, ngươi chỉ cần nói cho ta biết tụ linh hộp đến tột cùng ở nơi nào, ta sẽ không so đo ngươi đùa giỡn chuyện ta!”

Ta, ta không có đùa giỡn ngươi đi.....

Trong lòng nghĩ, bất quá không biết vì cái gì, Lâm Duệ Dương cũng không dám nói ra, chính là bắt lấy nó, hỏi: “Cái gì tụ linh hộp? Ta chưa từng thấy qua cái này a.....”

“Ngươi ngươi ngươi làm sao có thể chưa thấy qua!? Trải qua bản hồ tiên tử mĩ suy tính, cùng khứu giác mãnh liệt sâu sắc của loài báo, đều chỉ hướng về phía không biết vì cái gì xuất hiện thể trạng hồn phách thực thể!”

“Hơn nữa ngươi rõ ràng không có tu vi lại có thể bảo trì hồn phách bất diệt, đình trệ thể gian, đó là công hiệu lớn nhất của tụ linh hộp, ngươi làm sao có thể chưa thấy qua tụ linh hộp, không biết nó ở nơi nào!?”

“Ta, ta ——”

Không biết vì cái gì xuất hiện thể trạng hồn phách thực thể? Cái này là cái gì?

Hồn phách biết, thật thể cũng có thể lý giải, vì cái gì tổng hợp với nhau lại hoàn toàn nghe không hiểu hồ ly đang nói những thứ gì? Lâm Duệ Dương phiền não mà cau mày.

Hồ ly nhìn bộ dáng không hiểu chuyện của y, không khỏi có chút tức giận, thân mình nho nhỏ lại căng thẳng, dùng sức nhảy lên muốn dùng trò cũ mà chụp lấy mặt Lâm Duệ Dương.

Không nghĩ lần này mới vừa nhảy được một nửa, cái đuôi tuyết trắng lông xù, rậm rạp rồi bù lại bị người tóm ở trong tay.

Chỉ thấy người nọ khoan bào tay áo, vạt áo tiếp nước thấm vân vân, một tay mang theo hồ ly giấu đầu lòi đuôi, một tay kia nhẹ phẩy kim tú phiến vô cùng tinh xảo kia, chính là vị thập tam hoàng thúc mà Hiên Viên Thích có chút kiêng kỵ, Thụ thân vương đương triều —— Hiên Viên Khanh Thiên!

“A, ngươi là ngày đó cái kia ——”

Một tay chỉ vào Hiên Viên Khanh Thiên, Lâm Duệ Dương đối hắc rất có ấn tượng, không chỉ là bởi vì hắc từng cản trở chính mình ăn cơm, cũng bởi vì ngày ấy y bị Hiên Viên Thích “ăn” hoàn toàn, ngày thứ hai suýt nữa không đứng dậy, làm chính mình ăn không được no.

“Nga, ta nghĩ là ai, nguyên lai là tiểu bảo bối gần đây của Hoàng Thượng, cái kia tư vị không tồi.” Huy khai lư kim phiến, Hiên Viên Khanh Thiên không vội không chậm mà nhẹ nhàng kích động, động tác quả nhiên là tao nhã vô cùng, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là nếu không để ý hồ ly đang không ngừng giãy dụa đâm đá trong tay trái hắc.

“A a, người chết, còn không đem bản hồ tiên buông, cái đuôi tuyệt đẹp vô cùng của ta vạn nhất bị ngươi nhéo rụng thì làm sao bây giờ!?” Tứ trảo nhẹ nhàng, hồ ly nhe răng trợn mắt mà giãy giụa, không nê hà chân mình quá ngắn, nhưng đá như thế nào cũng đá không đến cái tay đang nhéo cái đuôi.

“Tiểu hồ ngoan ngoãn, sao bốn vương có thể nhìn ngươi chạy loạn, làm phiền đến người khác? Cùng bốn vương hồi phủ, bốn vương cam đoan lần này uy ngươi ăn no.”

“Ta, ta, bản hồ tiên nào có chạy loạn!” Hắc rõ ràng là rất có kế hoạch mà đem người dẫn lại đây dùng đám bụi cây này che chắn đó thôi.

Từ từ, nếu nơi này có thể che chắn tốt, tên người chết này như thế nào xông tới? Bất quá.....

Nghĩ đến tinh khí hoàng tộc vô cùng mê người kia đối với việc tu luyện tựa hồ rất tốt, hồ ly không khỏi tâm động, cái đuôi bị nắm ở trong tay người khác, mấp máy hỏi: “Ngươi thật cho ta hút đến no?”

“Đúng vậy.” Hiên Viên Khanh Thiên hơi hơi chọn mị, “Tiểu hồ ngoan ngoãn muốn nhiều ít đều có thể, chỉ cần ngươi hiện tại cùng bốn vương hồi phủ.”

“Hảo.” Hồ ly không tha mà nhìn sang Lâm Duệ Dương, nghe tiếng bước chân chung quanh dần dần gần, tuy rằng buông tha cho cơ hội lần này có điểm đáng tiếc, nhưng này thủ thuật che mắt thực là đơn sơ, nhiều người tới gần liền dễ dàng phát hiện, bây giờ đi trước, huống chi còn có tinh khí mê người chờ đợi mình.

Liếc mắt một cái về phía Lâm Duệ Dương, hồ ly môi nhẹ nói, không tiếng động mà tung cái gì, đột nhiên trong lúc đó một thân sương khói lượn lờ, sương khói tán đi lúc sau, hồ ly cùng Hiên Viên Khanh Thiên dẫn theo hồ ly cùng nhau mất đi tung tích.

A? Thật sự là chẳng biết tại sao con người lại dung hòa cùng với hồ ly

Lâm Duệ Dương gãi gãi đầu, còn chưa kịp nghĩ lại, phương xa tiếng gọi của thái giám, thị vệ âm ỉ dần dần gần, một đám người vây quanh ở bên người, nhắc đi nhắc lại “Vạn hạnh công tử tìm được rồi” vân vân, liền vây quanh kêu y rời khỏi nơi này.

5. Chương 5

Ngay tại lúc Lâm Duệ Dương gặp quỷ hồ ly, cũng là lúc Hiên Viên Thích tiếp kiến Nguyệt quốc sứ giả.

Thừa đức để Hiên Viên Thích giờ phút này vẻ mặt trang trọng uy nghiêm, bộc lộ uy nghiêm của một đế vương, rõ ràng là đại đế Trung Nguyên sát phạt quyết đoán, thủ đoạn cay độc.

“Theo lời của Nguyệt quốc sứ giả, muốn cùng nước trẫm qua lại giao thương, hàng năm cống nạp?” Hiên Viên Thích nhìn như không chút để ý hỏi han.

“Bệ hạ anh minh.” Giọng nói thiếu niên có chút non nớt khàn khàn vang lên, Nguyệt quốc sứ giả không kiêu ngạo không siểm nịnh mà trả lời, trong lời nói có chút mùi máu tươi khó phát giác.

Nguyệt quốc tam hoàng tử Nguyệt Vô Hoa. Trước nghe đồn, Nguyệt Vô Hoa lỗ mãng tham công, thị huyết ham giết chóc, cũng không nghĩ đến bề ngoài lại là một thiếu niên, cùng với những câu chuyện về người này quả thật một trời một vực.

Có ý tứ, phi thường có ý tứ.

Hiên Viên Thích nghịch đầu ngón tay, biếng nhác mà tà nghệ. Nguyệt Vô Hoa thân là người trong hoàng tộc của Nguyệt quốc trăm vàng áo quần lụa là, dáng người gầy nhưng cao, cả người lại có vẻ tao nhã, trừ bỏ..... Cặp mắt kia ngẫu nhiên hiện lên những tia khát máu.

Thật so với lời đồn thật quá bất đồng ——

Chính là không biết, Nguyệt quốc chọn một vị hoàng tử như vậy làm sứ giả đến tột cùng là có ý gì?

Hai nước tuy nói không tính là địch quốc, nhưng xung đột không ngừng. Chính là Hiên Viên Thích thủ đoạn hơn một chút, bởi vậy nhiều năm qua mới áp chế Nguyệt quốc, bọn họ sinh ra tâm không phục cũng là tất nhiên, lần này lại mang đến quốc thư mà đối với Nguyệt quốc có thể nói là trăm hại mà không có lợi, nếu nói là không có cầu mong điều gì, chỉ sợ đứa trẻ ba tuổi cũng không tin?

“Nguyệt quốc mang đến quốc thư như thế, trẫm lại không biết nên như thế nào đáp tạ?”

Nguyệt Vô Hoa thùy mắt cung lập, lông mi thật dài che khuất quang mang trong mắt, “Bệ hạ thánh minh, Nguyệt quốc nguyện lấy thành trì mười tòa, mười vạn lượng để cầu thân, về phần giao thương, hàng năm cống nạp, chính là thành ý hòa thân nho nhỏ của hai nước, cầu xin bệ hạ vui lòng nhận cho.”

“Hòa thân? Lại không biết quý quốc muốn hỏi cho ai?”

“Tất nhiên là Vô Hoa tự mình đến.”

“Như thế rất tốt! Trẫm đã hiểu được thành ý của quý quốc, hỷ sự là chuyện trọng đại, trẫm sẽ ban lệnh để tuyển chọn nữ tử hoàng tộc gả cho quý quốc.”

Nhìn Nguyệt Vô Hoa cung kính rời khỏi đại điện, Hiên Viên Thích khước miệng nhẹ nhếch —— Nguyệt Vô Hoa, bất luận mục đích của người là cái gì, trẫm đều vạn phần mà chờ mong!

Loại cảm giác sôi sục trong huyết mạch này, hẳn đã muốn thật lâu không có ném thử qua!

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mang theo một chút hương khí bay vào chóp mũi, nên nếu so với người thì Nguyệt Vô Hoa lại là một cơn gió lạnh cuồng liệt, ở nơi cực bắc, như quốc gia của mình cái lạnh thấu xương của Nguyệt Quốc, mang theo gió Bắc hỗn loạn mùi huyết tinh.

Thừa đức đế Hiên Viên Thích, quả nhiên danh bất hư truyền, vài ba câu liền đem chính mình phái đi ra, nhìn cái gì cũng như đã đáp ứng, nhưng thật sự cái gì cũng chưa đáp ứng!

Bất quá, dù sao hỷ sự cũng không phải mục đích cuối cùng của hắn.

Phụ hoàng bệnh nặng, lại chậm chạp đưa ra quyết định chọn thái tử, ba huynh đệ bọn họ ở trong triều đều có người ủng hộ, nói tỉ mỉ xem như thế lực ngang nhau, vì thế liền theo kiến nghị của Thừa tướng, ba người đều vì Nguyệt quốc lập công, đạt được công lao lớn nhất sẽ được lập thái tử.

Vốn, vị trí thái tử đối với hắn cũng không quá quan trọng, chính là người nắm vị trí thái tử sẽ nắm trong tay bí mật không truyền ngoài của hoàng tộc, hắn cảm thấy hứng thú! Vì bí mật bất truyền này, một chút phiền toái cũng đáng giá.

Chính là ... vào thời điểm bốc thăm, chính mình thế nhưng bắt được nhiệm vụ ám sát Thừa đức đế!

Vận may thật không tốt?

Huyết sắc quang mang hiện lên trong con ngươi thiếu niên.

Ám sát Thừa đức đế, thật sự là nhiệm vụ làm cho hắn cảm thấy máu sôi trào!

Nghĩ đến phong phạm của vị đế vương, hắn liền khẩn cấp mà muốn nhìn người như vậy chảy máu, từng giọt máu thấm vào đất, thật mê người?

Sự hiếu chiến từ trong xương cốt phảng phất kêu gào, muốn được giải phóng, trời sinh nên ở trên chiến trường sinh tồn, ở trong địa ngục Tu La, ngạo nghễ cười quay đầu nhìn phía đại điện.

Thừa đức đế Hiên Viên Thích, hy vọng sự giãy giụa của người tốt nhất cũng đừng khiến cho ta quá mức thất vọng!

Con người kỳ quái, hồ ly kỳ quái!

Bất quá, hồ ly nói tự linh hộp rốt cuộc là cái gì vậy? Thế nhưng đến hồ ly cũng muốn.....

Còn làm hại chính mình tổn thất một cái đùi gà! Một cái chân gà cùng dầu kết kết thơm ngào ngạt!

Bất quá nói đến hộp, hộp.....

Trong đầu ẩn ẩn hiện lên hình dáng mơ hồ, ngọc thạch ôn nhuận sáng bóng lấp lánh phát ra, tiếp theo là hắc ám vô biên vô hạn, phô thiên cái địa đánh úp lại.

Lúc trước đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Duệ Dương cảm thấy được cái hộp mơ mơ hồ hồ kia nhìn vô cùng quen mắt, lại vô luận như thế nào cũng không thấy rõ bộ dáng của hòm, một cổ hắc ám cổ tựa hồ bao lấy mình, rốt cuộc không thể giãi ra.

Không cần ——

Giật mình tỉnh lại, thấy chính mình tựa hồ không lâu trước còn hăm sâu trong bóng tối, không tiếng động, không ánh sáng, bóng tối yên tĩnh vô biên vô hạn, cùng với hắc ám vĩnh viễn là sự đói khát không nguôi.

Cảm giác đói khát.....

Phảng phất cảm nhận được suy nghĩ, bụng phối hợp mà kêu cầu nhàu, Lâm Duệ Dương vỗ vỗ cái bụng trống không, vừa mới rất chuyên tâm nghĩ đến cái hộp, thế nhưng quên mất cái bụng đói.

Hiện tại đột nhiên phát hiện, đột nhiên thật đói.

Tựa hồ loại cảm giác “Ăn no” này biến mất, vô luận ăn nhiều ít, tổng vẫn là bị đói. Chỉ có trong quá trình “ăn”, hội cảm thấy được cảm giác đói đã xâm nhập cốt tủy có chút giảm.

Từ từ!

Lâm Duệ Dương đột nhiên nhớ tới, hình như.....ở thời điểm y bị “Hoàng Thượng” “ăn”, thế nhưng không có cảm giác đói bụng! Tuy rằng mỗi lần bị ném đến trên giường đều rất đói bụng, hơn nữa thời điểm vừa mới bắt đầu sẽ rất đau.....

Thân thể đột nhiên một trận rung động, từng giờ phút xa lạ rồi lại cảm thấy được quen thuộc vô cùng đột nhiên tăng vọt tràn ngập cơ thể. Hình ảnh tứ chi dây dưa đột nhiên hiện lên trong óc, Lâm Duệ Dương cực kỳ không thích ứng mà run rẩy một chút.

Chẳng lẽ, không riêng gì ăn, mà “Được ăn” cũng đã nghiện!?

Ngô, hảo, hương vị thơm quá!

Trong giây lát một trận mùi thức ăn bay tới, khiến cho cái bụng Lâm Duệ Dương vừa mới hơi nghỉ ngơi lập tức kháng nghị đứng lên, tiếng vang trong bụng cầu nhào truyền đến. Vừa nhấc đầu, rõ ràng phát hiện đường này quen thuộc vô cùng, dĩ nhiên là con đường đi thẳng đến ngự thiện phòng.

Tuy rằng gần đây đồ ăn được mang đến đúng lúc, không có cơ hội đến bên này kiểm ăn, nhưng giờ phút này ngửi được mùi lập tức gọi lên những ấn tượng tốt đẹp của hắc đối với ngự thiện phòng, Lâm Duệ Dương không nói hai lời lập tức hướng về phía ngự thiện phòng chạy đi.

Còn chưa kịp bước vào ngự thiện phòng, liền gặp một thân ảnh màu vàng đứng lặng trước cửa, trong lòng một trận tư vị nói không nên lời hiện lên, Lâm Duệ Dương thế nhưng ngăn ra, có chút xấu hổ mà dừng bước. Nhưng nghĩ lại, nhìn thấy “Hoàng Thượng” tại sao mình phải dừng lại? Là hắc đáp ứng làm cho y ăn no, cũng không phải chính mình đến ăn vụng.....

Cổ uốn éo, hướng về phía ngự thiện phòng, lại bị cục đá dưới chân ngăn đường, thẳng tắp hướng Hiên Viên Thích nhào tới.

Nhưng mà, hoàn toàn vào lúc này, tiếng xé gió rất nhỏ vang lên, một đạo ngân lượng chớp nhoáng thẳng tắp bắn về phía Hiên Viên Thích.

Giờ phút này Lâm Duệ Dương lại vừa vặn nhào tới trước người Hiên Viên Thích, ngân quang bắn tới, bất quá trong nháy mắt ngăn ngừa, liền ở sau lưng xuất hiện một đóa hoa huyết sắc tươi đẹp.

Trong phút chốc, máu tươi, phun tung toé.

Hết thấy cùng lúc phát sinh ở điện quang thạch hỏa, đợi cho Hiên Viên Thích phục hồi tinh thần lại, lại chỉ có thể tiếp được thân thể Lâm Duệ Dương ngã xuống.

Này, này đứ đứ!

Lau một tay đầy máu tươi, Hiên Viên Thích gắt gao nắm lấy bàn tay.

“Vì cái gì, vì cái gì ——” Vì cái gì ở phía sau lao tới? Vì cái gì muốn thay hắc ngăn mũi tên?

Máu đỏ tươi cuộn cuộn không dứt theo trước ngực trào ra, cho dù lấy tay ngăn chặn nhưng cũng theo khe hở chảy ra, không phải chưa từng thấy qua máu của người này, nhưng là lần đầu chính mình như thế hoảng hốt nhìn chất lỏng đỏ tươi!

Vì cái gì? Trong đau đớn kịch liệt, ý thức Lâm Duệ Dương đã muốn dần dần mơ hồ, nhưng thanh âm khàn khàn đến thê lương này như trước xuyên thấu màng tai thẳng vào trong đầu ——

Vì cái gì? Cái gì vì cái gì? Vì cái gì đến ngự thiện phòng ăn cái gì sao?

“Bởi vì..... Ta thích.....”..ăn.....

Dùng hết khí lực nói nhưng bài trừ nửa câu sau không phát ra được, Lâm Duệ Dương rốt cuộc kiên trì không được nhắm lại hai mắt, y lâm vào hôn mê, Hiên Viên Thích phía sau ánh mắt mở lớn, mang theo khiếp sợ, mê vông, gắt gao mà theo dõi hắc.....

Ngô..... Nơi này, là đâu vậy?.....

Hỗn loạn, Lâm Duệ Dương cảm giác mình tựa hồ bị bóng tối bao phủ, cả người mỗi một vô cùng, thậm chí vẫn khó có thể chịu được cảm giác đói khát có chút phai nhạt, thâm nghĩ ngủ thật say, sẽ không tỉnh lại.

Nhưng trong mông lung đã có thanh âm nói chuyện cực nhỏ thổi qua bên tai, quá nhiều khiến hần không thể ngủ tiếp được.

“Hoàng thúc, người đã nói có thể cứu hần, vì sao còn không nói ra phương pháp?” Hiên Viên Thích khó để cảm xúc lộ ra ngoài, người trên giường đã hôn mê gần mười ngày, hơn mười danh ngự y thay nhau xem chẩn thể nhưng đều nói mạch y không giống người sống, sợ là không được mấy ngày.

Điều này sao có thể!?

Y gây cho hần mê hoặc như thế, bỏ lại câu kia”Thích.....”Sau, như thế nào có thể liền như vậy rồi đi, đem như thế mê vọng lưu cho hần!?

Hần tuyệt không cho phép!

Bởi vậy, khi Hiên Viên Khanh Thiên nói chính mình có cách có thể cứu y, hần không chút do dự đưa đến nơi này. Dù chỉ có một tia hy vọng, hần cũng muốn thử một lần!

Ai ngờ đến khi nhìn thấy Lâm Duệ Dương, Hiên Viên Khanh Thiên lại thoái thác không thôi, chậm chạp không chịu nói ra phương pháp cứu y.

“Hoàng Thượng đừng vội.” Hiên Viên Khanh Thiên duy trì vẻ phong lưu tiêu sái, quạt vàng từ từ huy, thanh thoi vô cùng.”Chính là một cái tiểu quan, sao lại được Hoàng Thượng như thế chiều chuộng, hay là ——”

“Hoàng thúc quá lo lắng.” Đột nhiên ý thức được chính mình thất thố, Hiên Viên Thích lập tức tỉnh táo lại, nhưng cũng biết rằng sự lo lắng vừa rồi của chính mình bị Thập Tam hoàng thúc nhìn thấu, không trả giá đại giới, phỏng chừng là muôn vàn khó khăn làm cho hần nói ra những thứ gì tới.

Hiên Viên Thích hơi suy nghĩ một chút, lập tức nói: “Tiểu quan này bất quá có chút mới mẻ, còn chơi chưa đủ, liền như vậy có điểm không khỏi đáng tiếc. Nhưng hoàng thúc có biện pháp gì có thể cứu hần, trăm tự nhiên vô cùng cảm kích.”

“Hoàng Thượng nói đùa, thần nào xứng đáng được hoàng thượng cảm kích?” Hiên Viên Khanh Thiên mỉm cười, trong miệng xưng thần trong ánh mắt lại ẩn hàm khiêu khích, “Chính là, thần hiện giờ ở kinh thành, đất phong xa xôi, luôn cảm thấy không thích ứng được.”

Khá lẩm Hiên Viên Khanh Thiên, này muốn hần phong đất! Hiên Viên Thích trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng mà nhìn Lâm Duệ Dương nằm ở trên giường, chung quy áp chế tức giận nhẹ giọng hỏi: “Không biết hoàng thúc thích địa phương nào?”

“Nghe nói vùng Giang Dương phong cảnh tú lệ bốn mùa như xuân, lại ở kinh thành không xa ——”

“Hảo! Trăm tức khắc đem Giang Dương phong cho hoàng thúc!” Hiên Viên Thích cắn răng nói.

Giang Dương là nơi phi thường sầm uất, bao năm qua đều là chỗ quốc khố thu vào tốt nhất, cách kinh thành chỉ có một trăm lý, luôn luôn lệ thuộc trực tiếp tới thiên tử, chưa bao giờ phân phong đi ra ngoài. Hảo một cái Hiên Viên Khanh Thiên, mở miệng liền đòi giá cao như vậy!

Nhưng là..... Nhìn nhìn người trên giường hôn mê bất tỉnh, Hiên Viên Thích không thể không đáp ứng.

Vùng Giang Dương, sớm hay muộn chính mình sẽ đòi lại từ tay Hoàng thúc!

“Như thế rất tốt!” Hiên Viên Khanh Thiên vừa lòng mà gọi lên khước môi, Giang Dương phong cảnh tú lệ, mang theo tiểu hồ ly của hần định cư ở đó nhất định là phi thường khoái hoạt.

Mục đích đã đạt thành, Hiên Viên Khanh Thiên liền không hề che giấu, ý bảo Hiên Viên Thích đưa lỗ tai lại đây, thông thả nói ra phương pháp cứu tỉnh Lâm Duệ Dương.....

Chỉ thấy sắc mặt Hiên Viên Thích từ màu đen chuyển màu xanh lại hóa trắng, cuối cùng biến thành ửng hồng, có chút kinh nghi bất định hỏi han: “Thật sự..... Chỉ cần như vậy!?”

“Đúng vậy!”

“Ba” một tiếng khép lại cây quạt, Hiên Viên Khanh Thiên từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc vàng óng ánh sáng như ngọc nhét vào trong tay Hiên Viên Thích.

“Dù sao hần đều hôn mê bất tỉnh, chữa ngựa chết thành ngựa sống, thử xem chút đi.”

“Người ——”

“Ta? Ta làm sao?” Phiêu mắt nhìn về phía người nằm ở trên giường, Hiên Viên Khanh Thiên dương khai cây quạt mỉm cười, “Hoàng Thượng tự nhiên biết vì thần không dám khi quân phạm thượng, sao không trước chiếu theo biện pháp làm thử một lần, là thật là giả lập tức liền biết.”

“Uy, người rốt cuộc đem được cho không?”

Hoa viên Thụy thân vương phủ Thập tam Vương gia, tuy rằng quy mô kém ngựa hoa viên, nhưng cũng là lướt, có hứng thú, sắc màu rực rỡ.

Nhưng mà giờ phút này, nguyên bản nên là một địa phương tràn ngập hoa tươi rực rỡ lại trống rỗng một mảng đất lớn toàn cỏ dại, nằm sấp trên mặt cỏ là một con hồ ly tuyết trắng cùng một con báo ngấm đen, làm cho người ta có loại cảm giác sai lệch về không gian.

Vừa thấy được Hiên Viên Khanh Thiên hồi phủ, tuyết trắng hồ ly lập tức nhảy dựng lên, nhảy lên vai hần sốt ruột mà hỏi, nhưng mà đối phương lại chậm rì rì huy khai cây quạt vô giá mà không đáp.

“Rốt cuộc thế nào!” Hồ ly hiển nhiên tính tình không được tốt, tiểu móng vuốt lập tức chụp lên gương mặt Hiên Viên Khanh Thiên, lại bị đối phương cầm, ôn nhu nhẹ nhàng vuốt ve.

Trên mặt hồ ly lập tức lộ ra phần hồng, giãy giụa từ trên vai Hiên Viên Khanh Thiên nhảy xuống, không để ý đến móng vuốt vẫn còn bị người nắm, biến thành lác lư trên không trung, không chạm được đến mặt đất.

“Buông a, đầu chói sáng a a ——” Hồ ly bị lác lư đến hai mắt xoay vòng kêu to, trong lúc giãy giụa cái đuôi không ngừng vuốt lên cổ tay Hiên Viên Khanh Thiên.

Dùng cây quạt trạc trạc cái đuôi, Hiên Viên Khanh Thiên rốt cục “hảo tâm” mà đành chỉ ngược đãi hồ ly, mang theo tiểu móng vuốt, đem hồ ly đã muốn hồ đồ đặt ở trên vai.

..... Thiên toàn địa chuyển.

Hồ ly thở hồng hộc mà bám vào quần áo Hiên Viên Khanh Thiên, trong đầu vẫn thấy quay quay, tựa hồ rốt cục cũng bình thường trở lại, hung hãn cắn một miếng trên cổ Hiên Viên Khanh Thiên.

“Người chết! Nếu không nói bản hồ tiên cắn chết người!”

Trên cổ hiện rõ dấu răng nhỏ, Hiên Viên Khanh Thiên thực hưởng thụ về hành động này của hồ ly, cùng với nói đau đớn, còn không bằng nói là cảm giác tê dại làm cho người ta nghiện!

“Người người người ——” Hồ ly khó thở mà tổn hơi thừa lời, “Người biết rõ ta cùng tiểu báo cố gắng thật lâu mới chuẩn bị một viên thuốc tốt ——”

Tức chết hần, nếu không phải vì tiểu báo cần cái tụ linh hộp kia, hần cùng tiểu báo sẽ không hao phí nhiều như vậy tinh khí, ngưng tụ khóa viên thuốc đó đi cứu cái ngu ngốc kia!

Càng nghĩ càng tức giận, hồ ly tức giận đến nghiến răng. Tiểu báo kia thân thể không tốt, bệnh sắp nguy kịch, nếu không có tụ linh hộp ngưng tụ hồn phách, phỏng chừng thời điểm tới rồi liền cứu không được. Bọn họ tuy có pháp lực, lại như thế nào cũng không có năng lực đi địa phủ cướp người.

“Hảo hảo hảo, đừng tức giận, đừng tức giận.” Sờ sờ hồ ly tức giận đến lông sắp dựng thẳng lên, nhìn bộ lông tuyết trắng trong tay trở nên thuận hoạt mềm mại, tựa hồ cảm thấy được chơi đùa đã đủ rồi, Hiên Viên Khanh Thiên rốt cục mở miệng nói: “Sự tình nhỏ như vậy, bốn vương khi nào thì không làm được, ân?”

Chẳng qua, lúc trước hần tự cấp viên thuốc, thuận tiện trêu đùa “xảo trá” hoàng đế bệ hạ một chút thôi.

“Cho là tốt rồi.”

Tựa hồ được vuốt ve thực thoải mái, hồ ly thân thân cổ, đem thân hình nhỏ nhỏ càng lui sâu vào vòng tay người này, thoải mái mà nỉ non: “Cái ngu ngốc kia liền tụ linh hộp để chỗ nào đều quên, hừ, cũng không nên đem mình rốt cuộc là cái gì cũng quên! Không biết tự mình khởi động thực long máu huyết, tự ngừng đổ máu sao?”

“May mắn nghe được hần hôn mê, bản hồ tiên cùng tiểu báo liền đoán được hần là huyết khí không đủ, tinh khí tiết ra ngoài, đem tinh khí của chúng ta ngưng kết thành đan tái xứng lên trời tử tinh khí, hần là cũng đủ cứu tinh hần, bằng không tên kia chết, tiểu báo phải làm sao bây giờ.....”

Hồ ly lúc này thật sự không nghĩ tới, bản thân hần đã đoán đúng, Lâm Duệ Dương là thật không phát hiện mình cùng người bên ngoài có gì bất đồng..... Ách, có lẽ trừ việc ăn có hơi nhiều hơn.

Càng nói càng tức, hồ ly đối với bàn tay Hiên Viên Khanh Thiên cắn một hơi, xem người kia kêu đau, liền có cảm giác giải chút hận.

Nhìn trên tay nhiều ra một dấu răng nhỏ, Hiên Viên Khanh Thiên cười khổ ôm lấy hồ ly, thầm nghĩ không phải là lần trước rơi xuống nước được con báo kia cứu lên, tuy rằng hần cũng thực cảm kích con báo kia cứu tiểu hồ nhà hần, nhưng này tiểu hồ ly từ đó về sau liền đối với con báo kia khăng khăng một mực, thật sự là làm cho mình.....không thể kiềm chế ghen tuông.

“Cám ơn người, Tiểu Bạch.”Trên cổ hắc báo ngẩng đầu lên, nếu biết viên thuốc đã được đưa lên, hần tạm thời cũng có thể yên tâm,thân mình gây yếu trong lòng vẫn chờ hần trở về chăm sóc, tụ linh hộp cũng cần người thanh tỉnh mới hỏi lại được.

“Hoàng cung ta không thể tiến vào, tụ linh hộp còn muốn người tốn nhiều tâm.”Con báo khê gật đầu, tiếp theo theo trong hoa viên thoát ra, vô thanh vô tức mà biến mất bóng dáng.

“Tiểu báo.....”

Nhìn bằng hữu rời đi, hồ ly rầu rĩ mà than thở vài câu, chân sau đá đá ngực Hiên Viên Khanh Thiên, “Đều là người, cổ tình kéo dài thời gian!”

“Yên tâm. Thừa tướng, cái kia ma ốm còn có thể chống đỡ một chút, người không cần lo lắng!”

“Hừ!” Hồ ly nhe răng, mạnh nhảy dựng lên vỗ Hiên Viên Khanh Thiên, thân thể tuyết trắng bay nhanh chui vào bụi hoa đứng trốn trong đó, chỉ để lại Hiên Viên Khanh Thiên một người vỗ về gương mặt bị chụp đến cười khổ.

Tiểu hồ vốn ngoan ngoãn nay tính tình càng ngày càng không tốt.....

Trong cung, đối với Lâm Duệ Dương đang hôn mê bất tỉnh,Hiên Viên Thích nhìn viên thuốc kim hoàng sắc trong tay,không lâu lại vang lên câu nói Hiên Viên Khanh Thiên đã nói với mình.

“Dược này chính là đan dược chữa thương thượng đẳng, ăn vào sẽ làm cho thân thể y chậm rãi hồi phục,nhưng dược này cần—— chính là tinh khí của Hoàng Thượng ngài nga! Bất quá, về phần vì cái gì phải là tinh khí của hoàng thượng, ngài có thể chậm rãi nghiền ngẫm, thần chính là nửa điểm cũng không biết được!”

Thanh âm tràn ngập trên tức kia thật sự làm cho người ta hận đến nghiến răng, Hiên Viên Thích nắm chặt nắm tay, tuy rằng biện pháp thực vớ vẩn, nhưng chỉ nhìn một cách đơn thuần cái bộ dáng đã dự liệu được trước của Hiên Viên Khanh Thiên, hơn nữa hần cũng không dám dùng những lời vớ vẩn như thế để đối lấy Giang Dương trù phú,liền lại cảm thấy cũng đáng thử một lần.

Tinh khí, tinh khí, nghe thật tựa như thả dương bồ âm của hồ ly tinh.

Bất quá này cũng vô phương, chính là ——

Nhìn người yên lặng trên giường, cùng cái người không hề có cảm giác gì làm, chẳng phải là cùng gian thi không có gì khác biệt sao!?

Trầm ngâm sau một lúc lâu, chung quy là khuất phục trước sự rung động không biết tên kia trong ***g ngực,huống hồ..... bằng vải trước ngực tuyết trắng lộ ra bằng vải một mặt đỏ sẫm, cũng thật sự khê động chính mình, Hiên Viên Thích thở dài. Cũng thế, dù sao cũng không phải là tìm hoan mua vui, quyền làm cứu người!

Nhẹ nhàng nâng dậy thân thể thiếu niên,da thịt tái nhợt dưới tay vẫn như cũ mềm mại, mà chủ nhân của nó lại lẳng lặng nằm đó, nửa điểm phản ứng cũng không có.

Lấy lưỡi khiêu khai đôi môi khép chặt, thật cẩn thận mà đem viên thuốc vàng óng ánh đi vào —— đã nhiều ngày, Lâm Duệ Dương đang hôn mê không thể nuốt, Hiên Viên Thích đều là dùng loại phương pháp này uy thực.

Nhẹ nhàng mát xa yết hầu thiếu niên, nhìn viên thuốc bị nuốt vào, Hiên Viên Thích làm cho thân thể thiếu niên tựa vào trên người mình, cẩn thận mà không áp đến chỗ bị thương trên ngực y, chậm rãi vuốt ve thân hình trong lòng mình, lại không có được chút hưởng ứng nào.

Như vậy..... Có lẽ sẽ làm bị thương đến.....

Trong đầu hiện lên suy nghĩ này, hẳn thật sự không muốn phải nhìn...người trong lòng, ngực đã bị thương tổn. Bàn tay sờ soạng đến bình nhỏ trong được hộp bên giường, đã nhiều ngày cấp miệng vết thương của Lâm Duệ Dương bởi thuốc hẳn đều là tự mình động thủ, nghĩ đến thuốc trị thương thượng đẳng này dùng để bôi trơn nên không tồi.

Cẩn thận mà giúp đỡ thân thể thiếu niên chuyển hướng, thân thể hoàn toàn không có năng lực phản kháng mềm mại ở trên người, Hiên Viên Thích đem đầu thiếu niên đặt ở trên vai chính mình, cẩn thận nâng mông y, đem gối đầu để ở phúc hạ, làm cho cái mông cao cao nâng lên, cẩn thận mà bôi trơn.

Thân thể mềm nhũn ở trong tay, vẫn không nhúc nhích, mềm mại vô cùng.

Nếu..... Hẳn tỉnh lại cũng ngoan như vậy thì tốt rồi.....

Hiên Viên Thích nghĩ.

Bất quá ngoan như vậy cũng không phải là hẳn, ha hả, hẳn tỉnh lại nhất định trước là muốn ăn, nói không chừng lại hội trêu ghẹo chính hắn tức giận —— bất quá, như vậy cũng tốt hơn bây giờ cái gì cũng không biết!

Cảm giác khuếch trương đã không sai biệt lắm, mà hẳn mấy ngày nay lại bởi vì lo lắng Lâm Duệ Dương không có truyền gọi phi tần nào, giờ phút này động tĩnh sao nhẫn nại được?

Hiên Viên Thích rút lại ngón tay, một tay để bên hông Lâm Duệ Dương, tư thế để y nằm trong lòng mình, thật cẩn thận mà đem dục vọng cực nóng của chính mình đưa vào huyết khẩu chờ đợi đã lâu.

“Ân ngô ——”

Người trong lòng, ngực run lên một cái, sau đó liền không có động tĩnh. Vừa mới bôi trơn khuếch trương đầy đủ, giờ phút này trùu sáp càng thuận lợi, huyết khẩu kia đem chính mình găt gao bao vây, thuận theo mà nở rộ, làm cho lửa nóng của hắn đi vào chỗ sâu nhất.

Hiên Viên Thích kịch liệt mà ra vào, tuy rằng người trong lòng cơ hồ không có phản ứng, nhưng tư thế ngồi lại làm cho hắn tiến vào càng xâm nhập sâu. Hơn nữa bên trong dưng đạo ngẫu nhiên run rẩy mút vào, lại làm cho hắn không thể khắc chế.

Tần suất hoan ái dần dần tăng lên, người trong lòng bị đẩy lên cao rồi thật mạnh hạ xuống, bằng vài quần quanh trước ngực đã muốn phủ lên một tầng mồ hôi. Tuy vậy trong lúc đang kịch liệt mà ra vào, vết thương trước ngực kia lại được bảo hộ hoàn hảo, không bị đụng tới nửa phần.

Cực nóng, thân thể dính dấp giao triền, lửa nóng trùu sáp toàn nữu, cả phòng tràn ngập nồng đậm mùi xạ hương, ánh trăng yên tĩnh rơi mẫn giường, chiếu sáng bóng người đang dây dưa trên giường phủ thượng một tầng sáng vàng đầy *** mỹ.....

6. Chương 6

“Ân.....”

Một chết đi.....

Trong sương mù, Lâm Duệ Dương không biết mình đang ở nơi nào, chỉ cảm thấy thân thể rung động, chậm rãi nóng lên, khó chịu không thể nhẫn nại. Nhưng mà thân thể tựa hồ không nghe chính mình sai sử, như thế nào đều không thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích của hắc ám.

“A a ——”

Rất cục, một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng bắn nhanh vào chỗ sâu nhất trong thân thể, ấm nóng theo xương sống thẳng hướng đến đại não, chậm rãi, tựa hồ thân thể cảm thấy nhẹ nhàng.

Mở ra mí mắt nặng tựa ngàn cân, nửa ngày luồng ánh sáng đầu tiên mới tiến vào ánh mắt, Lâm Duệ Dương nháy mắt mấy cái, vẫn chưa hiểu được chính mình đang ở chỗ nào.

“Người —— tỉnh?”

Tiếng nói nam nhân ở bên tai vang lên, mềm nhẹ như sợ phá hư cái gì.

Máy móc mà ngẩng đầu, khuôn mặt Hiên Viên Thích lập tức hiện ra trước mắt. Nhìn hẩn mang theo đôi mắt chờ đợi lo lắng cùng một ít chính mình thấy không rõ lắm, Lâm Duệ Dương lắc lắc đầu, muốn cho đầu óc hỗn độn thanh tỉnh một ít.

Thoáng chốc, đầu đụng phải cái gì, Lâm Duệ Dương trực giác mà cắn lên —— ngô..... Vị này, hương vị này.....

“Móng heo!?”

“Móng heo!?”

Khóe miệng run rẩy mà nhìn tay mình hiện rõ ràng hai hàng dấu răng, Hiên Viên Thích mặt thoáng chốc đen hơn phân nửa —— Móng heo? Lại là móng heo! Tay hẩn giống móng heo lắm sao!

Tuy rằng nghĩ tới người này chỉ biết ăn, tuy rằng biết người này vừa tỉnh khẳng định sẽ đem mình tức chết đi được, chính là, chính là, thời điểm chân chính đối mặt, hẩn vẫn là tức giận đến nghĩ muốn học máu a!

Lâm Duệ Dương hồn nhiên bất giác làm cho khí sắc người ta ngày càng không tốt, vuốt ve cái bụng trống không, bữu môi nói: “Thật đói mà, tuy rằng vốn cũng rất đói, chính là giống như càng ngày càng đói..... Nhớ...lúc được ăn móng heo.....”

“Người, người ——”

Đột nhiên cảm thấy được chính mình vì y mà lo lắng thật giống một đứa ngốc, Hiên Viên Thích nổi giận đùng đùng mà muốn đứng dậy, lại quên “Bộ phận quan trọng” của mình còn trong cơ thể của người dưới thân, vừa động, cảm giác tê dại khiđịa phương của hai người đụng vào nhau nhanh chóng quay trở lại, hai người cũng đồng thời “A” một tiếng.

“Người, người ——”

Cảm giác trong thân thể cái gì đó có xu thế ngày càng biến lớn, Lâm Duệ Dương không biết làm sao, tại sao trong lòng một trận bối rối, là quá đói cho nên sinh ra ảo giác sao? Lắc lắc đầu, thân thủ đặt ở trên người nam nhân, “Ta đói bụng! Người nếu muốn ăn cũng nên chờ ta ăn xong rồi hẵng tái ăn!”

“.....”

Một cái trần nhỏ cách hoàng cung ba trăm dặm, ở thời điểm Lâm Duệ Dương thanh tỉnh, một trận hồng quang khó thể nhìn thấy từ phía trên hoàng cung phát ra, trong chớp mắt liền biến mất vô tung.

Nhưng mà nháy mắt này, đã muốn bị đạo sĩ đang ở bãi quẻ thầy tướng số thu vào mắt.

Đạo sĩ rung mình một cái, nỉ non nói: “Yêu khí sơ hình, hay là đang trong hoàng cung, này cảm giác cả người rét run..... Không, sẽ không cùng ta có quan hệ đi?”

Cùng lúc đó, bên trong thâm cung, nữ tử diễm lệ vô song cùng một thiếu niên ăn mặc hoa lệ đồng thời ngẩng đầu, đúng lúc bầu trời chợt lóe hồng quang, nữ tử kinh hô một tiếng: “Này, này..... Trời giáng dị tượng ——”

Thiếu niên vỗ tay mà cười, con ngươi huyết sắc chợt lóe.

Người hầu nghênh diện mà đến bên tai thiếu niên thấp giọng nói vài câu liền vội vàng rời đi, thiếu niên giọng nói khàn khàn thong thả vang lên: “Trời giáng dị tượng thường giống như yêu nghiệt sắp xuất hiện, thịnh

thể thái bình cũng không nên bị yêu nghiệt hủy mới tốt. Người nói có phải hay không, Ngọc phi nương nương?”

“Ân —— Aha ——”

Bên trong đông cung, thân thể nam tử cùng thiếu niên gắt gao giao triền, thân hình tràn ngập *** mỹ, thiếu niên kịch liệt mà thở hào hển, đôi môi ửng hồng vô ý thức mà khép mở, “Hoàng, Hoàng Thượng.....”

Nam nhân mãnh liệt mà tiến lên, mang theo thân thể thiếu niên hướng về phía trước rung động, thanh âm có chút khàn khàn ở bên tai thiếu niên vang lên, “Gọi ta Thích.....”

“Ân —— Thích..... Ngô ân.....” Ngón tay co rút bắt lấy sàng đan đã muốn nhả nhúm không còn bộ dáng, Lâm Duệ Dương hỗn loạn mà thừa nhận động tác của nam nhân.

Rốt cục, trước khi mất đi ý thức, nam nhân một cái hữu lực tiến lên, kết thúc màn hoan ái kịch liệt.

Hương vị *** nồng đậm tràn ngập toàn bộ không gian, phía dưới hai người gắt gao giao triền cùng một chỗ.

Nghỉ ngơi một lát, Hiên Viên Thích rốt cục từ trên người Lâm Duệ Dương đứng lên, nhìn thiếu niên bên cạnh đang ngủ say, không khỏi mỉm cười, từ trong thực hạp lấy ra chút đồ ăn.

“Ngoan, tỉnh tỉnh.....”

“Ngô ——” Thân thể đã muốn mệt tới cực điểm, lại như trước bị cảm giác đói khát không thể chống cự tỉnh lại, cố gắng mở mắt ra, liền nhìn đến vẻ mặt Hiên Viên Thích đang cười ôn nhu, đang cầm bát.

Thơm quá nga..... Chính là đã quá mệt.....

Cảm giác mệt mỏi khổng lồ chế bản thân liền một đầu ngón tay không nghĩ muốn nhúc nhích, nhưng dạ dày vẫn liên tục réo mà tuyên cáo chúng nó ăn chưa đủ, làm cho Lâm Duệ Dương như thế nào cũng vô pháp nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Muốn ăn, Hoàng Thượng ——”

“Không phải đã nói rồi sao, gọi ta Thích?” Hiên Viên Thích ngồi bên mép giường, không biết vì cái gì, hiện giờ từ trong miệng y thốt ra hai chữ “Hoàng Thượng” càng không dễ nghe.

“Ân..... Thích, ta đói bụng.....” Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng Lâm Duệ Dương vẫn thuận theo mà sửa lại xưng hô, với hần mà nói, “Hoàng Thượng” cùng “Thích” khác nhau hiển nhiên không nhiều bằng gà quay cùng móng heo.

Dùng sức mà gơ tay lên, gần chạm tới bát lại vô lực mà hạ xuống, Lâm Duệ Dương vô tội mà nhìn chính tay mình, tựa hồ kỳ quái vì cái gì chỉ huy không được.

“Nâng không được.....”

Ánh mắt đen tuyền nhìn thẳng Hiên Viên Thích, người sau hiểu ý mà cười, hỏi: “Người mệt?”

Không, nếu tay nâng không được, Lâm Duệ Dương rõ ràng cố gắng nâng người lên, “Răng rắc” Một tiếng, lại cấn ở trên bát —— “A! Đau!” Nước mắt suýt nữa chảy ra.

“Người!” Hiên Viên Thích bắt đắc dĩ mà nhìn y ngã xuống giường hơi hơi run rẩy, ánh mắt lại tràn ngập khát vọng mà theo dõi bát cơm trong tay hần, thở dài, “Người ngoan ngoan nằm xuống, trầm đến uy người.”

“Ngô.” Không hề động đậy, Lâm Duệ Dương bảo trì tư thế cuộn mình, miệng mở lớn.

Đem một thìa đầy đồ ăn uy vào miệng Lâm Duệ Dương, Hiên Viên Thích cười đến dụng tâm kín đáo, “Như vậy, ta uy người một hơi, người trả lời ta một vấn đề, như vậy người vừa không sử dụng thân cũng có thể ăn no, thế nào?”

“Ngô..... Ân.....” Miệng nhồi vào đầy đồ ăn, Lâm Duệ Dương gật gật đầu, với hần mà nói, dù sao có thể ăn là tốt rồi, nếu mệt không nghĩ muốn động, có người uy tự nhiên là tốt nhất.

“Nói cho ta biết, vết thương trên người của người đến tột cùng là sao lại thế này?”

Ánh mắt thuận thể rơi xuống ngực Lâm Duệ Dương, da thịt kia bóng loáng, chính mình từng tận mắt nhìn qua miệng vết thương dữ tợn kia, lại ở trong khoảng thời gian ngắn khôi phục, vết thương đều không thấy. Mà lúc trước, thậm chí tất cả ngữ ý đều nói mạch của y không giống người sống..... Đây đến tột cùng, là chuyện gì xảy ra?

“Thương?”

Nghe vậy, Lâm Duệ Dương theo tầm mắt Hiên Viên Thích nhìn về phía ngực của mình, lại nói tiếp, y nhớ rõ chính mình hình như là trúng một mũi tên..... Bất quá nhìn nhìn ngực bóng loáng, thoát nhìn lại hoàn toàn không giống bộ dáng bị thương.

“Ta, ta cũng không rõ ràng —— a ——” Mở lớn miệng, trong ánh mắt lóe ra quang mang “Ta đã trả lời, uy cớ uy cớ”.

Cái đó và không trả lời có cái gì khác biệt.....

Hung hăng mà hướng cái miệng thật lớn kia uy một thìa đầy đồ ăn, Hiên Viên Thích không tức giận chút nào mà tiếp tục hỏi: “Vậy người vì cái gì lại hôn mê lâu như vậy?”

“Ngô ngô —— hôn mê? Ta hôn mê sao?” Dùng sức nhai nhai nuốt nuốt, ngon lành mà nuốt xuống, Lâm Duệ Dương nháy mắt nhìn về phía Hiên Viên Thích, nhìn thấy người kia không hề có ý tứ tiếp tục uy mình, đảo móc không nhiều lắm tế bào não, “Cái kia —— ta, ta cũng không biết vì cái gì hôn mê a.....”

“Vết thương trên người của người vì cái gì đột nhiên biến mất?”

“..... Không, không biết.....”

“Thập tam hoàng thúc vì cái gì lại biết phương pháp cứu tỉnh người?”

“Thập tam hoàng thúc là ai?”

“..... Người đến tột cùng là như thế nào đi vào trong cung?”

“Đột, đột nhiên liền..... Đến đây.....”

Quay mắt về phía không biết gọi là cái gì trả lời, Hiên Viên Thích phát hiện khả năng tu dưỡng của bản thân ngày càng tốt, thể nhưng không có nổi giận, chẳng qua gân xanh đang thỉnh thoảng nháy lên tuyên cáo tính nhẫn nại của hắn sắp khô kiệt.

Nhìn trong chén không còn chứa nhiều đồ ăn, thìa dùng sức vừa vặn múc, đưa tới trước mắt Lâm Duệ Dương, thừa dịp y nhanh chóng đưa đầu lại gần đây nâng lên cánh tay, tươi cười nhìn y, tuy rằng nụ cười kia thấy thế nào cũng thật dữ tợn, nói: “Vấn đề, người ngoan ngoãn trả lời cho ta, thìa này liền cho người ăn!”

“Ừ!” Lâm Duệ Dương ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt hướng thẳng cái thìa đang treo ở trên đầu.

“Người ——” Ngày đó nói “Thích” đến tột cùng là.....

Nhưng mà nhìn Lâm Duệ Dương đang vô hồn nhìn cái thìa, Hiên Viên Thích lại thủy chung không thể hỏi ra miệng, thật lâu sau, Lâm Duệ Dương chờ đến không còn kiên nhẫn muốn mở miệng, chung quy thở dài một tiếng, “Thôi, về sau rồi nói.....”

Vừa nói ra khỏi miệng, liền cảm thấy tay có chút nặng, ngẩng đầu nhìn lại, cũng là thiếu niên nhện không được bắt lấy cổ tay của mình đem thìa nhét vào trong miệng, hết sức chăm chú mà nhắm nuốt thức ăn trong miệng, trên gương mặt hai má phồng lên, theo động tác nhắm nuốt mà cao thấp rung động, trông thật giống tiểu động vật đáng yêu.

“Người a ——”

Thân thủ nhu nhu tóc Lâm Duệ Dương, Hiên Viên Thích không khỏi nở nụ cười.

Có lẽ lai lịch của y rất không rõ ràng, vết thương kia quỷ dị biến mất cũng không thể giải thích, thậm chí liền vì cái gì chữa thương căn tính khí của hắn cũng giải thích không rõ ràng lắm. Nhưng, hiện tại, ít nhất là hiện tại, có thiếu niên tham ăn này tại bên người, cảm giác..... Tốt lắm!

Cảm giác tốt? Khiến hấn cảm thấy tốt!

Hiên Viên Thích cực độ buồn bực mà nhìn Lâm Duệ Dương đang vui đầu ăn, người này từ trên giường xuống dưới, liền bổ nhào vào một đồng thức ăn, càng không ngừng ăn càng không ngừng ăn càng không ngừng —— ăn!

Theo ban ngày ăn đến đêm khuya, hiện giờ là nguyệt sao khuya khoắt, hấn nơi này cũng là đèn đuốc sáng trưng, còn có một người đang cố gắng”Phấn đấu”.

Thái giám nói liền không dứt, cung nữ bưng chén đĩa đưa vào đồ ăn, bất quá tựa hồ tốc độ đưa đồ ăn so ra kém tốc độ ăn của y, trên bàn chén đĩa một chút cũng không còn nhiều, ngược lại bên cạnh chỗ chén đĩa không thôi cũng thiếu chút nữa sẽ đem tấm cung của hấn nhồi đầy.....

Rõ ràng là trong mắt chỉ có đồ ăn!

Nâng cằm, giờ phút này Hiên Viên Thích mất hết uy nghiêm của đế vương, nhìn Lâm Duệ Dương miệng bị nhồi nhét đầy đồ ăn đến mức biến hình, khóe miệng dính nước cùng cơm, có chút kỳ quái mình tại sao liền..... Bị chữ “Thích” từ miệng người này khiến mình dễ dàng xao động?

Trong lòng cực độ không tốt, suốt một ngày, người này dính vào bàn ăn sẽ không dừng lại. Tuy rằng nhìn đến vết thương của y quý dị đột nhiên biến mất, mà bắt đầu đoán hấn hấn không phải là “người”, làm cho y buông tha cái bụng ăn, cũng còn tốt hơn cả ngày kêu to gọi lớn là mình đói nhưng đến tột cùng muốn ăn bao nhiêu mới có thể no.

Nhưng là, nhưng là.....

Lại nhìn nhìn chén đĩa đầy đất,Hiên Viên Thích rốt cục xác định —— dạ dày người này căn bản là không đầy, như thế nào lấp cũng lấp không đầy a!

Rốt cục quyết định không thể tiếp tục nhẫn nại, Hiên Viên Thích đi lên phía trước đoạt lấy chén đĩa trong tay Lâm Duệ Dương.

Nhìn miệng chắt đầy thức ăn mà nói không ra lời, nhưng vẫn dùng ánh mắt bất mãn nhìn mình, Hiên Viên Thích không biết tại sao tâm tình tốt, thân thủ toàn tâm toàn ý trạc trạc gương mặt y,nói: “Nhìn người thật gầy, ăn nhiều như vậy đều đi nơi nào?”

“Ngô ngô ân ngô ——” Hàm chứa đồ ăn, Lâm Duệ Dương mơ hồ nức nở.

“Dừng nói, nhai nhanh lên rồi nuốt xuống.”

Nhìn bộ dáng khát khao này của y, không biết chuyện còn tưởng rằng bị bỏ đói lâu rồi. Trời biết y một ngày ăn hết tương đương với người thường ăn trong một tuần.

Nếu là người thường, sợ là,cũng ăn không nhiều như thế đi.

Huống chi, tuy rằng thời điểm y vừa mới tỉnh lại tình hình hai người có chút “Đặc thù”, đến nỗi hấn không có chú ý tới cái gì, nhưng sau hồi tưởng lại, trong nháy mắt đó tựa hồ có hồng quang nhợt nhạt lượn lờ ở chung quanh bọn họ, hơn nữa sau nghe được trong cung mọi người cùng nghị luận ngày ấy trời giáng dị tượng.

Không tự giác mà cầm bên hông bàn long ngọc, hộ quốc thiên sư Nhược Ân đạo trưởng, mười mấy năm chưa gặp lại, xem ra cần thiết phải cùng hấn nói chuyện.

Bất quá..... Quay đầu lại nhìn Lâm Duệ Dương.

Người này nửa điểm công kích cũng không, bản thân cũng ngơ ngác ngây ngốc mà coi như cái gì cũng đều không hiểu, ngày thường luôn hô đói, trừ ăn ra trong mắt cái gì cũng không tồn tại, nhưng thật ra dù nhìn như thế nào cũng không nhận ra y khác với người thường, thật không biết,không biết y thật ra là yêu tinh phương nào, mục đích là gì?

“Uy —— người, ăn nhiều như vậy, cũng sẽ không vỡ bụng sao?”Nhìn miệng Lâm Duệ Dương dần dần nhỏ lại, Hiên Viên Thích liền hỏi.

“Vỡ bụng? Sẽ không! Rất đói bụng!”

Rốt cục đem cái gì đó trong miệng đều nuốt xuống, Lâm Duệ Dương vẻ mặt khát khao, nhìn chén đĩa trên bàn bị chính mình thổi quét qua hiện giờ là một mảnh hỗn độn, “Ta còn rất đói bụng.....”

“.....”Không nói gì, có thể ăn đến mức này, hay y là trư tinh?

Thở dài, càng xem càng giống chính mình nuôi tiểu trư, bắt quá heo tốt xấu gì cũng mập mạp, người này gầy như vậy, uy hấn thật đúng là không bằng uy heo.

Thân là vua của một nước hiện giờ cảm thấy được chính mình giống như thằng nuôi heo.

“Người —— chẳng lẽ không có thời điểm không đói bụng sao?”

“Ngô..... Tựa hồ không có.....”

“Thật sự không có sao?” Mắt mở lớn, Hiên Viên Thích vì cái “Phát hiện” này mà khiếp sợ —— ngày thường không có thực chú ý, cảm giác đói khát của y rất không bình thường a!

“Ngô..... Lại nói tiếp..... Tựa hồ thời điểm bị người ăn, có chút điểm, giống như..... không có cảm giác quá đói bụng.....”

Thời điểm “bị” ăn!

Câu trả lời này hiệu quả giống như bị bom nổ, ầm ầm thổi quét trong óc Hiên Viên Thích. Trong lúc nhất thời cái gì không bình thường, cái gì lai lịch đều bị ném ra sau đầu, chỉ có dự cảm trong thân thể bị khơi mào nồng đậm.

Một phen bắt lấy Lâm Duệ Dương, giọng nói Hiên Viên Thích không khỏi thấp vài phần: “Nếu thời điểm “bị” ăn sẽ không đói, hiện tại không để cho người ăn cái gì, muốn hay không ta giúp người không thấy đói bụng?”

“.....”Không ăn thức ăn như thế nào lại thấy không đói bụng a?

Đang lúc tim đập mạnh và loạn nhịp, Lâm Duệ Dương liền bị Hiên Viên Thích phóng tới trên giường cũng chưa phát giác.

“A, người là phải ——”

“Đúng vậy, người ăn no, ta cũng đói bụng a.....”

Hiên Viên Thích vẻ mặt cười xấu xa mà tới gần, vốn hấn sẵn sóc Lâm Duệ Dương mới vừa tỉnh lại không lâu, lúc trước lại làm quá mức kịch liệt, cho dù nghĩ muốn cũng cố đề xuống ý niệm này trong đầu. Hiện tại bị y chủ động nói ra “Thời điểm bị ăn sẽ không đói”, nếu là hấn không hiểu phong tình, chẳng phải là thẹn với danh hiệu phong lưu nhiều năm như vậy?

Cúi đầu nhìn Lâm Duệ Dương trên giường như trước vẻ mặt mơ hồ, Hiên Viên Thích trêu đùa: “Người xem trời đều đã tối, ta vẫn chưa có ăn. Người chính là đã muốn ăn một ngày, nếu không cho ta ăn, ta sẽ vì đói mà phá hư a.”

” Vì đói mà phá hư nga.....”Lâm Duệ Dương đồng tình mà nhìn hấn, cảm giác đói quả thật rất khó chịu a.”Nếu, nếu như vậy..... Kia, vậy người ăn đi”

Nói xong, Lâm Duệ Dương nhắm mắt lại, một bộ dáng sơn dương đợi làm thịt.

Hiên Viên Thích nhưng không có lập tức động thủ.

Giờ phút này, rung động khó hiểu trong lòng hấn chấn động. Hấn chính là trêu đùa y, bình thường bắt quá cũng chỉ là những lời tán tỉnh, đứa ngốc này còn thật sự tin, loại tin cậy không hề suy nghĩ không lý do này, cũng là hấn cả đời chưa bao giờ trải qua.

Thiên gia vô phụ tử, vô luận là vào trước hay sau, hấn thủy chung nên vì đế vị, vì hoàng triều mà phòng bị, tính kế.

*Thiên gia vô phụ tử: Hoàng gia không có tình cha con.

Cho dù hiện giờ thân là vua của một nước, hắn cũng không quá tín nhiệm bất cứ người nào. Hậu cung mỹ nhân hàng vạn hàng nghìn, dù có cỡ nào thân mật dây dưa, thời khắc đó hắn lại ôm tâm tình trêu tức họ, không có tín nhiệm.

Mà đũa ngọc này, chính mình tùy tiện một câu lời nói đùa, thế nhưng liền như vậy không hề hoài nghi mà tín nhiệm. Loại cảm giác này, loại cảm giác này..... Thật là không thể dùng ngôn ngữ hình dung a!

Ngay cả mình cũng vô pháp giải thích, hắn đã bị một câu như vậy là cho xao động.

Hiên Viên Thích tự giấu mà cười cười, cho dù hắn lúc trước nói ra chữ “Thích”, chính mình tuy rằng rung động nghi hoặc, cho dù lúc y hôn mê bất tỉnh, chính mình tuy rằng lo lắng lo lắng, cũng là vào thời khắc này mới phát hiện —— hắn thế nhưng động tâm! Đối một người chỉ biết có ăn, mà có phải là người hay không cũng không biết, động tâm!

“Thật tài tình, thế nhưng đưa tại trên người của người —— ha ha ha ——”

Càng nghĩ càng buồn cười, không khỏi cười ra tiếng, Hiên Viên Thích phát hiện tâm tình mình trước nay chưa có tốt như vậy.

Hung hăng hôn vế mặt ngây thơ kia, giờ phút này hiển nhiên không rõ tại sao mình lại cười. Tên trì độn này, nếu đã muốn nói với hắn “Thích”, cả đời này cũng đừng nghĩ muốn theo trong ngực của mình mà rời đi!

Bên trong độ ẩm kịch liệt gia tăng, thân hình lửa nóng quấn quýt lấy nhau, cho dù không có ánh mặt trời chiếu xạ, một phòng nồng đậm xuân tình như trước, tiếng thở dốc trải khai, vô cùng nóng bỏng.....

Cũng vào lúc này, tại một căn phòng khác, cũng có một đôi thiên hạ kịch liệt dây dưa.

So sánh với một chỗ tình nồng mật ý, bên này lại là lạnh như băng mà sợ hãi.

“Người, người đến tột cùng là ai!?”

Ngọc phi xinh đẹp cao quý giờ phút này quần áo không chỉnh tề, sắc mặt tái nhợt, cho dù vừa mới trải qua một hồi lửa nóng hoan ái, giờ phút này lại có vẻ chật vật mà sợ hãi.

“Như thế nào, vừa mới mây mưa, Ngọc phi nương nương liền trở mặt?” Thiếu niên trước sau khàn khàn tiếng nói vang lên, đánh vỡ sự yên tĩnh.

Ngọc phi trừng mắt nhìn thiếu niên cùng nam nhân trong lúc đó —— chính là người này, mình và hắn vốn là bí mật gặp, cũng không hiểu tại sao đột nhiên trong lúc đó mất hoa đến gần như mất đi ý thức, thế nhưng, thế nhưng liền như vậy cùng hắn, cùng hắn.....

“A —— ngô ngô ——”

Vừa định lên tiếng thét chói tai, miệng lại bị che, thiếu niên sát vào bên tai, “Ngọc phi kêu lớn tiếng như vậy, có phải hay không muốn đem mọi người trong cung kêu đến xem? Nhìn xem chúng ta rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ả?”

“Người, người ——”

Ngọc phi được buông ra cả người run rẩy, “Người, người không phải là Nguyệt quốc hoàng tử, Nguyệt quốc sắp thần phục chúng ta, người sao dám, sao dám ——”

“Nga? Ta không phải là Nguyệt quốc hoàng tử?”

Huyết sắc ở con ngươi thiếu niên chợt lóe, nhanh đến mức Ngọc phi cơ hồ tưởng chính mình lỗi giác, “Có dám hay không dám cũng đã làm, tuy rằng chuyện này lão gia ta cũng không thích thừa nhận, bất quá ta cũng đúng là Nguyệt quốc hoàng tử.”

“Người người người, người đến tột cùng muốn mưu đồ gì?”

Theo tầm mắt thiếu niên nhìn đến chính mình cả người trần trụi, Ngọc phi giờ phút này mới nhớ tới che lại chính mình. Tuy rằng câu hỏi cũng thật hợp tình hợp lý, lại bởi vì bản thân có chút chật vật mà lộ ra vẻ chột dạ.

“Mưu đồ hay không chưa nói tới, bắt quá nghe nói Quốc cữu của Ngọc phi nương nương, ở trong cung cũng được coi như là nhân vật lớn, không biết có phương tiện nào trợ giúp Vô Hoa lén lút đưa người vào?”

“Tặng người? Đưa người nào?”

“Một đạo sĩ!”

“Đạo sĩ? Người đưa đạo sĩ tiến vào làm cái gì?”

“Đưa đạo sĩ tiến vào..... Trợ giúp nương nương người a.....” Nguyệt Vô Hoa khước miệng nhẹ khởi, “Nói vậy nương nương cũng đã nghe nói, ta chính là huyết mạch thượng cổ tiên nhân Nguyệt quốc lưu lại, phàm là người hoàng thất đều khả khư tà tị ác, không vi quý thần sở cổ.

“Vô Hoa bất tài, tuy rằng chính mình là tam hoàng tử, nhưng cũng được truyền tổ tiên huyết mạch, trời sinh liền có thể cảm nhận sự tồn tại của yêu nghiệt. Vị tiểu tân hoan mà nương nương vẫn đau đầu không thôi..... chính là yêu nghiệt trời sinh!”

“Thực, thực sự?”

“Thực sự. Vô Hoa đối với Ngọc phi nương nương phong tư tuyệt tục, tâm sinh mến mộ, mặc dù đã khắc chế lại chung quy không cách nào nhịn được, mới phạm phải sai lầm lớn, liên lụy nương nương lo lắng hãi hùng, Vô Hoa tâm cũng không đành lòng. Lúc này mới tiến cử một người vào cung, hy vọng có thể giúp nương nương phân ưu.

“Cái kia tiểu tân hoan, mê hoặc Hoàng Thượng, nghiệp chướng nặng nề, nương nương thỉnh cầu cao nhân vì Hoàng Thượng khử họa cũng là một cái công lớn. Đạo sĩ kia đều không phải là người Nguyệt quốc ta, chính là kinh thành phụ cận có vị đạo sĩ rất có thanh danh, tính toán tài tình, Ngọc phi nương nương không cần lo lắng Vô Hoa gây rối.”

Nhìn Ngọc phi thần sắc hơi hoãn, hiển nhiên đã xem lời của mình nghe đi vào, Nguyệt Vô Hoa hạ giọng: “Nếu như nương nương thật sự không tin, cũng có thể xem xét Vô Hoa vì Nguyệt quốc.

“Nương nương là phi tử được sủng ái nhất của hoàng đế, nương nương nói như vậy ở bên tai Hoàng Thượng chính là rất có tác dụng, Vô Hoa cùng nương nương quan hệ chặt chẽ, tự nhiên cũng muốn đòi niềm vui cho nương nương, đây đối với Vô Hoa, đối Nguyệt quốc, đều là trăm điều lợi mà không một điều hại, Vô Hoa làm gì tính kế nương nương, tự tổn hại lợi ích?”

Ngọc phi nửa tin nửa ngờ, nhưng không thể phủ nhận, so với lúc trước cái gì ngưỡng mộ nàng mà nói, Nguyệt Vô Hoa quả thật có vài phần đạo lý.

Hơn nữa..... Nhìn nhìn sàng đan, nàng cùng hắn đã muốn.....

Nàng quả thật không có đường lui, chính mình một khi thất thế, liền liên lụy tới nhiều người.

Bên trong thâm cung, nhân tình âm lạnh nàng sớm nhìn thấu, đến lúc đó chỉ sợ nếu không ai cứu nàng, bỏ đá xuống giếng nhất định không ít!

Không nói đến tiểu tân hoan kia làm cho nàng chọc giận Hoàng Thượng, riêng việc hôm nay, Nguyệt Vô Hoa liền khả hiệp bức nàng làm chuyện gì, chính mình làm sao còn có đường lui?

“Hảo!” Nhiều lần cân nhắc, Ngọc phi cuối cùng gật đầu, “Nhưng người phải đáp ứng ta, không thể đối Hoàng Thượng làm chuyện bất lợi!” Nếu là như thế, liền phải rơi vào kết cục cả nhà tịch thu tài sản phạm tội mưu sát, chẳng phải chính mình hiện giờ hợp lại cá chết lưới rách, Hoàng Thượng nói không chừng niệm nàng hầu hạ nhiều năm bị người hãm hại, sau này lưu lại cho mình cái phong hào.

“Đây là đương nhiên!” Nguyệt Vô Hoa vỗ tay mà cười, “Nguyệt quốc đối bệ hạ thiết tình thần phục, lại như thế nào làm chuyện bất lợi cho bệ hạ? Nương nương cứ việc yên tâm.”

Ngọc phi vừa định nói cái gì, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, không khỏi trong lòng run lên —— chuyện này, bị người phát hiện!

Nguyệt Vô Hoa đá văng cửa phòng, đã thấy một cái thân ảnh nho nhỏ kinh ngạc đứng ở cửa, thẳng tắp mà nhìn về Ngọc phi ở trên giường.

“Khang, Khang nhi?”

Thân ảnh này, đúng là Lục hoàng tử Hiên Viên Nghi Khang. Hắc đêm khuya bị bóng đèn liên tĩnh lại, phát hiện không thấy người hầu ngày thường luôn bên người, cung nữ cũng không thấy, sợ hãi chạy lung tung trong cung, cũng không nghĩ muốn đụng phải một màn này.

“.....”Hiên Viên Nghi Khang thật sâu nhìn Ngọc phi, liếc mắt một cái, trên mặt cũng không biểu tình, chính là gắt gao mà túm ngụ vạt áo chính mình, xoay người, chạy ra.

“Khang nhi ——”

Đứa bé này, đứa bé này chẳng lẽ toàn bộ nghe được? Ngọc phi vẻ mặt lo lắng, vội vàng phi y đứng lên.

“Ngọc phi nương nương cứ việc yên tâm, người hầu trong cung Thừa Thụ, cung nữ đều đã hôn mê, không có người nhìn đến bộ dáng nương nương hiện giờ, vẫn là mau chóng đem Lục hoàng tử trở về dặn dò thỏa đáng.”

Thật sâu nhìn thoáng qua vẻ mặt nhàm chán của thiếu niên tà ý ở ghế bành, Ngọc phi lại kinh hãi: ở bên trong hoàng cung, vô thanh vô tức mà đem toàn bộ cung nữ người hầu cung Thừa Thụ giải quyết, không có nửa điểm giấu diếm, người này, người này đến tột cùng dùng phương pháp gì?

Nhưng đồng thời, tâm nàng cũng có chút trấn tĩnh lại. Lấy năng lực của hắc, cho dù đi ám sát Hoàng Thượng cũng có thể có vài phần nắm chắc, làm sao lại khổ tâm cùng nàng nhất giới phụ nhân sắp xếp chu toàn, chắc là thật sự vì lợi ích của Nguyệt quốc đi.....

*nhất giới phụ nhân: một người đàn bà, một người phụ nữ đã có chồng.

Nếu là việc hôm nay không bị ai biết, Nguyệt quốc sứ giả sau một khoảng thời gian sẽ về nước, nàng có thể hoàn toàn yên lòng.

Trong lòng trấn tĩnh, Ngọc phi mặc tốt quần áo đuổi theo ra ngoài cửa.

“Hắc hắc, thật sự là nữ nhân ngu xuẩn!”

Mất thấy thân ảnh Ngọc phi biến mất ở ngoài cửa, Nguyệt Vô Hoa cúi đầu mà cười, “Năng lực của hoàng tộc Nguyệt quốc làm sao chỉ có đơn giản như vậy? Nếu không chịu qua tộc huấn hoàng tộc, ta liền không chỉ đem người đến trong cung ám sát, trực tiếp đem Hiên Viên Thích chém chết, xem đế vương tôn quý giãy giữa chẳng phải là cực kì lạc thú?”

Ổng tay áo nhẹ huy, hắc nhảy dựng lên, “Tốt lắm, đường đều đã trải tốt lắm, bất quá, không biết hoàng đế sẽ vì tiểu tâm hoan của hắc làm được cái gì?

“Mặc kệ là cái gì, lấy tình trạng tiểu tâm hoan kia được cưng chiều như vậy, thu phục y, đối Hiên Viên Thích thật đúng là nhất đại đả kích mà! Aha ha ha ——”

Nghĩ nam nhân cao cao tại thượng kia bị mình đánh bại, khoái ý vô tận theo trong ***g ngực trào ra, Nguyệt Vô Hoa không khỏi nện bước nhanh hơn, tựa hồ như thế liền có thể ngày đó sớm đến.

Quá mức hưng phấn, hoặc là tin tưởng người trong cung Thừa Thụ đều bị hạ gục, Nguyệt Vô Hoa cũng không có quá mức lưu ý bốn phía, thân hình đi rất nhanh thế nhưng đồng thời xuất hiện một người.

“Ai!?”

Nguyệt Vô Hoa lớn tiếng quát hỏi, đôi mắt giữa đêm khuya cũng không bị ảnh hưởng, đang nhìn đến người bị đâm cho ngã ngổ trên mặt đất mạnh ngừng đầu, toàn thân chấn động.

Đó là một nữ tử cực kì xinh đẹp, tuy rằng trên người chỉ là sa y bình thường, nhưng lại tô đậm khí chất diễm đạm đáng yêu của nàng. Không biết là bởi vì đau hay là bị dọa sợ, đôi mắt xinh đẹp hàm chứa hơi sương, vô tình như Nguyệt Vô Hoa cũng bị chấn động.

Thanh âm không khỏi nhẹ xuống, lấy tay nâng lên cầm cung nữ, “Người là ai, như thế nào lại đến cung Thừa Thụ, ân? Ngoan ngoan nói ra ta sẽ không làm hại người.”

Cung nữ kia chỉnh sửa lại y phục, lắc lắc đầu, giọt sương trong con ngươi thiếu chút nữa rơi vì động tác này mà rơi hạ, nhìn Nguyệt Vô Hoa có chút điểm lo lắng.

Tiểu cung nữ này, thế nhưng có thể gây ảnh hưởng tới tâm tình hần!

Nguyệt Vô Hoa cảm thấy hứng thú mà vuốt ve nàng, “Không nói lời nào, ân? Ta đây liền mang người đi?” Bất quá là một tiểu cung nữ, có lẽ là đi nhằm địa phương tùy tiện xông tới.

Nguyệt Vô Hoa đối với mình vẫn là rất có lòng tin, lấy năng lực của hần, người trong cung Thừa Thụ tất không có cá lọt lưới.

Hơn nữa hần có thể nhận biết yêu tinh, nhưng trên người tiểu cung nữ không có phát hiện yêu khí, trong lòng lại yên tâm. Lấy tuổi của hần thu vài cái thị thiếp cũng là lẽ đương nhiên, tiểu cung nữ này nếu có thể khiến hần thấy hứng thú, mang về sủng hạnh mấy ngày cũng có chút không tồi.

Nghĩ như thế, một phen bắt lấy tiểu cung nữ, chậm rãi hướng về cung của mình.

Hần thật không ngờ một người thị huyết như hần đưa ra quyết định như vậy, khiến cho cuộc đời hần ngày sau hoàn toàn đi lên một con đường khác.....

7. Chương 7

“.....”

Thời tiết sáng sủa, trong hoàng cung lúc này, thân là vua một nước Hiên Viên Thích lại cực kì buồn bực mà nằm ở trên long sàng của hần, nhìn bên người một lớn một nhỏ đang ngủ say.

Đêm hôm qua, đúng là mây mưa hơi lâu, vừa mới thỏa mãn được một ít, đương chuẩn bị lấy lại tinh lực để tiếp tục thì Lục hoàng tử Hiên Viên Nghi Khang lại đột nhiên chạy tới.

Lúc trước thấy đứa con này cùng Lâm Duệ Dương có duyên, lại lo lắng tới mẫu thân của Lục hoàng tử đối với Lâm Duệ Dương có điểm bất mãn, vì thế hần đã hạ thánh chỉ dù bất luận kẻ nào cũng không được ngăn cản hai người gặp mặt, hiện giờ nghĩ đến, thật sự chẳng khác nào tự ném hòn đá vào chân mình.

Đúng thời khắc tình nồng, đứa nhỏ này lại đột nhiên chạy vào, một đường thẳng tắp bổ nhào vào người Lâm Duệ Dương không chịu dậy, kéo như thế nào cũng không chịu đi. Mà bởi vì ý chỉ của chính mình, muốn giáng tội người hầu canh cửa cũng không được.

Cho dù ngày thường không được cưng chiều, Khang nhi dù sao cũng là con của mình, dù thế nào, nhìn đứa nhỏ đêm khuya như vậy chạy tới hần cũng không nhẫn tâm đuổi đi, Hiên Viên Thích đành phải buồn bực mà để cả ba người cùng ngủ. Vì vậy mà cái ham muốn tiếp tục mây mưa cả một đêm tự nhiên khô kiệt.

Nhìn hai người đương ngủ say sưa, Hiên Viên Thích buồn bực một đêm không ngủ không khỏi càng thêm buồn bực.

Không đành lòng quấy rầy bọn họ, vị vua của một nước thật cẩn thận mà đứng dậy mặc quần áo, trước khi đi còn nhẹ nhàng giúp bọn hần dịch dịch góc chăn, lúc này mới chậm chậm rời đi.

Lại nói Hiên Viên Thích vừa đi, trước ngực Hiên Viên Nghi Khang ở trên giường vốn đương ngủ say chậm rãi hở ra, động đậy trong chăn, một cái đầu xù lông dần nhô ra ngoài.

“Hô —— ghen chết bản hồ tiên!”

Nguyên lai là hồ ly đang tìm kiếm tự linh hộp, thừa dịp ban đêm từ trong phủ Thụy thân vương trộm chuồn ra, thế nhưng khi vào được trong cung, vừa vặn gặp được Lục hoàng tử Hiên Viên Nghi Khang từ trong cung Thừa Thụ chạy ra.

Hồ ly tuy rằng không biết đường đi rắc rối phức tạp trong hoàng cung, nhưng có thể nhờ vào pháp thuật tìm được vị trí của Hiên Viên Thích.

Nghe thấy Hiên Viên Nghi Khang vừa chạy trong miệng nỉ non “phụ hoàng”, nếu muốn tìm được Lâm Duệ Dương bình thường cùng một chỗ với hoàng đế, suy nghĩ tìm cách che dấu thật tốt, liền một bên dẫn đường

Hiên Viên Nghi Khang đến tắm cung,một bên liền trộm chui vào vạt áo Hiên Viên Nghi Khang,rồi liền bị mang đến tận trên giường

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này, Ngọc phi thủy chung không có đuổi kịp Lục hoàng tử,chỉ có thể tro mắt mà nhìn hẩn tiến vào tắm cung được hộ vệ nghiêm ngặt.

Ban đêm trong cung tuy rằng có đèn ***g, nhưng vẫn rất tối, hơn nữa hồ ly lại nhỏ, Hiên Viên Thích lại bởi vì đêm xuân bị quấy nhiễu nên không có để tâm, thế nhưng khiến cho hồ ly ở trong vạt áo Hiên Viên Nghi Khang ngủ một đêm,giờ phút này Hiên Viên Thích rời đi, hồ ly mới đi ra.

“Uy —— tỉnh tỉnh!”

Dùng bàn tay nhỏ vỗ vỗ mặt Lâm Duệ Dương,nhìn thấy môi đối phương rung rung vài cái,phát ra tiếng “Tập chi tập chi” vô nghĩa,hồ ly không khỏi cả kinh,đột nhiên nghĩ tới sự tình lần trước móng vuốt bị “đùa giỡn”.

Bộ lông tuyết trắng lộ ra ánh hồng nhạt, hồ ly có chút thẹn quá hóa giận mà niệm vài câu chú ngữ, một trận sương khói qua đi, làm sao còn có bóng dáng hồ ly? Chỉ thấy một người toàn thân tuyết trắng, da thịt bóng loáng, thiếu niên cả người lộ ra hơi thở vô cùng mỉa mai, trắng trợn mà đứng ở nơi mà hồ ly biến mất.

Thiếu niên túm lấy cái chăn trên người Lâm Duệ Dương bọc lấy thân thể mình,lầu bầu “Đều đã che kín,nhìn người như thế nào đùa giỡn bản hồ tiên!” ,lại dùng bàn tay được chăn bao kín lay tỉnh Lâm Duệ Dương.

“Uy!Nhanh tỉnh dậy a!”

“A —— ân?”

Dụi dụi mắt, thời khắc bị lay tỉnh thì cảm giác đói khát quen thuộc lập tức nảy lên,Lâm Duệ Dương theo phản xạ mà cắn một hơi,một miệng đầy chăn lập tức làm y ngạc nhiên thanh tỉnh.

“Hừ! Biết ngay là người không có hảo tâm!”Thiếu niên cầm lấy phần chăn bông không bị cắn, gõ đầu y một chút, “Bản hồ tiên đến lấy tỳ linh hộp,nhanh giao ra đây!”

Lại là tỳ linh hộp.....

Lại nghe đến cái tên này,giống như phảng phất trong chỗ sâu của bộ não y có biết đến cái này, nhưng lại giống như bị che lấp, như thế nào cũng không thể nhớ rõ ràng, Lâm Duệ Dương kinh ngạc mà nhìn hồ ly, miệng vẫn còn cắn một góc chăn.

“Hừ, đừng cắn, bản hồ tiên mới không cho người tái đùa giỡn ta!”

Thiếu niên mạnh rút chăn từ miệng Lâm Duệ Dương, không để ý tới y bởi vì răng va vào nhau mà hô đau, tiếp tục bắt đầu nói đầu đầu.

“Lần này người tốt nhất nên nói cho ta biết, người khiến cho tinh khí tiết ra ngoài, nếu không phải ta cùng tiểu báo dùng tinh khí của chính mình ngưng kết thành đan cho người ăn, còn khiến người chết kia đi dạy người như thế nào cứu người,nếu không người đã sớm hôn mê đến hồn phi phách tán – hồn vía lên mây.

“Đối với ân nhân cứu mạng, người cho dù không lấy thân báo đáp nhưng dù sao cũng phải cảm tạ một chút đi. Tiểu báo kia thân thể gầy yếu, mệnh số bất quá chỉ còn chín chín tám mươi một ngày, nếu không có tỳ linh hộp ngưng tụ hồn phách, nhất định sống không quá tám mươi một ngày.”

Thiếu niên bước đi thông thả, ở trước giường chấp tay sau đít xoay vòng.

“Lại nói tiếp,tỳ linh hộp này còn từng là hồ tộc chi bảo của bản hồ tiên, nghe nói là tiền tiền tiền tiền lão tổ tông đi theo chủ nhân thành tiên sau lưu lại. Đáng tiếc bị cái thói nát đạo sĩ đoạt đi, bằng không hiện giờ chúng ta cũng sẽ không như vậy cố sức mà chạy tới hoàng cung tìm kiếm!”

Nói đến kích động, thiếu niên một phen túm lấy cổ áo Lâm Duệ Dương.

“Ta chính là có bí pháp có thể tìm được tỳ linh hộp, tuy rằng chủ yếu dựa vào bản thân, nhưng bản hồ tiên xác định tỳ linh hộp cùng người có quan hệ mật thiết, người làm sao có thể không biết nó ở địa phương nào!?”

“Đừng tưởng rằng tỵ linh hộp trong tay cái đạo sĩ kia nhiều năm như vậy bản hồ tiên cũng chưa cảm lại, không phải bởi vì tìm không thấy, đó là bởi vì, bởi vì.....”

Thiếu niên lời nói thoáng ngừng một chút, gương mặt nổi lên hồng nhợt, không biết nhớ tới cái gì, âm điệu bỗng nhiên mềm nhũn một chút, “Đó là bởi vì bản hồ tiên vội vàng tìm kiếm người hữu duyên để hấp thu tinh khí tu luyện, mới không toàn tâm đi tìm..... Nói mau! Tỵ linh hộp rốt cuộc ở nơi nào!?”

..... Ta là thật sự không biết a.....

Lâm Duệ Dương há mồm, lại không nói ra được.

“Hừ, người cho là không nói bản hồ tiên sẽ không biết tỵ linh hộp ở nơi nào sao? Lần trước là bởi vì thời gian cấp bách, bản hồ tiên mới không có tác pháp. Hoàng đế kia vừa mới đi ra ngoài đã ra lệnh không ai được tiến vào quấy rầy, vừa vặn có thể cho bản hồ tiên thi pháp. Nhìn đây —— nhiếp hồn đại pháp —— a a ——”

Thiếu niên mạnh kêu lên, tuy rằng cũng lo sợ gây chú ý với kẻ hầu bên ngoài tiến vào mà đem thanh âm ép tới rất thấp, nhưng vẫn là tràn ngập thê lương.

Nguyên lai hắn mới vừa vươn tay muốn thi pháp, bàn tay nhỏ bé trắng nõn kia đưa đến trước mặt Lâm Duệ Dương liền bị cản. Thiếu niên run rẩy nói: “Người người người, người lại đùa giỡn ta —— a a ——”

“Ngô ừ ——”

Nhẹ nhàng tước hai cái, bàn tay nhỏ bé trắng nõn trong miệng biến thành tiểu móng vuốt lông xù, một con hồ ly chồm lại đây, dùng sức đem móng vuốt từ trong miệng Lâm Duệ Dương rút ra, nhảy đến trên giường.

“Ừ, hương vị rất quen thuộc, tựa hồ đã từng nếm qua.....” Không có chú ý đến biến hóa của thiếu niên, miệng lẩm nhẩm, Lâm Duệ Dương cố gắng nhớ lại. Kỳ quái, cái gì đã từng nếm qua một lần y trên cơ bản đều có thể nhớ rõ a.....

“Cái gì quen thuộc! Người cũng dám lại đùa giỡn ta!” Hồ ly tức giận đến cả người phát run, bộ lông tuyết trắng tựa hồ cũng phải dựng thẳng lên, “Chết tiệt, cả gan đem giấu tỵ linh hộp ở nơi nào, còn dám lại đùa giỡn ta! Không giáo huấn người một chút, ta tên Hồ Cửu tùy người viết ngược!”

Hai chân trước của hồ ly dựng thẳng lên, chân sau hơi cong, mắt thấy sẽ vỗ lấy Lâm Duệ Dương. Nhưng mà ngay tại nháy mắt này, một bàn tay nhỏ giơ lại đây, néo cái đuôi hồ ly giơ lên.

“Ca ca, ca ca, cầu cầu.....”

Nguyên lai Lục hoàng tử Hiên Viên Nghi Khang vừa vặn tỉnh lại, nhìn đến tiểu động vật lông xù trước mắt, lập tức thực cảm thấy hứng thú mà bắt lại.

“Phóng, buông! Bản hồ tiên không phải là cầu!” Hồ ly nổi giận.

“Ca ca, ca ca, cầu cầu ——”

Hiên Viên Nghi Khang chớp đôi mắt to, lấy lòng mà đem hồ ly đến trước mặt Lâm Duệ Dương, “Cầu cầu không công.....”

“A, nguyên lai người lúc trước kia chính là người a!” Lâm Duệ Dương bừng tỉnh đại ngộ: “Trách không được ta nói hương vị lại quen thuộc như vậy!”

“Người, các người ——” Hồ ly chán nản, “Bản hồ tiên không phải là cầu! Ôi —— nhẹ nhàng nhẹ nhàng điem nhẹ!”

Hồ ly tuyết trắng bị Hiên Viên Nghi Khang tò mò mà néo mấy cái, đau đến mức nó run rẩy vài cái.

“Uy uy uy, người! Nhanh làm cho hắn đem ta buông! Người liền như vậy đối đãi ân nhân cứu mạng!”

Hồ ly giãy giụa, không phải nó không muốn dùng pháp thuật để trốn thoát, mà là pháp thuật bình thường đối với người có huyết mạch thiên tử đều không có tác dụng. Cũng chính bởi vì duyên cớ này, thường xuyên bị Hiên Viên Nghi Khang nhắc tới, dường thành thói quen dùng móng vuốt vô lực giãy giụa.

“A, tiểu Ngọc, nhanh buông nó ra.”

Này hồ ly còn tức giận nhiều lắm, mới vừa được buông ra liền chạy đến trên đầu Hiên Viên Nghi Khang, bốn tiểu móng vuốt khiến mái tóc vừa mới tỉnh ngủ của hắn rối loạn lên, "Hừ, nhìn người khi dễ ta! Tuổi còn nhỏ không học điều gì tốt, cùng kẻ chết tiệt Hiên Viên Khanh Thiên giống nhau!"

"Ngô....." Lục hoàng tử bị "chà đập" lại giống như thực hưởng thụ, nheo lại ánh mắt, "Ca ca, cầu cầu, mũ....."

"Không phải mũ, tiểu Ngọc." Đem hồ ly kéo ra, Lâm Duệ Dương thực đứng đắn mà nói: "Này là hồ ly, cầu cầu so với nó lớn hơn, mũ cũng không thể động!"

Bị đặt ở trên mặt đất, khoe mắt hồ ly hơi hơi run rẩy, "Bản hồ tiên không phải là cầu! Lại càng không là mũ! Ta gọi là Hồ Cửu! Hồ Cửu!"

Một phút kích động, quên không khống chế âm lượng, vừa kêu ra một tiếng hồ ly lập tức kịp phản ứng, rất nhanh mà đem móng vuốt trên mặt đất đảo loạn vài cái, tạo thành một cái đồ án vặn vẹo quỷ dị. Một ít bạch quang khó có thể nhận thấy theo đồ án hiện ra, toàn bộ đều hướng tới Lâm Duệ Dương, nháy mắt biến mất trong thân thể y.

"Người, người, người, không nghĩ tới người nhìn giống như gốc ghech không biết gì, kỳ thật lại gian trá như thế! Đừng tưởng rằng lần này kinh động đến người ở phía ngoài bản hồ tiên liền không làm gì được người, ta đã muốn ở trên người của người phóng ra ẩn ký, ngày sau tùy thời có thể tìm người! Thúc thời thì nhanh đem tự linh hộp chuẩn bị tốt giao ra đây!"

Hồ ly oán hận mà uy hiếp, thị vệ ở ngoài cửa xông tới một khắc trước hồ ly biến mất vô tung.

"Tiểu Ngọc, người nghe có hiểu nó nói cái gì không?"

"Ca ca, cầu cầu chạy!"

"....."

Kỳ quái, hồ ly kì quái kia rốt cuộc đang nói cái gì a.....

Một tay hướng miệng nhét đồ ăn, Lâm Duệ Dương nghi hoặc mà nghĩ.

"Đang suy nghĩ gì, nghĩ đến như vậy chuyên tâm?"

Bả vai đột nhiên bị người nắm, trong tay gì đó bị lấy đi, một cái gương ngừng gì đó lấp kín môi, Lâm Duệ Dương tỉnh lại, nguyên lai Hiên Viên Thích đã trở về, bất mãn bị y xem nhẹ mà hôn y.

Nụ hôn thật dài còn chưa chấm dứt, liền nghe được bên ngoài bẩm báo Ngọc phi nương nương tấn kiến, Hiên Viên Thích bất đắc dĩ phải buông ra Lâm Duệ Dương, tuyên Ngọc phi vào.

"Nô tì tham kiến Hoàng Thượng."

Nhìn thấy Lâm Duệ Dương, thân hình Ngọc phi có chút cứng còng, cũng là nhớ tới chuyện yêu nghiệt như lời Nguyệt Vô Hoa. Nhưng nghĩ lại, rồi lại bình tĩnh mà thi lễ bái hạ, thầm nghĩ tiểu cung chiêu kiêu ngạo này ngày sau có đạo trưởng đối phó, hiện giờ cũng không cần phải làm xấu tâm tình của hoàng thượng.

"Ngọc phi, đến có chuyện gì?"

"Nô tì nghe nói Khang nhi đêm qua tự tiện chạy đến, sợ quấy rầy Hoàng Thượng, liền tới đón Khang nhi trở về."

"Ân? Khang nhi?" Quay đầu lại nhìn Hiên Viên Nghi Khang tránh ở phía sau Lâm Duệ Dương, kéo lấy tay áo y, khuôn mặt nhỏ nhắn không có biểu tình gì, nhưng ai cũng nhìn ra được hắn không muốn cùng Ngọc phi rời đi.

"Khang nhi cần phải trở về cùng mẫu phi?"

Nếu như bình thường, Hiên Viên Thích đã sớm phái đưa nhỏ đi rồi, nhưng đêm qua ba người cùng ngủ, lại không biết làm, tại sao đối đưa nhỏ ngày thường tự ti không thể nào nói chuyện cùng cảm thấy được có chút thuận mắt.

Hơn nữa, cái kia ngày thường chỉ biết có ăn Lâm Duệ Dương cùng đứa nhỏ này nhưng lại cũng có chút đặc duyên, vì thế liền sinh ra ý tưởng đem Hiên Viên Nghi Khang trên danh nghĩa cho làm con thừa tự của y.

“Ca ca, phải ca ca.....”Hiên Viên Nghi Khang kéo kéo tay áo Lâm Duệ Dương, tựa như biết trong lòng Hiên Viên Thích đang suy nghĩ gì, “Phải ca ca, ngoạn, ngoạn.....”

Hiên Viên Thích vừa lòng cười, “Đem qua Khang nhi lại đây, trẫm cũng có chút yêu thích. Hiện tại nhìn hắn còn không muốn đi, khiến cho hắn ở bên cạnh mấy ngày, làm cho trẫm tự mình dạy cũng tốt. Ngọc phi chớ nên lo lắng.”

“Này.....”Ngọc phi cảm thấy hoảng hốt, Khang nhi có thể nghe được bọn họ nói chuyện, tuy rằng đứa nhỏ này thiên tính tự ti, đừng nói công khóa, đến nay một câu nói đầy đủ cũng chưa nói được, nhưng vạn nhất ở trước mặt Hoàng Thượng lộ ra chút manh mối gì, nàng có thể.....

Vừa định mở miệng, lại đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Hiên Viên Thích thoáng qua, lập tức cả người lạnh lẽo, chỉ phải lĩnh chỉ, không cam lòng mà nhìn Hiên Viên Nghi Khang liếc mắt một cái, tự nhiên lộ khai.

Lâm Duệ Dương lại không có nhiều tâm tư như vậy, thấy người quấy rầy chính mình ăn cơm đi rồi, lập tức lại nhớ tới muốn tiếp tục, lại bị Hiên Viên Thích một phen tóm trở lại.

“Trẫm giúp ngươi lưu lại Khang nhi, có cái gì tạ lễ không?”

Tạ lễ? Nhìn nhìn Hiên Viên Nghi Khang không người ngăn cản đã muốn trở lại bàn ăn, Lâm Duệ Dương nghiêng đầu, “Tạ lễ? Người mời hắn ăn cơm của ta, còn theo ta muốn cái gì tạ lễ?”

“Ách.”Hiên Viên Thích bị đả kích một chút, bất quá cũng may gần đây đã tập thành thói quen, rất nhanh nói: “Người ăn gì đó đều là của trẫm, làm sao có thể nói Khang nhi ăn cơm của người?”

“Vậy người cho hắn ăn, ta nhìn, lại có thể nào tóm ta lại còn muốn ta cảm ơn người?”

“..... Trẫm không phải nói với người như vậy!”Hiên Viên Thích thất bại mà dè cái trán, “Trẫm là nói, trẫm hiện tại giúp người giữ lại Khang nhi, tương lai lập hắc là con thừa tự của người, người ở trong cung cũng có cái tốt để dựa vào.”

“Cho làm con thừa tự? Đó à? Ta vì cái gì phải dựa vào à? Người chính xác là không cho ta ăn cơm!?”Giảng đến đoạn này, Lâm Duệ Dương mắt mở lớn, khẩn trương mà nhìn đồ ăn trên bàn —— chẳng lẽ, này chính là cái kết trong truyền thuyết?

Trẫm là muốn cho người có một hoàng tử, tương lai sau này tốt xấu có thể chiếu ứng lẫn nhau. Nhìn ánh mắt ngây thơ của Lâm Duệ Dương,Hiên Viên Thích không thể nói ra miệng.

Người này, tâm cơ tính kế hoàn toàn không có, lợi hại nửa điểm cũng không biết, trừ ăn ra, chính xác cái gì cũng không quan tâm!

Nhưng là..... Thấy hắc như vậy, trong lòng lại không hiểu sao lại thấy rung động, người ngu ngốc như vậy, trong cung chỉ sợ cũng tìm không thấy. Buồn cười, hắc một đời uy danh, hiện giờ lại trẫm luân trong tay một người như vậy, trong lòng còn nửa điểm cũng không kháng cự, hay đây là báo ứng?

Ngẫm lại thấy buồn bực, kéo lấy người phải ngồi được trên bàn, ngăn chặn môi y đang lúc”Có hay không ăn cơm?”, nói chuyện dây dưa, Hiên Viên Thích rốt cục làm cho Lâm Duệ Dương tạm thời quên đi cái bàn đồ ăn rơi vào trong bụng Hiên Viên Nghi Khang.

8. Chương 8

Đêm khuya, vô nguyệt.

Trên con đường tối đen lộng gió,Ngọc phi tâm hồn không yên, giờ phút này đem Nguyệt Vô Hoa và vị đạo sĩ mà hắc mang đến lặng lẽ dẫn vào trong cung.Tại cửa cung, chỉ cần cố ý cho thị vệ chút bạc và được Ngọc phi dẫn dắt, nhưng cũng có vẻ không được canh phòng nghiêm ngặt,dễ dàng đưa đạo sĩ vào bên trong cấm cung.

“Như vậy, thật sự không có việc gì chứ?” Nhìn cung nữ dẫn đạo sĩ hướng tầm cung hoàng đế, Ngọc phi lo lắng hỏi.

“Ha ha, nương nương yên tâm, Thiên Trúc đạo trưởng chính là một thượng sư nổi tiếng một thời ở vùng ngoại thành, xu hung tị ác có chút nổi danh, này đến chỉ vì bề hạ suy nghĩ, tuyệt không gây ra vấn đề gì.”

Nguyệt Vô Hoa, Ngọc phi nhìn đạo sĩ dần dần khuất trong bóng đêm, khoe miệng gọi lên một nụ cười nhạt.

Nữ nhân ngu ngốc, nếu không phải vì cấp vị đạo sĩ kia một cái phương thức vào cung tốt nhất, hẳn đã sớm trực tiếp đem người đưa đến trước mặt Hiên Viên Thích, không cần cùng nàng dong dài.

“..... Thật sự không có chuyện gì chứ?”

“Nương nương quá lo lắng.”

Mắt thấy thiếu niên che mặt một bộ dáng nắm chắc được mọi thứ, Ngọc phi tâm cũng dần an tĩnh.

Việc đã đến nước này, nói trắng ra, hai người hiện giờ đều là châu chấu treo cùng một sợi dây (cùng một chiến tuyến) nếu là Nguyệt Vô Hoa đối hoàng đế mưu đồ gây rối, cũng không đáng phí công mà đem cái đạo sĩ kia tiến vào phải không. Huống chi..... Nàng còn có điểm yếu lớn như vậy ở trong tay của hắn!

Chuyện như vậy, giống như luôn ngạnh trong cổ họng, thoáng nghĩ qua, liền khó chịu a.....

Vẫn là nhanh chóng đuổi đi hoàng tử Nguyệt quốc này, đến lúc đó cách xa nhau ngàn dặm, phỏng chừng cũng không gây được trở ngại gì.

Trong lòng cân nhắc rõ ràng, Ngọc phi chậm rãi gật đầu, “Như thế..... thỉnh Hoàng tử bảo trọng.”

Dứt lời, không hề dừng lại, hướng tầm cung chính mình đi đến. Cho dù muốn đi thu yêu, chính mình cũng muốn hảo hảo thu thập sẵn sàng, vạn nhất ngày sau Hoàng Thượng trách tội xuống dưới, một mình dẫn người vào cung chính là tội danh không nhỏ.....

“Ha ha, diễn cũng tốt lắm, thật sự chờ mong mà.....”

Thấp giọng cười, Nguyệt Vô Hoa cuối cùng nhìn thoáng qua phương hướng đạo sĩ, không hiểu được vở kịch ngày mai, sẽ thú vị đến mức nào?

Lại nói ngày đó Trúc đạo trưởng dưới sự hướng dẫn của cung nữ chậm rãi đi trước, hoàng cung tuy rằng canh phòng nghiêm nghị, chung quy vẫn có lúc đổi gác, dựa vào thể lực của Ngọc phi cùng với sự lơ lửng của cấm vệ, hai người coi như thuận lợi mà tiếp cận mục đích.

Thanh âm sần sật dưới chân vang lên, đêm tối yên tĩnh như thế, làm cho người ta thả lỏng cảnh giác nhưng cũng có chút khẩn trương.

“Phía trước.... chính là...chỗ đó?” Thiên Trúc liếm liếm đôi môi khô khốc, nhỏ giọng hỏi.

“Hồi bẩm thượng sư, chính là chỗ đó.” Cung nữ thận trọng từ lời nói đến việc làm, đi chậm ở phía trước dẫn đường.

“Nga.....” Thiên Trúc ứng thanh. Trong lòng thầm nghĩ lần này vào cung vì hoàng đế mà trừ tà trừ yêu, coi như là một việc tích đức, lại không biết vì sao hoàng đế lại triệu kiến lúc đêm khuya tại loại địa phương này, còn dặn dò không được để ai phát hiện?

Lắc đầu, vị nương nương kia tuyệt không thể làm giả, tuy rằng trong lòng nghi hoặc thật nhiều, nhưng chuyện trong cung, cũng không phải là chuyện hắn có thể hỏi đến, không thể trong cung lại có cái gì.....

Phi phi phi, vẫn là đừng đoán! Mặc dù có danh hào thượng sư, hắn chung quy vẫn là người hồng trần, làm sao có tư cách phỏng đoán quân tâm?

Thiên Trúc trong lòng ngầm hạ quyết định, trừ bỏ hàng yêu, tuyệt không nghĩ nhiều, xem nhiều.....

Nhưng mà, sự tình thật sự đơn giản như vậy sao?

Mới vừa hạ tốt quyết định, Thiên Trúc đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, ngẩng đầu hướng trời nhìn lại. Đột nhiên lúc này, dị biến nảy sinh, một đoàn bóng đen vô thanh vô tức mà lui tới trước mắt, hướng về

phía cửa phòng thẳng tắp bay tới. Trong đầu một trận vịnh huyễn, rồi đột nhiên mất đi ý thức hẳn cũng không còn nhìn thấy gì,cung nữ đi trước dẫn đường giờ phút này cũng vô thanh mà ngã xuống.

“Ai nha nha, nhiều năm không có động thủ, xem ra chính xác cũng không tệ lắm!”

Một thanh âm lười biếng trên cây vang lên, một bóng đen nhẹ nhàng mà bay xuống bên cạnh thân thể Thiên Trúc, xoay người nhặt lên “hung khí” vừa đánh bất tỉnh hai người nhưng lại rõ ràng là hai..... ách, hai cái giấy rơm.....

“Hừ hừ, đáng tiếc cho giấy của ta, vì đánh người mà dính bùn đất.....”Vỗ vỗ mặt trên chiếc giấy được làm từ mây tre nứa,người nó đứng thẳng dậy,cào cào tóc, “Trừ yêu đúng không? Ta liền thay thế các người đi một chuyến, đã lâu không gặp gỡ sự tình có “ý tứ” như vậy a”

Ngân điệu hát dân gian không biết tên,người nó hướng tấm cung đi tới,mông lưng dưới ánh trăng,chỉ có thể mơ hồ thấy người nọ giả dạng một thân đạo sĩ,trong tay còn cầm một loại phát trần gì đó.

“Khang nhi, người đêm nay..... còn muốn lưu lại đây sao?”

Thời điểm đêm khuya, thời gian dành cho “tình nồng”, mà bản thân đã muốn động tâm lại từng thử qua tư vị của người kia,Hiên Viên Thích lại chỉ có thể thất bại mà nhìn đứa con tuổi còn nhỏ của mình,cảm thấy đêm đẹp quá ngắn.

“Ân, ca ca, ca ca.....”

Đem đầu nhỏ cọ cọ ở ngực Lâm Duệ Dương, khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộn của Hiên Viên Nghi Khang tràn ngập sự thỏa mãn.

..... Thật sự là hối hận vì cái gì mà hạ chỉ đồng ý cho tiểu quỷ này ngụ lại đây,đây đã lần thứ mấy nhìn được mà không ăn được rồi.....

“Ngô ngô, tiểu Ngọc chỉ muốn người cho hắn ngủ lại đây thôi, tuy rằng chiếm chút địa phương, bắt quá cũng không phải rất lớn, ngô ngô “Lâm Duệ Dương liếc Hiên Viên Thích một cái, thuận tiện hướng miệng nhét một khối điểm tâm nhỏ.

Không phải vấn đề chiếm địa phương, nhìn long sàng của mình,một nửa bị một lớn một nhỏ cùng chặn chiếm nửa cái giường,nửa còn lại tràn đầy chén bàn bát khối,làm sao còn chỗ cho hắn dung thân?

“Tốt xấu..... người cũng đem mấy cái đồ ăn này dời đi, chừa lại cho trằm chút địa phương đi?”Hiên Viên Thích cười khổ, từ khi ý thức được chính mình đối người này có một chút cảm tình, liền không tự giác mà bắt đầu dung túng y.

Cũng không phải không nghĩ tới phải khống chế cảm giác muốn ăn của y, nhưng là thời gian lâu liền phát giác y cũng không chỉ là đơn thuần mà tham ăn, mà là cảm giác đói khát trong người hắn vĩnh viễn không ngừng lại, làm cho y không ngừng ăn,cho nên tuy rằng có chút lo lắng,Hiên Viên Thích vẫn là tận lực mà thỏa mãn sự vụ ăn uống của y.

Bất quá, kết quả dĩ nhiên là hắn đường đường là vua của một nước, bị ...đồ ăn này nọ ép ra khỏi giường, điều này truyền ra ngoài, Thừa đức đế này hẳn đúng là mất hết mặt mũi.....

“Cái này cho người.”Nhìn nhìn trên giường gì đó, Lâm Duệ Dương đau lòng mà đưa một cái đĩa thoát nhìn ít hơn đưa cho Hiên Viên Thích, “Người ăn cái này, còn lại ta sẽ ăn sạch, như vậy người sẽ có địa phương để ngủ.”

“.....”

Không nói gì mà nhìn cái đĩa trong tay, nhìn nhìn lại trên giường một lớn một nhỏ đã muốn bắt đầu ăn, Hiên Viên Thích rõ ràng đem Hiên Viên Nghi Khang từ trên giường ôm lấy, “Người ăn được, Khang nhi còn nhỏ, buổi tối không thể ăn nhiều!”

“Ca ca, ăn, ăn.....”

Đứa bé trong tay giãy giụa hướng giường đi đến, tuổi còn nhỏ khí lực yếu, thủy chung giãy không thoát được vòng tay của Hiên Viên Thích.

“Không được ăn!” Một Lâm Duệ Dương tham ăn còn có thể phi thường giải thích, nhưng chính là một đứa nhỏ..... Ngần ngừ vài ngày đều có thể béo lên một vòng, tái ăn nói không chừng hội biến thành tiểu trư!

Quyết định không thể đem đứa nhỏ dưỡng thành tiểu trư, Hiên Viên Thích không để ý ánh mắt lã chã chực khóc của Hiên Viên Nghi Khang, đưa hân ôm ra xa khỏi cái giường.

Lâm Duệ Dương nhìn xem trên giường gì đó, nhìn nhìn lại một lớn một nhỏ phía trước, vừa mới muốn nói cái gì đó, bất chợt cảm giác được có cái gì đó không đúng. Còn chưa kịp mở miệng, liền gặp một đạo bóng đen theo cửa sổ thổi qua, trong giây lát xâm nhập vào bên trong.

“Kẻ nào dám cả gan ban đêm xông vào cấm cung!?”

Ngay lập tức, Hiên Viên Thích liền nhận thấy được không thích hợp, mang theo Hiên Viên Nghi Khang bao hộ phía sau mình, liền nhìn thấy địa phương kia hiện ra một người.

“Người, người là...”

Hiên Viên Thích khiếp sợ mà nhìn người trước mắt, đạo bào màu xanh, một thanh bạch ngọc phát trần, cả người tiên phong đạo cốt, người này, người này dĩ nhiên là ...

“Hư ...” Đạo sĩ nhẹ nhàng làm cái động tác chó có lên tiếng động, phát trần ở trước ngực phát một cái, thế nhưng trong giây lát thay đổi cái bộ dáng, “Bản đạo Thiên Trúc.”

“Nguyên lai là Thiên Trúc đạo trưởng.” Buông ra Hiên Viên Nghi Khang, Hiên Viên Thích nhìn như vô tình mà che ở trước người Lâm Duệ Dương, “Không biết Đạo Trưởng đêm khuya tiến đến nơi này là có chuyện gì?”

“Bản đạo ...” Đạo sĩ giống như lơ đãng mà tà liếc Lâm Duệ Dương, đối với Hiên Viên Thích cười nói: “Mấy ngày trước đây trời giáng dị tượng, chỉ sợ là yêu nghiệt xuất thế, bản đạo cố ý tiến đến ... hàng yêu!”

“Hàng yêu?” Hiên Viên Thích cảm thấy cả kinh, trên mặt cũng không biểu lộ, “Không biết Đạo Trưởng..... cái gọi là gì yêu?”

“Yêu đó là yêu, Hoàng Thượng yên tâm, bản đạo chắc chắn diệt yêu trừ ma, làm cho đạo nội hoàng cung an ổn vô tai.”

Đạo sĩ mỉm cười, liền muốn tiến lên phía trước, lại bị Hiên Viên Thích giành trước mở miệng: “Đại nội hoàng cung thế nhưng đang có yêu nghiệt, lúc này cần thận trọng, trẫm thỉnh đạo trưởng chọn ra ngày tốt, phụ lấy thuật pháp tiên khí, bảo đảm có thể diệt trừ yêu nghiệt.”

“Hoàng Thượng không cần lo lắng, bản đạo đều có biện pháp.”

Đạo sĩ thông dong cười, cũng không tiến lên, một tay phát trần khê nhếch, một tay kia tạo thành một thủ thế kì dị, bạch quang từ đầu ngón tay sáng lên, chỉ nghe thấy một tiếng ngâm xướng uy nghiêm vang lên, phát trần liền chỉ hướng Lâm Duệ Dương...

“Thu!”

Trong lúc nhất thời cả phòng hào quang mãnh liệt, từng vòng ánh sáng bao lấy Lâm Duệ Dương, Hiên Viên Thích biến sắc, liền muốn tiến lên cứu giúp. Nhưng mà không chờ hân tiến lên, bạch quang kia liền biến mất vô tung, chỉ còn lại Lâm Duệ Dương vẻ mặt ngây thơ đứng tại chỗ.

“Người, người không sao chứ?” Mạnh đem Lâm Duệ Dương ôm vào trong lòng, cảm giác thân thể nói cho hân biết người trong lòng vẫn còn ở đây, còn tồn tại.

Hiên Viên Thích nhanh tâm thoáng thả lỏng, ánh mắt sắc bén bắn thẳng đến hướng đạo sĩ, “Đạo trưởng, ta hậu cung sủng ái người như thế nào lại là yêu nghiệt? Mong đạo trưởng có chút giải thích mọi chuyện.”

Cảm thấy lo lắng, mà ngay cả “Trẫm” đều quên xưng.

“Sao, tại sao có thể như vậy?” Đạo sĩ trảo trảo đầu, tiên phong đạo cốt lúc ban đầu như bị phá hư không còn, “Rõ ràng chỉ có hồn phách, như thế nào, như thế nào thu không được a?” Hay là hân thật sự sống lâu quá, lớn tuổi trí nhớ cũng không tốt lắm!?

Không nên a.....

Không biết từ nơi nào xuất ra một mặt gương đồng, đạo sĩ cẩn thận trên mặt đất hạ tả hữu chiếu một cái, “Ân..... Vẫn là như thế anh tuần tiêu sái, ách, tuy rằng thay đổi khuôn mặt, bắt quá làm sao quá già?”

Nếu không phải hấn nhớ lầm (..... Soi gương cho ra kết luận?), như vậy chính là.....

“A! Hay là hồn phách này được bảo bối gì, hơn nữa thiên tử tinh khí có thể ngưng tụ thật thể!” Đạo sĩ sắc mặt trầm trọng đứng lên. Bất quá, nói đến bảo bối, như thế nào cảm thấy được này hồn phách trên người có loại hơi thở quen thuộc?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hồn phách này cũng là chính mình không hiểu được khi nào thì muốn làm ra sao? Đạo sĩ sờ sờ đầu, tựa hồ là hồ yêu hai ngàn năm trước, là xà tinh năm trăm năm trước, còn có con ác thú ba trăm năm trước cũng đã thành tiên lên trời a, gần đây giống như không có làm ra cái gì kỳ kỳ quái quái.....

Tái thảo thảo đầu, vẫn là nghĩ không ra a. Đạo sĩ thở dài, đơn giản không nghĩ, dù sao này hồn phách ở trong này, hấn sớm hay muộn sẽ biết là cái gì, sớm hay muộn.....

Thu hồi gương, một lần nữa đem phát trần để ngang trước người, đạo sĩ khôi phục thành vẻ mặt chính khí, “Bần đạo thay trời hành đạo, nếu hồn phách này ngưng vi thật thể, như vậy bần đạo đem nhốt lại, còn muốn thỉnh Hoàng Thượng đưa hấn bắt giữ xử trí.”

“Trẫm nói, trẫm không ——”

“Hoàng Thượng!”

Đạo sĩ phát trần vừa thu lại, làm ra cái động tác tay vịn bên hông, Hiên Viên Thích thoáng chốc cả người chấn động, đạo sĩ tiện đà lại mở trường hai mắt, nắm tay Hiên Viên Thích nhanh nới lỏng, sắc mặt có chút giãy giụa, cuối cùng như là hạ quyết tâm, nhượng bộ đem ra Lâm Duệ Dương.

“Người tới, bắt lấy hấn!”

Cái gì? Rốt cuộc là sao lại thế này?

Lâm Duệ Dương thần tình mù mịt mà nhìn Hiên Viên Thích, không rõ thái độ của hấn như thế nào đột nhiên thay đổi. Cho đến bị thị vệ bắt tha đi, y như trước là vẻ mặt mê mang mà nhìn Hiên Viên Thích, thẳng đến Hiên Viên Thích chịu không được ánh mắt của y mà quay đầu đi chỗ khác, y như trước cũng không hiểu rõ.

Cái gì, cũng không hiểu được.....

“Hoàng Thượng, chẳng lẽ ngươi không hiểu kỳ vì cái gì hấn mỗi ngày đều muốn ăn nhiều như vậy, làm thế nào cũng thấy không no? Không hiểu kỳ vì cái gì hấn đột nhiên xuất hiện ở trong cung sao? Cho dù ngươi không hiểu kỳ này đó, chẳng lẽ ngươi cũng không muốn biết như thế nào mới có thể khiến cho hấn trở thành thường nhân bình thường, không cần vì đói khát mà khổ sở sao?”

Nằm ở trên giường, Hiên Viên Thích không cách nào ngủ được, lời nói của đạo sĩ không ngừng vọng ở bên tai.

Đúng vậy, đối với Lâm Duệ Dương đột nhiên xuất hiện ở trong hoàng cung, theo hấn lúc trước tra hỏi y cũng hoàn toàn không biết gì cả. Tuy rằng hiện tại hấn đã muốn không lo đến điều đó, nhưng mỗi khi nhìn đến bộ dáng khát khao của Lâm Duệ Dương, ... lướt qua trong lòng không biết là tư vị gì, cũng quả thật lo lắng.

Nếu là có thể nhân cơ hội lần này giải quyết vấn đề, cũng không tồi.

Huống chi, Ngọc phi lén lút mà đem một đạo sĩ dẫn vào trong cung, chuyện này quá mức không tầm thường. Cho dù không quen nhìn Lâm Duệ Dương, lấy tính tình của Ngọc phi tuy rằng kiêu căng nhưng cũng chưa quá mức lộng hành, như thế nào lớn mật đến mức đem ngoại nhân dẫn vào hoàng cung? Cho dù lấy danh nghĩa đánh trừ tà yêu, đó cũng là tội lớn không thể tha!

“Ai? Hoàng Thượng còn chưa đi vào giấc ngủ?”

Một thanh âm trên đỉnh giường vang lên, cũng là từ phía đạo sĩ, dừng ở giường bạn.

“Nga? Nguyên lai là ‘ Thiên Trúc ’ đạo trưởng tới chơi, trăm thật sự là bội cảm vinh hạnh a.”Hiên Viên Thích tự trên giường nhảy dựng lên, cười nhìn về phía đạo sĩ.

Kỳ quái, như thế nào có chút điểm lãnh.....

Đạo sĩ tả hữu nhìn xem, không phát hiện cái gì dị thường, sờ sờ đầu, “Hoàng Thượng vẫn là gọi ta Nhược Ẩn đi, Thiên Trúc là đạo sĩ mà phi tử của người mời đến, hiện tại cũng không có ngoại nhân, không nhất thiết phải diễn trò.”

“Một khi đã như vậy, quốc sư cũng mời ngồi, không có ngoại nhân cũng sẽ không cần kiêng dè nghi thức xã giao này nọ, nhưng thật ra quốc sư ngày đó nói như vậy.....”

Nguyên lai đột nhiên xuất hiện ở trong cung, đánh bất tỉnh Thiên Trúc đạo trưởng, cùng thi pháp giả mạo, đúng là quốc sư thái tổ thân phong —— Nhược Ẩn đạo trưởng.

“Ngày đó bản đạo ở xa cảm thấy trời giáng dị tượng, trong cung sợ là sẽ xảy ra chuyện, cho nên kịch liệt chạy tới muốn nhìn xem đến tột cùng là sự tình gì. Không nghĩ, lại ở trong cung gặp Ngọc phi nương nương mang theo một đạo sĩ tiến vào trong cung, nói là phải trừ yêu..... Ngày đó đã muốn bẩm báo Hoàng Thượng, bản đạo sẽ không nói năng rườm rà”

“Đạo sĩ được xưng Thiên Trúc đạo trưởng kia nhìn cũng có vài năm đạo hạnh, trên người lại bị hạ loại dị thuật, nghĩ muốn là bị người khống chế.

“Không biết bệ hạ có biết hay không, trong cung người nào có loại này bản lĩnh thi triển dị thuật? Thuật pháp kia tuy rằng có thể khống chế lòng người, lại chỉ hữu dụng trong phạm vi mười dặm, bản đạo đã đích thân đưa Thiên Trúc ra khỏi kinh thành, chắc trong khoảng thời gian tới sẽ không trở lại.”

“Dị thuật sao.....”Hiên Viên Thích chậm rãi vuốt cằm, “Trăm từng nghe nghe thấy Nguyệt quốc hoàng tộc đều có loại năng lực kì lạ, hiện giờ Nguyệt quốc tam hoàng tử đang ở trong cung, quốc sư xem có phải là hần hay không.....”

“Nguyệt quốc?”Nhược Ẩn đạo trưởng nhất sá, khắp chỉ tính ra, cũng là cả kinh, “Này Nguyệt quốc hoàng tộc..... Nhưng lại mờ mờ ảo ảo có tiên nhân khí mạch, có thể có thể lực gì đó..... Như vậy xem ra, là Nguyệt quốc hoàng tử làm cũng khá chắc chắn!”

“Nguyệt Vô Hoa sao.....”Này thật ra không ngoài dự liệu của bản thân, chính là năng lực của Nguyệt quốc hoàng tộc mặc dù sớm có nghe đồn, nhưng hần luôn luôn làm như vọng ngữ nghe chỉ, không nghĩ tới thực sự có chuyện như vậy.

Bất quá, Ngọc phi lại như thế nào lại cùng Nguyệt quốc hoàng tử có quan hệ?

Bọn họ lấy cớ diệt trừ tà yêu để vào cung, đến tột cùng muốn làm cái gì?

Nói đến trừ yêu...

“Quốc sư, tiểu sủng nhi của trăm...hần đến tột cùng là sao lại thế này?”

“A, hần..... Ha ha, không, không có gì sự tình a.....”Nhược Ẩn không thể nhận ra mà cương một chút.

Không xong, chính mình lấy được tỳ linh hộp thất thủ đem cái người sống cất vào biến thành..... Chuyện này nói ra, chính là thật mất mặt, rất rất mất mặt!

“Quốc sư ngày đó nói có thể đưa y trở nên giống như thường nhân bình thường, không phải chịu cảm giác đói khát như vậy, lời này.....”

“Thiên cơ không thể tiết lộ ——”Nhược Ẩn hiện ngang lăm lăm mà vuốt vuốt râu, làm ra một bộ dáng giống tiên nhân. Trong lòng thầm nghĩ, may mắn tiên bối cao nhân phát minh ra chiêu này, sự tình gì thoái thác đến thiên cơ có thể hồ lộng qua đi, hi vọng, hi vọng a!

“Bất quá bản đạo cũng là có thể tác pháp, đưa y biến thành thường nhân. Xem phản ứng của Hoàng Thượng ngày đó, hần là cũng đã biết y đều không phải là người thường đi?”

“Là, y ở trầm bên người cũng có đoạn thời gian, trầm cũng có chút phát hiện. Nhưng là y dù sao không có làm racái gì sự tình nguy hại, cho nên.....”

“Bần đạo hiểu được, trong nhân thể, không thuộc giống loài của mình kỳ thật không ít, chỉ cần không đem mỗi họa thể gian, kỳ thật cùng thiên đạo cũng không xung đột.

“Chính là, bọn họ nếu muốn mượn danh đánh trừ tà yêu, chắc là muốn từ nơi này xuống tay, cho nên xin Hoàng Thượng hãy tạm thời bỏ những thứ yêu thích, làm cho y ở thiên laotạm mấy ngày, đợi đến phong ba qua đi tái đón ra không muộn. Như vậy, cũng có thể phòng ngừa hữu tâm nhân sĩ đối hấn xuống tay.”

“Tốt, liền theo ý của quốc sư!”

Hiên Viên Thích nheo lại ánh mắt, nhớ tới ngày đó Lâm Duệ Dương ánh mắt mê man, trong lòng liền ảm ảm đau đớn. Trong mắt huyết quang hiện lên ...

Hừ, Nguyệt Vô Hoa, người cứ việc phóng ngựa lại đây đi! Trầm chờ! Hay là này vài năm qua quá mức nhàn hạ, cũng dám phóng đến trên đầu trầm!

9. Chương 9

Thiết khóa, thiết liên, hàng rào rắn chắc, vách tường không có cửa sổ, không khí lạnh như băng cùng với mùi cỏ trên mặt đất, không cần nói tiếp cũng có thể khẳng định đây là nhà giam.

Mấy ngày trước đây Lâm Duệ Dương bất hạnh bị đem nhốt vào thiên lao nổi tiếng này, giờ phút này suy yếu mà ghé vào đám cỏ, chung quanh mùi vị gay mũi cùng với thiết liên nặng nề tựa hồ không có ảnh hưởng đến y.

Nhưng mà thật không có ảnh hưởng sao?

Đương nhiên không.

Lâm Duệ Dương ghé vào đám cỏ, không phải y không nghĩ đứng lên, mà là khi đó cảm giác đói khát đang tra tấn y, làm cho y cơ hồ không có khí lực nhúc nhích.

Ngô..... Tính xem sẽ bị giam tại cái địa phương này bao lâu?

Dựa theo một ngày được ba bữa mang đến, ước chừng là..... Chính là y cũng không phải dựa theo một ngày được ba bữa ăn.....

Lâm Duệ Dương lắc lắc cái đầu hỗn loạn của mình, một lúc sau quyết định vẫn là không tính.

Vô lực mà ghé vào đám cỏ, y hiện tại trừ bỏ muốn tìm kiếm đồ vật nhét vào trong bụng, cơ hồ ý niệm gì đó trong đầu cũng bị đánh mất.

Trước khi vào cái địa phương tối như mực này, tuy rằng vẫn là không dứt cảm giác đói, nhưng là tốt xấu một ngày phần lớn thời gian đều dùng để ăn. Càng không ngừng trong miệng nuốt xuống đồ ăn, tuy rằng chưa từng được uy ăn no quá, nhưng thức ăn chảy xuống dạ dày trong nháy mắt cũng cảm thấy thỏa mãn, quả thật có thể đem cảm giác đói khát ngập đầu y hòa tan không ít.

Nhưng là từ ngày đó bị kéo đến nơi này, căn phòng vừa thấp vừa nhỏ này, tuy rằng mỗi ngày vẫn là sẽ cho cơm, hương vị không tốt còn có thể chịu được, nhưng lượng ít đến nỗi không đủ cho y xỉa răng!

Vì thế Lâm Duệ Dương lại nhớ tới cuộc sống thống khổ trước kia lúc nào cũng phải nhẫn nhịn chịu đói, nhưng so sánh với trước kia, mấy ngày này bụng y không biết đã nhét vào biết bao nhiêu sơn hào hải vị, hiện giờ cảm thấy được khó thể nhẫn nhịn như trước.

Ngô ngô, dạ dày trống rỗng chỉ còn axit pantothenic(*), một lần lại mạnh mẽ co rút, thật sự làm cho y không có khí lực nhúc nhích. Giống như vừa mới đưa qua một lượt cơm, nhưng chính y lung tung nhét vào trong miệng, chưa áp chế một tia đói khát liền ăn sạch, còn không biết lúc đó ăn cái gì đâu.

Lâm Duệ Dương chép chép miệng, hảo hảo niệm mấy ngày trước có thể tùy tiện ăn uống..... Tuy rằng ăn xong rồi còn muốn được ăn, nhưng là so với loại tình huống hiện tại thì tốt hơn nhiều lắm!

Ngô, được ăn, nhớ tới được ăn liền nhớ tới người kia, rõ ràng đáp ứng cái tính tùy tiện ăn của y, chính là đột nhiên xuất ra cái đạo sĩ, nói vừa thông suốt yêu nghiệt và vân vân này nọ, thế nhưng lại đem y ném đến nơi đây, cái gì cũng không trông nom!

Thật sự là, thật sự là...

Nhéo vạt áo trước của chính mình, kỳ quái, vì cái gì ngực lại ần ần có cảm giác đau? Cùng cảm giác đói khát quen thuộc của y so sánh ra thì nhỏ bé không đáng kể đến, nhưng chính là một chút đau như bị kim châm như vậy, lại làm cho y có loại cảm giác hít thở không thông.

Này này này, đây rốt cuộc là vì cái gì?

Lâm Duệ Dương nghĩ đến đầu đều nhanh nổ mạnh, nhưng vẫn là nghĩ không ra cái nguyên cớ, ngực càng ngày càng đau.

Hay là không nghĩ nữa!

Bắt giữ một phen cây cỏ mọc meo ảm ướt nhét vào trong miệng, tuy rằng hương vị thực..... Nhưng là nhắm nuốt có thể thoáng áp lại cái cảm giác đói khát khôn cùng kia ở trong bụng.

—— thật sâu trong trí nhớ, tựa hồ chính mình từng trải qua tình cảnh đói bụng đến cả người vô lực, không thể động đậy.

Trong đám ý nghĩ hỗn loạn, một tia mảnh nhỏ trí nhớ di động xuất hiện. Rốt cuộc là cái gì? Thiếu chút nữa, còn kém một chút sẽ nghĩ ra!

Lâm Duệ Dương ôm đầu, đồ vật gì đó phảng phất có thể chạm tới, đã có thể thiếu một bước nữa là chạm tới cánh cửa, chính là nửa điểm cũng không muốn đứng dậy. Đến tột cùng là cái gì? Nhanh, y cảm giác được, lập tức y sẽ đụng tới rồi.

“A a, người thế nhưng nghèo túng đến nỗi ăn cỏ!”

Ngay tại này thời khắc mấu chốt, một tiếng thét chói tai đánh gãy hồi tưởng của Lâm Duệ Dương, kí ức kia tựa như thuyền nhỏ trong mưa gió lay động bị biển lật úp, rốt cuộc không còn nhìn thấy nữa.

“Người, người ——”

Nhìn hồ ly không biết khi nào xuất hiện ở thiên lao, thất bại trong gang tấc làm cho Lâm Duệ Dương uể oải nói không ra lời.

Hồ ly vẫn như cũ tuyết trắng, hoàn cảnh thiên lao tựa hồ một chút cũng không ảnh hưởng tới nó, bộ lông kia trắng giống như đang sáng lên, khoe ra ở trước mắt Lâm Duệ Dương thoát ần thoát hiện.

“Bản hồ tiên đến nghĩ cách cứu người!” Hai chân sau chấm đất, hồ ly đem chân trước khoát lên mặt Lâm Duệ Dương, chòm râu thật dài cơ hồ đảo đến lỗ tai y, “Người tên ngu ngốc này, đều có thật thể còn bị phát hiện trảo tiến vào!”

“Thật thể?” Đó? Giống như..... Lúc trước cái kia đạo sĩ cũng than thở qua cái gì thật thể.....

“Thật thể chính là thật thể rồi!”

Móng vuốt hồ ly ở trên người y bắt giữ vài cái, trào ra một đả hắc thẩm thoát, không biết là cái gì chiếu vào trên mặt đất. Trong khoảnh khắc hắc thẩm thoát kia liền hóa thành cái đồ hình kỳ dị, nháy mắt rơi xuống đất một luồng ánh sáng trắng chợt lóe, “Phanh” một tiếng, một con hắc báo gần hai thước xuất hiện.

“Tiểu Bạch, thành công?” Con báo rón ra rón rén mà hoạt động tứ chi, hướng hồ ly hỏi.

“Nông, chính người xem đi.”

Hồ ly một chút lên đến trên đỉnh đầu hắc báo, ngồi xong, móng vuốt phấn nộn chỉ hướng Lâm Duệ Dương, “Chính là hắc, người muốn hỏi chuyện tụ linh hợp liền chính mình hỏi đi, ta hỏi không ra được cái gì.”

Hắc báo gật gật đầu, bắt quá bởi vì hồ ly đang ngồi ở trên đầu nó, lần này thiếu chút nữa trượt xuống. Hồ ly trở mình xem thường, nhảy xuống đi mọi nơi nhìn nhìn, kéo một góc áo Lâm Duệ Dương trải trên mặt đất, ngồi xuống.

“Ách, các người.....”

“Chúng ta là yêu.”Không có nhìn đến hành động của hồ ly, hắc báo mắt mở thật to thẳng tắp nhìn về phía Lâm Duệ Dương, “Hoặc là nói chúng ta là tinh quái cũng có thể.”

Yêu, chẳng lẽ là cái kia đạo sĩ nói là cái loại này.....

“Vậy người cùng nhóm với ta.....”

“Àn, ở một phương diện nào đó mà suy xét, chúng ta có thể nói là đồng loại, tuy rằng đạo hạnh của người so ra kém bản hồ tiên.”Hồ ly nghiêm trang mà xoa thắt lưng, hai chân thuận tiện giẫm lên quần áo Lâm Duệ Dương.

“Đúng vậy.”Con báo gật gật đầu, “Chúng ta đến là bởi vì ——”

“Tụ linh hộp phải không?”Lâm Duệ Dương khó được thông minh một hồi.

“Đúng vậy, ta nhất định phải tìm được tụ linh hộp!”Hắc báo lập tức nhảy dựng lên, đột nhiên mà hóa thành một hắc y thiếu niên, đối với Lâm Duệ Dương thở dài, “Vật ấy đối ta phi thường trọng yếu, quan hệ đến tính mạng của một người quan trọng, mong rằng công tử đem chỗ để tụ linh hộp nói cho chúng ta biết.”

“Đúng vậy.”Hồ ly ở một bên nói theo, “Lần này người bị giam vào thực bí mật a, nếu không dựa vào ấn kí mà ta hạ trên người của người thì chúng ta cũng không tìm được người.”

“Lần này có thể đi vào, trừ bỏ dựa vào quan hệ của cái người chết kia, cũng là theo ấn kí của bản hồ tìm tới nơi này! Huống chi công dụng của vật kia chính là gắn kết hồn phách mà thôi, người cũng đã ngưng kết thành thật thể, lưu lại cũng vô dụng.Người trong lòng của tiểu báo phải dựa vào nó cứu mạng, người cũng nên giúp đỡ chúng ta đi.”

“Chính là, ta thật sự không biết..... Cái kia đồ vật ở nơi nào a.....”

“Chính là một cái hộp ngọc hình lục phương nho nhỏ, không có gì đặc sắc, cũng rất không thu hút, cố gắng nhớ lại.. nghĩ lại xem gần đây có hay không xem qua. Suy tính của bản hồ tiên không có khả năng sai!”

“Ta ——”

Đột nhiên, một trận âm thanh hỗn loạn vang lên, hắc y thiếu niên đột nhiên lại hóa thân thành báo, mạnh cúi đầu gặm lấy hồ ly, đồng thời đứng trước mặt Lâm Duệ Dương, “Có người đến đây! Mau treo lên, trước mang người ra ngoài rồi nói sau!”

Có người đến đây? Lâm Duệ Dương theo bản năng hoảng hốt, bên tai tựa hồ mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện của Hiên Viên Thích, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, nói không rõ là cái tư vị gì, làm cho y mạnh khởi động thân mình bò lên trên hắc báo.

Không biết vì cái gì, hắc đột nhiên rất không muốn gặp Hiên Viên Thích, rất không muốn, rất không muốn.....

Hắc báo lăm lăm trong cổ họng chút âm tiết kỳ quái, một đạo bạch quang mỏng manh hiện lên, một người, một báo, một hồ ly xuất hiện ở trong rừng cây ngoài cung, con báo ngậm hồ ly, không minh bạch nói thầm một tiếng”Nắm chặt”, liền bắt đầu cấp tốc mà chạy trốn.

Tốc độ hắc báo rất nhanh, bốn phía rừng cây tối như mực không bình thường rút lui phía sau lưng, Lâm Duệ Dương gắt gao ôm chặt cổ hắc báo, nghe tiếng gió ở bên tai gào thét, kim lòng không đậu mà quay đầu lại.

Đằng sau là rừng cây tối như mực, cơ hồ cái gì đều không nhìn thấy. Nhưng mà hoàng cung đã ngụ thật lâu ngay tại bên kia,phần lớn mỹ thực chính mình từng ném qua đã ở bên kia.....

Tay ôm lấy cổ hắc báo không khỏi nắm thật chặt,Lâm Duệ Dương đem mặt chôn ở trên cổ hắc báo, không hề nhìn lại hoàng cung làm cho trong lòng xuất hiện cảm xúc khó hiểu.

“Cái gì!? Thiên lao bị cướp,nhà lao giam giữ Lâm công tử không có một bóng người?”

Hiên Viên Thích mạnh cầm tấu chương trong tay ném người đang quỳ trước mặt, nổi giận quát: “Như thế nào lại đột nhiên không có ai? Ngục tốt trong thiên lao đều để làm gì! Một ngàn cấm quân ở nơi nào coi chừng, thế nhưng một người đều tìm không được!”

“Bệ hạ đừng vội, một ngàn cấm quân tìm người là việc dễ, chính là nhìn yêu quái, liền có thể có chút khó khăn.”

Nguyệt Vô Hoa một thân trường bào trắng, thi thi nhiên nhiên đến gần.

“Lớn mật! Chưa cho truyền thể nhưng tư nhập ngự thư phòng, phải gánh tội gì!” Mắt thấy Nguyệt Vô Hoa đột nhiên xuất hiện, thị vệ chung quanh lớn tiếng khiển trách.

“Ân? Mắt thấy bệ hạ có ưu phiền, Vô Hoa tiến đến vì bệ hạ phân ưu.”

“Nga? Tại sao lại nói đến chuyện phân ưu?” Hiên Viên Thích phất tay làm cho thị vệ lui ra, Nguyệt Vô Hoa tiến vào ngự thư phòng như vào chỗ không người, xem ra, Nguyệt quốc hoàng tộc năng lực quả nhiên thần kỳ.

“Vô Hoa nghe nói tiểu sủng nhi gần đây của hoàng thượng đột nhiên bị giam tại thiên lao, tuy rằng đây là sự vụ hậu cung của bệ hạ, nhưng Vô Hoa thân là người Nguyệt quốc, nắm chắc luật thông thiên, trước đó vài ngày trời giáng dị tượng, rõ ràng có yêu nghiệt xuất thế! Bất ngờ, yêu khí kia dần dần tới thiên lao, cho nên Vô Hoa hoài nghi ...”

Nguyệt Vô Hoa hơi hơi cau mày, ngày đó Trúc đạo sĩ đã bị hấn khống chế, Lâm Duệ Dương nếu bị đánh nhập thiên lao, liền chắc chắn Trúc đạo sĩ ít nhất đã muốn thuyết phục Hiên Viên Thích tin rằng Lâm Duệ Dương là yêu nghiệt, mặc kệ hấn biểu hiện không để ý, người ngoài không biết chuyện thực..... Sẽ không biết Thừa đức để đã bị dả kích sâu đậm.

“Tam hoàng tử hoài nghi cái gì? Không ngại nói thẳng.”

“Vô Hoa gần đây vô tình gặp được Thiên Trúc đạo trưởng, nghe được một phần sự việc. Ta thân người Nguyệt quốc đối bệ hạ thiết tình thần phục, ưu phiền của bệ hạ cũng là ưu phiền của Nguyệt quốc, hoàng cung xuất hiện yêu nghiệt, Vô Hoa thật sự lo lắng.....”

“Ân? Làm phiền Tam hoàng tử rồi. Bên trong hoàng cung làm sao có yêu nghiệt Trúc đạo trưởng tuy là cao nhân đắc đạo, gần đây đi vào trong cung bất quá là vì cầu phúc, về phần tiểu sủng nhi kia của trẫm... phạm vào một chút sai lầm, đem y vào thiên lao để y tĩnh lại một chút thôi. Hoàng tử nếu là không tin... Trẫm liền truyền Thiên Trúc đạo trưởng.”

“Bệ hạ nói như vậy Vô Hoa sao dám không tin, bất quá, Vô Hoa ở Nguyệt quốc liền đối với thần tiên đạo sĩ có nghiên cứu đã lâu, nghe nói hôm nay Trúc đạo trưởng pháp lực cao thâm, Vô Hoa thật muốn cầu kiến một phen.”

“Nếu là như vậy, người tới, tuyên Thiên Trúc đạo trưởng tới đây!”

Nguyệt Vô Hoa vừa lòng cười, liền cúi đầu tạ ơn giấu đi con ngươi huyết sắc.

Thiên Trúc đạo trưởng này đã bị chiêu hồn thuật của mình khống chế được, nếu ở trước mắt bao người ám sát Thừa đức để bị yêu nghiệt trên chọc mà tinh thần hoảng hốt... Điều này cùng hấn và Nguyệt quốc không quan hệ, ha ha a.

Bất quá một lát sau, Thiên Trúc đạo trưởng liền theo thị vệ dẫn đến ngự thư phòng, dựa theo tâm ý của Nguyệt Vô Hoa, dễ dàng mà đứng ở bên người Hiên Viên Thích.

“Thiên Trúc đạo trưởng, Nguyệt quốc tam hoàng tử điện hạ đối với cao nhân kính ngưỡng đã lâu, muốn bái kiến đạo trưởng. Đạo trưởng lần này tiến đến giúp ta cầu phúc, không ngại cùng hoàng tử xem bản mệnh, giúp hoàng tử không phải lo lắng bên trong hoàng cung của ta có cái gì yêu ma quỷ quái!”

Tốt lắm, kế tiếp Thiên Trúc liền phải ...

Nguyệt Vô Hoa hơi hơi hí mắt, bắt đầu thúc giục chiêu hồn thuật, cùng đợi cảnh tượng máu tươi đã đoán trước xuất hiện, khoảng cách gần như vậy, cơ hội đắc thủ là rất lớn.

Nhưng mà cảnh tượng mà hần đoán trước lại chậm chạp chưa xuất hiện, Thiên Trúc chậm rãi mở miệng nói: “Bần đạo...tuân chỉ!”

Chiêu hồn thuật của hần thế nhưng một chút phản ứng đều không có! Nguyệt Vô Hoa hơi khiếp sợ mà nhìn về phía Thiên Trúc, là vì xuống tay rất nhanh. Hay là, Thừa đức đế Hiên Viên Thích thế nhưng đã biết ý đồ của hần?

Không khí thoảng chốc chốc dừng, đúng lúc này, tiếng nói nhu nhả của cung nữ vang lên, “Bệ hạ, trà đã được mang tới.”

Nguyên lai là cung nữ cố định mỗi ngày đến ngự thư phòng dâng trà tới rồi.

Hiên Viên Thích cũng không để ý, truyền cung nữ đi vào.

Bốn cung nữ nối đuôi nhau mà vào, Nguyệt Vô Hoa lại đang nhìn đến cung nữ đang đi theo cung nữ đi đầu, ánh mắt mở lớn ... cho dù vừa mới phát hiện Thiên Trúc không chịu khống chế của hần, hần cũng không có lộ vẻ chấn kinh ra ngoài.

Cung nữ kia, thế nhưng lại là tiểu cung nữ ngày ấy gặp ở Thừa Thụ cung! Ngày đó hần đem nàng ôm vào trong phòng, vốn định hảo hảo mây mưa một phen, ai ngờ nháy mắt xoay người, nàng liền biến mất không thấy, chỉ chừa một quả đào tươi mới ở trên giường!

Còn chưa từng có người dám trêu chọc hần như thế! Nghĩ đến đôi mắt rưng rưng đầm đìa đáng yêu kia, thân thể mềm mại rúc vào ngực mình, nữ tử nhu nhược như vậy, cũng dám ở trước mặt hần diễn trò!

Hần Nguyệt Vô Hoa coi trọng gì đó cho tới bây giờ chưa từng thất thủ! Cung nữ này khơi mào sự hứng thú ở hần, hần tuyệt đối sẽ không buông tha!

Bí mật bất truyền của hoàng tộc.... Cùng lắm thì ngày sau lấy từ trong tay thái tử, tuy rằng phiền toái rất nhiều, nhưng điểm ấy hần tự tin có thể làm được. Việc cấp bách, trước đem tiểu cung nữ dám đùa giỡn hần tới bên người hần mới tốt!

Nguyệt Vô Hoa kéo lấy tay áo của tiểu cung nữ, đem nàng ôm vào lòng, hướng Hiên Viên Thích hành lễ: “Bệ hạ, kỳ thật Vô Hoa hôm nay tiến đến còn có chuyện quan trọng khác.

” Doan Hoa công chúa cùng thần ở trong cung vô tình gặp mặt vài lần, Vô Hoa quý công chúa, công chúa đối Vô Hoa cũng có ý, hôm nay Vô Hoa cả gan nghĩ muốn hướng bệ hạ cầu hôn, lại chậm chạp không thể mở miệng. Hiện tại nhìn thấy công chúa hạ mình phần thành cung nữ tiến đến, Vô Hoa thật sự hổ thẹn, lúc này mới cố lấy dũng khí hướng bệ hạ mở miệng.”

“Úc? Doan Hoa công chúa?” Hiên Viên Thích nghiêng ngẫm mà nói, Nguyệt Vô Hoa nhưng thật ra lấy gió dùng đà cũng mau, nhìn đến Thiên Trúc không bị khống chế liền lập tức sửa miệng.

Bất quá cung nữ này....Liền như thế nào phong nàng cái danh công chúa? Hòa thân chọn người việc nếu như vậy định ra, liền không cần hoàng tộc nữ tử hạ mình gả cho, này nguyệt Vô Hoa không có ở trong này lấy cớ, cũng đành phải phản hồi nguyệt quốc. Vừa mới đêm đắc, cớ sao mà không làm?

Lập tức, Hiên Viên Thích liền hạ chỉ, đem “Doan Hoa công chúa” tứ hôn cho Nguyệt quốc tam hoàng tử, tùy ý cử hành đại hôn.

Đêm qua mới vừa hạ một trận mưa, sáng sớm dương quang vừa mới hiển lộ, lá cây xanh biếc hết sức đẹp đẽ. Một giọt sương trong suốt lặng lẽ chảy xuống, “Đông” một tiếng rơi vào trong hồ, tạo thành từng vòng từng vòng gợn sóng.

Không thể nghi ngờ, nơi này là cực kỳ yên tĩnh.

Nhưng mà, đột nhiên một tiếng thét chói tai phá bình sự yên tĩnh sáng sớm, đột ngột mà vang lên.

“A a a, người hôm nay nhất định phải nhớ ra cho bản hồ tiên! Bằng không không cho người ăn!”

Chỉ thấy một con hồ ly tuyết trắng trước sau động tay chân đối với Lâm Duệ Dương, người này tránh cũng không tránh, hiển nhiên đã muốn..... Thành thói quen.....

Ngày ấy con báo mang theo y cùng hồ ly, đi đến nơi này, nhất định rời khỏi sơn cốc trong hoàng cung, xong liền không thấy bóng dáng, chỉ để lại hồ ly đến ”ép hỏi”. Nơi này khung cảnh tuyệt đẹp, lương thực sung túc, thứ duy nhất không được hoàn mỹ chính là..... Y mỗi ngày nhiều lần bị hồ ly uy hiếp phải tiết kiệm lương thực.....

Bất quá, uy hiếp của hồ ly luôn không hiệu quả, tỷ như hiện tại.

Ngang trời vươn bàn tay, nhéo cái đuôi xõa tung của hồ ly, đem nó chộp vào trong tay.

Thụy thân vương Hiên Viên Khanh Thiên tay cầm chiết phiến hoa lệ mà đứng ở trong rừng, phong lưu tiêu sái tựa như thế gia công tử.

“Tiểu hồ ngoan ngoan, sáng sớm cơn tức không cần lớn như vậy.”

“Ôi, người người người ... buông tay ra! Thất lưng của ta còn rất đau!”

“Ân? Xương sống thất lưng đau?” Hiên Viên Khanh Thiên cầm chiết phiến trên tay gõ vào giữa thân mình hồ ly, xem xét thất lưng nó, “Thất lưng còn đau, liền biến thành hồ ly?”

“Cái gì gọi là biến thành hồ ly, bản hồ tiên vốn chính là hồ ly được không.....” Hồ ly nhỏ giọng than thở, chua xót vì “địa phương kia” không khỏi run rẩy một chút.

“Cái gì?”

“Không, không có gì, người phóng ta xuống dưới ta liền biến thành người.” Nhìn mặt Hiên Viên Khanh Thiên cách chính mình càng ngày càng gần, hồ ly lập tức nhu thuận nói. Thức thời giả vi tuần hồ thôi(**).

Hiên Viên Khanh Thiên vừa lòng gật đầu, hồ ly niệm chú ngữ, biến thành thiếu niên cả người tuyết trắng. Hiên Viên Khanh Thiên lập tức rất quen thuộc mà dùng áo choàng bao lấy thân thể trắng trợn của thiếu niên, hướng tới Lâm Duệ Dương thần bí cười, khiêng thiếu niên rời đi.

..... Lại tới nữa.....

Lâm Duệ Dương trở mình xem thường, quyết định đem nướng khoai lang ăn. Không có biện pháp, trong sơn cốc tuy rằng nguyên liệu nấu ăn rất nhiều, nhưng là đều phải chính mình động thủ đến làm.

Hiên Viên Khanh Thiên ngày hôm sau khi bọn họ tới sơn cốc, liền không biết từ chỗ nào xông ra, suốt ngày quần quít lấy hồ ly, một người một hồ cũng không hiểu được phạm phải cái gì, hồ ly chỉ có thể mỗi ngày sáng sớm lúc Hiên Viên Khanh Thiên còn chưa rời giường tới ép hỏi Lâm Duệ Dương, nhưng rất nhanh liền bị khuyết điểm duy nhất là Hiên Viên Khanh Thiên tới khiêng trở về.

Cho nên..... Mỗi ngày sáng sớm đều bị ép hỏi mang đến kết quả chính là...Lâm Duệ Dương mỗi ngày thời gian rời giường đều sớm nhất. Thời điểm rời giường, bắt đầu có ý thức thanh tỉnh, đến lúc hoàn toàn tỉnh táo, liền cảm thấy cực kì đói khát. Cho nên,y mỗi ngày lại càng ăn nhiều hơn.

Kiểm chút bó củi đôi cùng một chỗ, Lâm Duệ Dương cái nổi lên đã nhiều ngày luôn luôn tại dùng là cái giá.

Ngô..... Giống như gần đây khoai lang ngày càng ít đi mà. Nơi này thực vật tuy nhiều, nhưng giống như đều là từ trước chồng chất lên, càng ăn càng ít cũng không có gia tăng a!

Kia có phải hay không hẳn ăn nhiều trong một thời gian ngắn, nơi này cái gì đều không còn?

Dùng đá lấy lửa châm bó củi, Lâm Duệ Dương miên man suy nghĩ.

Bó củi cháy, thỉnh thoảng phát ra tiếng giòn vang bùm bùm, cái giá đặt khoai lang chậm rãi biến thực, từng đợt hương khí dần dần tỏa ra, Lâm Duệ Dương nuốt nước bọt, cơ hồ cấp tốc không kịp mà lấy khoai lang xuống ăn.

Khoai lang nóng, năng đặc hần thẳng nhe răng, hai tay không ngừng luân phiên cầm khoai lang, Lâm Duệ Dương cố gắng mà thổi khí, muốn làm cho nó mau chút mà nguội xuống.

Đột nhiên, đồng lửa không biết là cái gì đột nhiên nổ tung, “Keng keng” tiếng vang dọa Lâm Duệ Dương nhảy dựng. Một vài hình ảnh không tiếng động rất nhanh mà lóng lánh, cuối cùng dừng lại trên một cái

hộp ngọc, chỉ nhớ rõ quang mang chói mắt hiện lên, hình dáng hộp ngọc khắc ở trong đầu, liền cái gì cũng không có.....

“Chính là một cái hộp ngọc nho nhỏ, không có gì đặc sắc, cũng rất không thu hút.....”

Tiếng nói của hồ ly đột nhiên ở trong đầu vang lên — tụ linh hộp, cái đồ vật kia, hay là chính mình thật sự gặp qua?

Lâm Duệ Dương ần ần đã nhận ra thứ gì, nhưng phảng phất cách một tầng sa trường, như ần như hiện chính là không thấy rõ lắm.

Cái đạo sĩ kia!

Chẳng biết tại sao xuất hiện đạo sĩ, hay là chính mình từ trước gặp qua hắn?

Trong lòng có một thứ gì đó bốc lên, Lâm Duệ Dương mơ hồ phát hiện đạo sĩ ngày ấy nói mình là yêu nghiệt, tựa hồ lúc trước..... Đã từng thấy qua? Hơn nữa, giống như hắn từ trước tuy rằng cũng cảm giác được đói, nhưng sẽ không giống như hiện tại, vô luận ăn nhiều hay ít đều không thấy no.

Ở trong ***g ngực trí nhớ quay cuồng, Lâm Duệ Dương coi như hiểu được rất nhiều điều mà lúc trước y cũng không hiểu được.

Chính vào lúc này, một đạo bạch quang ở đồng lửa thoáng hiện, hình thể hắc bào khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở trước mắt. Trí nhớ đột nhiên bị đánh đoạn, cái loại cảm giác mất mát mãnh liệt này làm cho lực đạo trên tay Lâm Duệ Dương không khỏi thu lại, khoai lang trên tay liền rơi xuống đất.

“A, khoai lang của ta!” Lâm Duệ Dương kêu thảm một tiếng, vội vàng đem khoai lang nhặt lên, phỉ vãi cái, “Hoàn hảo, hoàn hảo vô không bị trầy, còn có thể ăn.”

Lực chú ý hoàn toàn tập trung ở thức ăn, vừa mới trí nhớ có điểm rõ ràng lập tức bị y ném đến sau đầu.

“Người ở trong này, cũng quá hoàn hảo đi?” Con báo hỏi, ngữ khí không rõ ràng có vài phần tinh thần sa sút, thế nhưng Lâm Duệ Dương đều nghe rõ.

“Ta..... Hoàn hảo a.” Nhìn nhìn khoai lang trong tay, Lâm Duệ Dương bóc vỏ, do dự một chút, đưa tới trước mặt con báo trước mặt, “Người..... Thoạt nhìn không được tốt, có muốn ăn hay không?”

“Không cần.” Con báo lắc đầu, trên mặt thế nhưng toát ra biểu tình cười khở, “Ta không đói bụng, chính người ăn là tốt rồi.”

“Nga.” Lâm Duệ Dương cái hiểu cái không gật đầu, bất quá nếu nó không ăn, y đã có thể không khách khí, từng ngụm từng ngụm mà nuốt.

“Người.....”

Con báo có chút do dự, dừng một chút, nhưng vẫn là nói ra: “Người thật sự..... Một chút cũng không nghĩ ra được manh mối gì về tụ linh hộp sao?” Hắn, cũng sắp chống đỡ không được a.....

Con báo rất là mất mát mà nhìn đồng lửa hồng sắc, nếu tìm không được tụ linh hộp, bọn họ, liền thật sự một chút hy vọng đều không có.....

“A! Tụ linh hộp!”

Lâm Duệ Dương cố gắng đem miệng một miếng lớn khoai lang nuốt xuống, có điểm nghẹn một chút, đánh cái ực, nói: “Ta vừa mới, giống như nghĩ tới một chút!”

“Cái gì —” Con báo hai mắt mạnh mở lớn, quang mang trong mắt tựa hồ muốn đem Lâm Duệ Dương ăn hết, “Người người người, người nghĩ tới!? Rốt cuộc ở, ở nơi nào?”

Dưới kích động, thậm chí có chút nói lắp.

Hắn mất thấy người yêu một chút mà suy nhược xuống, quả thực là có chút tuyệt vọng, thế nhưng nghe được tin tức này, kích động trong lòng quả thực không thể diễn tả bằng ngôn từ.

“Ân..... Hình như là một cái đạo sĩ, chính là trong hoàng cung, cùng cái kia hòm có liên quan..... Bất quá cụ thể ta còn là nghĩ không ra.”

Đạo sĩ? Đạo sĩ trong hoàng cung, chứ không phải là cái kia bị đóng cửa vì ngự ban thưởng thiên sư, nhân phát hiện trong cung yêu nghiệt mà được thưởng đích Thiên Trúc đạo trưởng!? Đạo sĩ kia hiện giờ chính che thánh dạ, hy vọng tự linh hộp có thể chạy nhanh tìm được.

Việc này không nên chậm trễ, con báo hai chân trước nắm tay, làm cái động tác giống như ôm quyền, “Đa tạ.”Dứt lời xoay người muốn đi.

“Từ từ.”Lâm Duệ Dương gọi lại con báo.

“Chuyện gì?”

“Chính là..... Cái kia.....”Lâm duệ dương ấp a ấp úng, cũng không biết có nên hỏi hay không, nhưng trong lòng lại có sợi khát vọng làm cho y không thể không hỏi đi.”Cái kia..... Hoàng Thượng hắc, làm sao vậy?”

“Hoàng đế.....”Con báo trầm ngâm một lúc lâu, cân nhắc nên như thế nào nói cho Lâm Duệ Dương, “Ân, hắc..... vẫn tương đối..... cái kia, rất tốt. Bất quá nghe nói hắc hiện giờ hạ lệnh các nơi, ách, tìm kiếm người, cho nên người nên ở lại nơi này không nên chạy loạn, bằng không bị bọn họ phát hiện bắt trở về sẽ không tốt.”

Con báo dừng một chút, chằm chằm hạ ngôn ngữ, tiếp tục nói: “Nếu đã muốn biết tự linh hộp cùng cái đạo sĩ kia có liên quan, ta liền đi hoàng cung tìm tòi, người an tâm ở tại chỗ này.”

“Nơi này từng là nơi ở của tộc báo, bốn phía có kết giới chung quanh, trừ phi đạo hạnh cao hơn ta mấy lần hoặc là có sự cho phép của tiểu Bạch mới có thể tiến vào, bọn họ tìm không thấy nơi này.”

“A, cái kia ——”

Lâm Duệ Dương lại gọi lại con báo, gãi gãi đầu, có chút xấu hổ mà nói: “Trong sơn cốc lương thực có phần giảm quá nhanh, phỏng chừng không quá nửa tháng sẽ không còn gì,nếu như người nói không được đi ra, vấn đề lương thực.....”

“Bùm” một tiếng, con báo ngã quỵ trên mặt đất, đây chính là ba năm tích trữ lương thực của bộ tộc bọn họ, hiện giờ mới gần gần hơn mười ngày liền, liền.....

(*)Axit Pantothenic: Hay còn được gọi là vitamin B5, đôi khi được gọi là vitamin chống stress,đóng vai trò cần thiết trong trao đổi chất và tổng hợp cacbohydrat, protein và mỡ thành năng lượng, góp phần hình thành kháng thể. Xem thêm ở Wikipedia

(**) Lấy từ câu “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”. Vì bé là hồ ly nên theo tiêu chuẩn của bé, nó sẽ là tuần hồ – hồ ly tuần tú. (_____|)|)

10. Chương 10

Con báo vừa đi chính là năm, sáu ngày sau đều bắt vô âm tín, Lâm Duệ Dương mất thấy lương thực dự trữ lại giảm bớt hơn một nửa,thống khổ lo lắng xem có nên hay không nên ăn uống điều độ.

Chính là, thật sự là rất đói a.....

Hiện tại liền ăn sạch mọi thứ về sau là phải hoàn toàn chịu đói,hoặc mỗi ngày đều chậm rãi chịu đói một chút? Hắc thống khổ mà tự hỏi, giống như hai lựa chọn cũng không hơn nhau.....

Lương thực dự trữ giảm một lượng lớn,hồ ly ngày thường sức ăn không lớn liền phát hiện,vì thể liền thúc giục Thụy thân vương Hiên Viên Khanh Thiên hồi phủ vận chuyển thêm lương thực.

Thụy thân vương mở ra chiết phiến, vẫn như cũ vô cùng phong lưu tiêu sái mà nói, xét thấy Lâm Duệ Dương hiện giờ bị truy nã, hắc nếu trở về dễ bị hoàng đế hoài nghi, mặc dù là hoàng thúc, cũng khó tránh khỏi phạm vào tội bao che. Huống chi vận chuyển lương thực lại đây là hành động quá mức rõ ràng, dễ dàng bị người phát hiện ra chỗ ẩn thân.

Lâm Duệ Dương cùng hồ ly cũng không am hiểu, liền bị những lời nói này hù dọa, ngoan ngoãn cả ngày đối với kho hàng ai thán, làm cho thân vương bắt lương kia mỗi ngày không công rảnh rỗi nhìn trò hay.

“Ai!” Lâm Duệ Dương một bên nướng khoai, một bên thở dài, “Thật sự rất nhanh sẽ không còn đồ vật gì để ăn, cũng không biết tiểu báo như thế nào, thời điểm trở về có thể hay không mang theo lương thực.....”

“Hừ, đều là người! Cả ngày ăn, ăn, ăn! Chúng ta mới có thể không còn đồ vật gì để ăn!”

Hồ ly tức giận mà ngồi ở một bên, hai chân trước ôm một ít khoai lang, thuận tiện giáo huấn Lâm Duệ Dương.

“Ngô ân chiếp mà.....” Lắm bữa liên tiếp những thanh âm vô nghĩa, Lâm Duệ Dương tìm không được có phản bác, dù sao, đại bộ phận gì đó thật đúng là liền vào trong bụng một mình y. Cùng y so sánh với hồ ly kia, lượng nó ăn quả thực không đáng kể đến.....

“Tiểu hồ ngoan đừng nói như vậy, ha hã a, cái gọi là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đợi cho đến khi không còn lương thực tự nhiên sẽ có thể còn.” Thằng thần nói mát, tự nhiên xuất hiện từ trong sơn cốc người thứ ba còn sống —— Thụy thân vương Hiên Viên Khanh Thiên.

Chỉ thấy Thụy thân vương một thân hoa y, đầu đội Thất Bảo ngọc lưu ly, được khảm nam châu tám mặt bát lớn, thất lư đỉnh ngọc lưu ly, cùng chim trả long văn ngọc bội, trên chân là hài do Phú quý phường sản xuất, cả người lờ lờ sáng lên..... đang cầm một củ khoai lang gặm.....[Thật mất hình tượng quá đi =.=]

“Câm miệng, hừ, còn nói là cái gì Vương gia, hiện tại đồ ăn còn đương thiếu, cẩn thận bản hồ tiên đói quá lấy tinh khí của người thay cơm!” Hồ ly liếc hắt một cái, tiếp tục tấn công củ khoai trong tay.

“Ngô..... mùi vị không tệ, không tồi!”

Ba người đem chỗ khoai lang còn lại nhét vào miệng, Hiên Viên Khanh Thiên không biết từ nơi nào xuất ra một cái khăn lụa, tao nhã mà lau lau hai tay cùng khoe miệng, sau đó một phen tóm lấy cái đuôi hồ ly, tà cười nói: “Tiểu hồ ngoan đói bụng, một khi đã như vậy, đến đem bốn vương lấy đi tinh khí đi, ta chính là mong đợi thật lâu!”

“Ách, ngô ngô ngô, ừ ——”

Mạnh bị nhắc lên, hồ ly trong tay non nửa củ khoai lang lập tức nhét vào miệng, thật bất hạnh mà bị nghẹn, vì thế cơ hội kháng nghị đều không có, giây giũa bị Hiên Viên Khanh Thiên đem trở về phòng.

Ngô, như vậy chỗ khoai lang còn lại y có thể ăn toàn bộ luôn đi.....

Lâm Duệ Dương nhìn thân ảnh một người một hồ đi xa, nhìn nhìn lại một vài củ khoai còn lại, y khẩn cấp một tay bắt lấy, lấp đầy cái miệng của mình.

Tuy rằng gần đây luôn ăn khoai lang nướng, bắt quá có ăn là hạnh phúc rồi.

A, ăn quá nhanh, có điểm bị nghẹn. Y bối rối mà chuyển động, thật vất vả chạy vội tới bên hồ, lập tức vùi đầu xuống hớp lấy một ngụm nước lớn.

“Cách!” nuốt xuống ngụm nước lạnh, tựa hồ có một dòng khí lớn hơn nữa ngăn chặn ngực, Lâm Duệ Dương kháp cổ của mình, quả thực sắp nghẹn chết.

Vụn vặt tiếng bước chân phẳng phất tự chân trời truyền đến, một đôi tay nhẹ nhàng xoa y, chậm rãi vỗ về, dần dần đem luồng khí kia xóa đi.

“A, cảm ơn người Tiểu báo, thiếu chút nữa thì nghẹn chết.”

Thở sâu, Lâm Duệ Dương thanh tỉnh mà vỗ vỗ cổ. Hồ ly cùng Hiên Viên Khanh Thiên mỗi lần “Trở về phòng”, trên cơ bản trong ngày sẽ không đi ra ngoài, phía sau trở về nhất định là tiểu báo.

“Tiểu báo, người đi hoàng cung rất cuộc ——”

Quay đầu lại, khuôn mặt quen thuộc kia ánh vào mi mắt, Lâm Duệ Dương đột nhiên im bật.

“Người, người...”

Kinh ngạc mà nhìn Hiên Viên Thích đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, Lâm Duệ Dương cơ hồ nói không ra lời.

“Ta, kỳ thật —”

Nhìn người trước mắt hồi lâu không thấy, Hiên Viên Thích trong lòng cũng một trận kích động, nguyên bản muốn nói cái gì đều đã quên sạch, chính là tham lam mà nhìn Lâm Duệ Dương ——

Tuy rằng mặt của hắn bởi vì ghen mà tướng sắc đỏ bừng, bên miệng còn dính khoai lang, nhưng hắn vẫn là không nghĩ muốn dời ánh mắt. Lúc gặp lại, hắn mới phát hiện khắc sâu bao nhiêu tưởng niệm.

Mất đi thanh âm ấm ỉ của người kia, cũng không còn ngày nào cũng tranh cãi việc cho y ăn, mỗi ngày làm cho bản thân hắn khí thở ra cũng thấy nóng, hắn đột nhiên phát hiện, hoàng cung im lặng rất nhiều, cũng..... Yên lặng rất nhiều.....

Có lẽ phía trước hắn từng cảm thấy bỗng nhiên tâm động, từng cảm thấy được chính mình đối y động tâm là chuyện vô cùng như nào, nhưng cũng cố mà tiếp nhận, chính là giờ phút này mới phát giác, kia từng tưởng là chuyện không thể, chỉ có thể là chút cảm tình khiến cuộc sống có chút tươi đẹp, thế nhưng núi lửa yên lặng nhảy mất bùng nổ, đánh sâu vào tâm hắn!

Như thế nào lại vậy!?

Hiên Viên Thích sắc mặt nháy mắt trắng bạch, hay là..... hắn đối với y, không chỉ là vui hoan, mà là..... Cái chữ kia?

Trời ạ!

Hiên Viên Thích lắc đầu, nháy mắt hiểu ra tuy rằng làm cho hắn có chút điểm khó có thể tiếp nhận, bắt quá trốn tránh từ trước đến nay không phải là bản tính của hắn.

Cho nên, cơ hồ lập tức, hắn liền tiếp nhận chuyện này, trong lòng bắt đầu tính toán..... Ngô, nếu Lâm Duệ Dương với hắn nói “Thích”, như vậy xem ra hai người coi như là lưỡng tình tương duyệt rồi.

Y theo thiên lao chạy trốn, xem ra tránh không được đối với mình có một chút điểm oán trách, bắt quá..... Hắn đã muốn tới đón y không phải sao? Tự nhiên sẽ nghĩ ra biện pháp đem hắn dễ trở về, ngày sau năm rộng tháng dài, còn sợ trừ khử không được chút oán trách này?

Quyết định chủ ý, Hiên Viên Thích vì tương lai phía trước chuẩn bị bộ lí do thoái thác,ôm lấy bả vai Lâm Duệ Dương, ôn nhu nói: “Cùng trầm hồi cung đi.”

“.....”

Hồi cung, trở về — cái kia địa phương?

“A a a, không cần đem ta về rồi không cho ta ăn!”Lâm Duệ Dương ôm đầu ngồi xổm xuống, “Ta không muốn sẽ lại bị giam ở cái địa phương tối tăm cây cối sống cũng không được!”

Đáng chết, đám ngục tốt trong thiên lao hỗn đản thế nhưng bỏ đói y? Sát khí trên mặt Hiên Viên Thích chợt lóe, hồn nhiên không nghĩ tới hắn cũng không có phân phó ngục tốt cấp Lâm Duệ Dương nhiều cơm, tự nhiên, cơm tù bình thường không thể thỏa mãn lượng ăn khổng lồ của Lâm Duệ Dương.

Cực kỳ tự nhiên gần gũi theo sát y ngồi xổm xuống, đem mặt Lâm Duệ Dương đang chôn giữa hai chân nâng lên,Hiên Viên Thích dùng khẩu khí dụ dỗ tiểu hài tử nhẹ giọng nói: “Trầm sẽ không để cho ngươi đói, chẳng những sẽ đem tất cả những thứ ngươi muốn ăn toàn bộ đều cho ngươi, hơn nữa, cũng sẽ giúp ngươi không phải chịu đói như vậy.”

“Không phải chịu..... Đói?”

“Đúng.”Nhìn bộ dáng Lâm Duệ Dương có chút tim đập mạnh và loạn nhịp, Hiên Viên Thích cười khê, lôi kéo y đứng lên, nhẹ nhàng lau đi mảnh vụn trên khóe miệng y.”Ngươi sở dĩ ăn nhiều như vậy là bởi vì đói, trầm có biện pháp cho ngươi không bị cảm giác đói khát quá nhiều, cho ngươi có thể ăn đến ăn no, ăn đến không thể ăn được nữa.”

Ăn đến ăn no, ăn đến không thể ăn được nữa.....

Cỡ nào hấp dẫn a! Lâm Duệ Dương cơ hồ lập tức hai mắt phát sáng, liền muốn đáp ứng. Nhưng là, trong ***g ngực vẫn có cổ cảm giác không thoải mái, làm cho y chậm chạp không thể mở miệng.

“Như vậy đi, trước giúp người đem thân thể chuẩn bị cho tốt, sau lại nói đến chuyện có trở về cung hay không. Như vậy cũng có thể đi?”

Thấy Lâm Duệ Dương chậm chạp không nói lời nào, Hiên Viên Thích tự nhiên biết y không nguyện ý muốn hồi cung, vì thế nhu ngữ khuyên, hy vọng trước tiên là nói động viên y.

Như vậy cũng được sao, tựa hồ..... cũng không tệ lắm.

Xem Hiên Viên Thích không có ý đem chính mình bắt trở về, nhìn nhìn lại đồng khoai nướng còn lại không nhiều lắm, với nguy cơ thiếu thức ăn cùng đói khát đang ngày càng uy hiếp, Lâm Duệ Dương rốt cục nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hiên Viên Thích như trút được gánh nặng mà nở nụ cười, chỉ cần y đã đáp ứng, mặt sau hết thấy đều đơn giản.

“Trẫm lần này dẫn theo một người đến, chính là người có thể hỗ trợ giải quyết vấn đề này. Liền phong ấn trong sơn cốc, cũng là hẩn mở ra.”

Hiên Viên Thích lời kéo Lâm Duệ Dương hướng cốc khẩu đi đến, ở phía trước, trong rừng cây xanh biếc, một thân đạo bào đạo sĩ nghe được tiếng bước chân quay đầu lại, khuôn mặt kia, rõ ràng là Thiên Trúc đạo trưởng!

“Trẫm vội đưa người tới giới thiệu, vị này, đó là hộ quốc thiên sư của ta, cũng trải qua tam đại đế vương, từng bị ta hướng hoàng đế khai quốc phong làm quốc sư Nhược Ấn đạo trưởng.”

Thiên Trúc đạo trưởng, nga, không, chính xác mà nói là Nhược Ấn đạo trưởng mở ra phát trần, khuôn mặt kia trong khoảnh khắc liền thay đổi, biến trở về khuôn mặt mới ra khỏi hoàng cung, cũng là khuôn mặt ẩn ẩn quen thuộc trong trí nhớ của Lâm Duệ Dương.

“Lâm..... Công tử, bần đạo, bần đạo.....” Nhược ấn đạo trưởng có chút xấu hổ mà nhìn Lâm Duệ Dương, trong thanh âm thậm chí có vài phần..... chột dạ?

“Đây là có chuyện gì?” Lâm Duệ Dương nghi hoặc mà nhìn “Biến sắc mặt” đạo sĩ, hẩn không phải nói y là yêu nghiệt phải thu y sao? Như thế nào hiện tại lại xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa, cái kia mặt hẩn đối tới đối lui lại là sao?

“Khụ!” Đạo sĩ hắng giọng một cái, “Kỳ thật, kỳ thật... chuyện này là như này... chính là..... cái kia..... bần đạo không cẩn thận..... sau đó, sau lại liền..... ngày đó thấy có người trộm tiến vào hoàng cung, thuận tiện liền..... Cuối cùng, ta hiểu lầm..... cho nên.....”

“Gi?” Lâm Duệ Dương không hiểu ra sao, Nhược Ấn đạo trưởng than thở nửa ngày, y ngay cả một câu đều nghe không hiểu.

“Ha, này, này.....” Nhược Ấn đạo trưởng cười gượng vài tiếng, rốt cục sờ sờ đầu, nhận mệnh mà đem hết thấy thuật lại một lần.

Không nghĩ tới, hẩn đích gốc gác hay là muốn bị yết a!

“Kỳ thật, chính là lúc trước chúng ta gặp mặt, bần đạo nhất thời vô ý, đem người nhốt vào một bảo vật. Vì thế hồn phách của người bị mạnh mẽ hút ra luân hồi bên trong, thành bất diệt thân thể.”

“Bảo vật kia sau lại bị bần đạo tặng cho hẩn, lại không biết là tại sao cơ duyên thế nào lại được mang vào hoàng cung, được long khí. Cho nên bảo vật kia đem người phóng ra.....

“Mà người sở dĩ ăn vô cùng vô tận, là bởi vì lúc ấy người trùng hợp mấy ngày chưa ăn cơm, nguyên khí cực thấp khiến sống chết ngay trước mắt, lại bị bảo vật kia hút ra hồn phách, cho nên..... Hồn phách thập phần tiếp cận cuộc sống của cái gọi là quỷ chết đói, thủy chung bảo trì ở trạng thái ngày đó, cho nên cho dù ăn nhiều hơn nữa cũng sẽ không no bụng.

“Bất quá người yên tâm, kỳ thật người vẫn là sinh hồn, bởi vì ngày đó người thân thể chưa vong, cho nên sổ sinh tử cũng không có tên của người. Đó cũng là vì cái gì người đi ra sau đó có thể trường tồn thể gian, không bị quỷ kém bắt đi mất.

“Sau lại được tắm bổ tinh khí của thiên tử, ngưng kết vi thật thể, hiện giờ chỉ cần vài giọt thực long máu tác pháp, liền thân thể nặng nhập luân hồi, cùng thường nhân không giống.”

Đạo sĩ lên lút lau mồ hôi, kỳ thật ngày đó hẳn phát hiện ra rắc rối lúc liền lập tức bỏ chạy, thân thể Lâm Duệ Dương tự nhiên biến thành thi thể bị ném ở chỗ cũ. Nếu không phải Lâm Duệ Dương được đế vương long khí tắm bổ, này nặng tổ thân thể..... Phiền toái có thể to lắm.

Bất quá may mắn, bất luận là Hiên Viên Thích hay Lâm Duệ Dương, đối với đạo pháp cũng không hiểu biết. May mắn, may mắn.....

“Nếu như là như vậy, vậy tại sao ta cái gì đều không nhớ?”

“A, này.....”Nhược ẩn đạo trưởng nhất ngạnh, kia tự nhiên là bởi vì người bị giam cũng nhiều năm, ở trong cái hòm tối như mực lâu như vậy, sự tình trước kia còn nhớ rõ ràng mạch mới là lạ!

Bất quá hẳn tự nhiên không thể nói như vậy, ho khan một tiếng, vuốt vuốt đám râu không tồn tại, trang nghiêm nói: “ Bảo vật kia uy lực phi phàm, cho nên ngày đó ngoài ý muốn phát sinh khi bị chấn động, có thể trong lúc hút ra hồn phách xảy ra một chút sai lầm, cho nên, khụ, trí nhớ có chút điểm không tốt cũng là chuyện có thể xảy ra.”

“Sá sá —— người cái đạo sĩ thú! Dem trần tộc chi bảo của bản hồ tiền trả về!”

Đột nhiên một tiếng rống to đánh gãy hai người, nguyên lai là Hồ Cửu bị Hiên Viên Khanh Thiên tha trở về phòng nhận thấy được ngoại nhân xâm nhập, quần áo không mặc tử tế chạy tới. Mắt thấy đạo sĩ năm đó cướp đi bảo vật của chính mình ngay tại trước mắt, nhin không được tiến lên đá một cái vào sườn hẳn.

Bất quá hẳn hiện giờ là bộ dáng thiếu niên, quần áo lại hỗn độn, một cú đá này quần áo trên người rộng mở, đùi trắng nõn non mang theo vài cái rõ ràng ứ ngăn liền như vậy lộ đi ra.

Hiên Viên Khanh Thiên khó được mất đi bộ dáng thông dong tiêu sái, động tác bay nhanh mà dùng áo choàng đem thiếu niên muốn đá người mới đá đến một nửa liền treo ở trên không bao lấy, ôm vào trong lòng ngực.

“A! Người này người chết, nhanh buông ta ra, làm cho ta đánh tên đạo sĩ thú một chút! Nếu không phải hẳn đoạt tụ linh hộp của ta, ta cùng tiểu bảo cũng không phí nhiều tâm lực như vậy chạy tới hoàng cung!”

“Bình tĩnh, bình tĩnh!”

Gắt gao đem Hồ Cửu ôm vào trong ngực, xác định hẳn bị bao lấy thực kín, không có lộ ra một ít một cái địa phương nào, Hiên Viên Khanh Thiên gắt gao đưa hẳn siết chặt trong ngực, phóng nhẹ thanh âm nói: “Ngoan ngoan tiểu hồ không cần đánh, vị đạo sĩ này được xưng là quốc sư, pháp thuật rất mạnh.”

“Người nếu thật muốn đánh hẳn, cùng lắm thì chúng ta tìm cơ hội cho hẳn xao buồn cơn, đánh hẳn cái thất điên bát đảo, làm gì ngay mặt chống lại đồ trêu ghẹo phiền lòng mà?”

Tuy rằng nghe không được Hiên Viên Khanh Thiên nói cái gì, nhưng pháp lực cao thâm Nhược Ẩn đạo trưởng theo trực giác mà rung mình một cái, nhìn Hồ Cửu phần nộ tạm thời trấn an, sờ sờ trong ngực, thập phần may mắn chính mình năm đó lẫn lộn cái chức vị quốc sư, bằng không xem một cái hoàng đế một cái Vương gia sắc mặt không tốt, không chừng sẽ đem mình lột sống.....

“Cái kia, cái kia ‘ mượn ’ tụ linh hộp, ta đã muốn đưa cho con báo xông vào hoàng cung, người trong lòng của nó còn có ba ngày dương thọ, hẳn là còn kịp.....”Bất quá đây chính là hành vi nghịch thiên sửa mệnh, hội sẽ bị trời phạt.

Nhược Ẩn đạo trưởng có chút sợ hãi mà nhìn nhìn bầu trời, chính là giống như hẳn đã làm không ít việc đáng bị trời phạt, dù sao tụ linh hộp kia cũng là nhất thời tò mò mới từ hồ ly lấy tới, lại như thế nào cho con báo kia? Nhiều nhất, nhiều nhất cũng xem như hẳn cho vật quy nguyên chủ rồi.

“Hừ! Điều là tại người cái đạo sĩ thú!” Nghe được đạo sĩ nói chuyện, Hồ Cửu lại một trận kích động, thiếu chút nữa nhịn không được lại muốn đi lên cho hấn mấy đá, bất quá bị Hiên Viên Khanh Thiên ngăn cản.

“Hảo, bản hồ tiên hôm nay không cùng người so đo, chúng ta đến hảo hảo tính toán sổ sách!” Hồ Cửu không biết từ nơi nào lấy ra một cái bàn tính, bùm bùm mà gảy bàn tính, trình độ thuần thục không thua gì một phòng thu chỉ có hơn hai mươi năm kinh nghiệm.

“Người cướp trấn tộc chi bảo của ta, bất quá hiện tại đưa cho tiểu báo, tiền vốn vẫn phải tính cho người. Đây là..... một, hai, ba, bốn..... Năm trăm năm, hàng năm coi như người phải trả ba phần lợi, hơn nữa người làm hại Lâm Duệ Dương bị bỏ tù, làm cho ta cùng tiểu báo tân tân khổ khổ đi cứu người, này lần công phí còn có phí tổn thất tinh thần.....

“Ân, bốn bỏ năm lên, coi như người phải trả một trăm vạn lượng bạc trắng! Giao tiền chạy lấy người, hai chúng ta coi như không ai nợ ai!”

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên đầu đạo sĩ trượt xuống..... Một, một trăm vạn lượng, hấn toàn bộ gia sản tính lên cũng không nhiều như vậy.....

Mà giờ khắc này, một bên là Hiên Viên Thích đã muốn giết người.

Hấn rõ ràng là mang Nhược Ẩn đạo trưởng vội tới Lâm Duệ Dương nặng tổ thân thể, thuận tiện đem sự tình lúc trước giải thích rõ ràng, nơi này lại xuất ra vị Thập tam hoàng thúc mà hấn kiêng kỵ nhất cùng một cái thiếu niên chẳng biết là ai. Nhược Ẩn đạo trưởng thấy thiếu niên thể nhưng giống như cùng chuột thấy mèo vậy, hồn nhiên bỏ quên hấn!

Tựa hồ cảm giác được hơi thở âm lãnh trên người Hiên Viên Thích, Hiên Viên Khanh Thiên đơn giản trực tiếp quần chặt áo choàng, đem Hồ Cửu giống kén tằm bao lấy, trực tiếp khiêng lên bước đi.

Thời điểm đi ngang qua Hiên Viên Thích còn nhẹ nhàng gật gật đầu, “Hoàng Thượng, việc hôm nay cho dù thần giúp Hoàng Thượng phân ưu, Hoàng Thượng cũng không nên ‘rất’ nhớ ‘công lao’ của vi thần.” Hiên Viên Khanh Thiên tăng thêm âm lượng cho cái kia “rất” cùng “công lao”.

Tên đáng chết này! Vùng đất tôi giàu có và đông đúc Giang dương đều bị đòi đi làm đất phong, hấn còn muốn thế nào?

Hiên Viên Thích nghiêng rằng nghiêng lợi mà nhìn Hiên Viên Khanh Thiên đi xa, quay đầu lại nhìn đến Lâm Duệ Dương thân mật mà nâng cằm, trong lòng tức giận không khỏi tiêu tán.

Hiên Viên Thích ôn nhu nói: “Nhược Ẩn đạo trưởng chính là thái tổ thân phong quốc sư, đặc đạo nhiều năm, có năng lực thần tiên. Trăm ngày đó đem người tiến nhập thiên lao chính là kẻ sách tạm thời, cùng quốc sư phối hợp diễn mà thôi, cũng không phải thật sự ghét bỏ người.”

“Bản đạo ngày đó nhìn đến trời giáng dị tượng quyết định vào cung, vừa vận dụng phải một số người lén lút mà đem một cái đạo sĩ mang vào cung trong, liền thuận tiện đem đạo sĩ kia đánh bất tỉnh cái trang thành hấn, muốn xem bọn hấn đến tốt cùng muốn ngoạn những thứ gì động tác võ thuật đẹp mắt.”

“Đúng vậy. Trăm lúc ấy vừa nhìn thấy quốc sư liền nhận ra, còn tưởng rằng hấn thật sự là muốn tới thu người. Trăm lúc ấy không phải đem người hộ ở sau người sao? Lại như thế nào sẽ để hấn làm thương người.

“Ngày đó quốc sư đối trăm làm động tác, ý bảo là bàn long ngọc bên hông trăm. Kia bàn long ngọc chính là tín vật mà thái tổ giao cho quốc sư, từ trước hoàng đế cùng quốc sư một người một khối, ám chỉ vô thượng ân sủng, quốc sư động tác kia nói cho trăm hấn cũng không phải thu người, mà là có mục đích khác.”

“Bản đạo cùng Hoàng Thượng tìm hiểu nguồn gốc, rốt cục giải quyết vấn đề đạo sĩ kia.”

“Đúng vậy, Ngọc phi mưu đồ gây rối, thất trình bị đánh nhập lãnh cung, quốc cữu cũng bị cách chức điều tra. Tuy rằng trăm trước mắt còn không thể nê hà Nguyệt Vô Hoa phía sau, nhưng sau đại hôn hấn liền khởi hành trở về Nguyệt quốc, nghĩ muốn ngày sau không có cơ hội lại đến gây sóng gió.

“Trăm nghe được tin tức người biến mất khỏi thiên lao, tâm lập tức liền rối loạn, thiếu chút nữa liền quên đối phó Nguyệt Vô Hoa..... Trăm lòng nóng như lửa đốt, điều động ra không ít người đi tìm người, lại thủy chung không có tin tức, thẳng đến lúc theo quẻ của quốc sư mới tìm được, cuối cùng phát hiện sơn cốc này.

“Trẫm không nghĩ bắt buộc người, thăm nghĩ hỏi người một câu —— người,có nguyện ý cùng trẫm hồi cung?”

Y, nguyện ý trở về sao?

Kinh ngạc mà nhìn tay Hiên Viên Thích đến trước mặt, hần nói hần cũng không phải cố ý đem y bắt nhốt tại cái địa phương tối như mực kia, hần nói hần có đi vào trong đó, muốn đón hần ra.....

Lâm Duệ Dương chính mình cũng không hiểu được, một tia khúc mắc trong ***g ngực kia đang ở chậm rãi biến mất, y chần chờ hỏi: “Trở về, vẫn là..... có thể cho ta ăn no sao?”

“Nhất định!”

“Sẽ không đem ta nhốt lại?”

“Tuyệt không!”

“Cũng sẽ không lại đói bụng?”

“Đúng vậy!”

“Kia —— còn muốn dùng thân thể đổi sao?”

“Ách, này..... Trẫm sẽ không lại bắt người phải dùng thân thể đổi lấy đồ ăn, vô luận như thế nào cũng sẽ không bỏ đói người. Nhưng là trẫm vẫn là rất muốn ‘ ăn ’ người, cho nên.....”

Nhìn Hiên Viên Thích có chút biểu tình xấu hổ, Lâm Duệ Dương chậm rãi đưa tay qua, “Kia..... Ta trước đáp ứng người.”

“Cái gì?”Đang nghĩ ngợi,nên như thế nào đem nhân lửa trở về vẫn có năng lực bảo đảm phúc lợi về sau, không dự đoán được Lâm Duệ Dương đột nhiên đáp ứng, Hiên Viên Thích thể nhưng nhất thời không có kịp phản ứng.

“Ta nói —— ta trước đáp ứng.”Dừng một chút, Lâm Duệ Dương nhìn chằm chằm đồng khoai lang nói: “Tuy rằng sơn cốc này tốt lắm, Tiểu Bạch cũng rất thú vị, nhưng là nơi này ăn gì đó đều nhanh không đủ, ta chỉ có thể cùng với người trở về.”

Nhìn Hiên Viên Thích mặt đỏ lên, Lâm Duệ Dương nghiêng đầu, lộ ra ý cười bướng bỉnh mà trước kia chưa bao giờ xuất hiện: “Huống chi, mặc dù có điểm đau, bất quá thời điểm bị người ăn cũng rất thoải mái.”

——”Thật tốt quá!”

Kinh hỉ tới quá mức đột nhiên, Hiên Viên Thích sững sốt một chút, sau đó mới kịp phản ứng. Để vương tôn quý, thể nhưng lập tức bế Lâm Duệ Dương lên.

“Thật tốt quá! Thật sự là quá tốt!”

Ánh mặt trời theo lá cây chiếu xuống, loang lổ bóng cây dừng ở trên người hai người, cùng rừng cây xanh biếc, phảng phất chúc phúc bọn họ, vĩnh viễn, hạnh phúc.

11. Chương 11: Vĩ Thanh

Thật lâu thật lâu về sau, cùng với tháng Vô Hoa mang theo tiểu cung nữ, người gây ra chấn động trong lòng hần rời khỏi, Hiên Viên Thích phá tan sự phản đối mạnh mẽ đem Lâm Duệ Dương phong làm hoàng hậu,sau giúp tiểu bảo tìm thấy tộc nhân thất lạc của hần cùng người hần yêu cùng nhau quy ẩn.....

Ngự hoa viên trong hoàng cung, theo như lời mọi người nói, hoặc là nên gọi nơi tụ tập của yêu hoặc là nơi tụ tập của tinh quái.

“Uy, Tiểu Bạch, chân gà kia là của ta!”

Gắt gao bắt lấy cái chân gà, giờ phút này đây là hình tượng huy hoàng của đương kim hoàng hậu. Mặc dù đã được phục hồi thân thể, y không còn bị cảm giác đói khát gây phiền nhiễu, nhưng thói quen thích ăn uống đã muốn dưỡng thành, như thế nào cũng không bỏ được.

“Người ăn không vô, còn chiếm lấy chân gà làm gì!”

Hiện giờ cũng đã là vương phi của Thụy thân vương Hồ Cửu gắt gao túm chặt phần bên kia của cái chân gà, trong lòng nói thầm: người kia, hiện tại đã ăn không còn nhiều như trước, lại còn cứng rắn phải cùng hắc cướp chân gà, cướp đi làm gì? Lãng phí a!

“Ăn không vô cũng không buông, ta không ăn, Tiểu ngọc của ta cũng muốn ăn!”

Nghe vậy, Lục hoàng tử Hiên Viên Nghi Khang lẳng lặng đứng lặng một bên gật gật đầu.

Sau vài năm, Hiên Viên Nghi Khang không còn bộ dáng nho nhỏ, phần nộn như trước kia, giờ trông đã muốn có bộ dáng anh tuấn. Chính là tình trạng hắc tự bế tuy rằng được cải thiện rất nhiều, nhưng vẫn là không thích ở địa phương có nhiều người nói chuyện, bất quá tùy thời tùy chỗ phụ họa Lâm Duệ Dương, đã muốn thành một thói quen lớn trong cuộc sống của hắc.

“A a a, người vẫn là đương kim hoàng hậu, thế nhưng theo ta tranh một cái đùi gà, Lục hoàng tử muốn ăn liền cho hắc đi đến ngự thiện phòng, đáng thương ta lâu như vậy mới có thể tiến cung một lần, mới có thể ăn được chân gà nướng do ngự trù làm, các người thế nhưng còn theo ta tranh!”

“Người thân là Thụy thân vương phi, cũng tranh của ta? Bao lâu tiến cung một lần? Hôm qua người không phải cũng đến đây sao? Không phải tranh với người thì tranh với ai!”

Từ sau khi phục hồi lại thân thể, linh trí của Lâm Duệ Dương cũng chậm chậm hồi phục, rất nhiều thứ lúc trước không hiểu đều dần dần hiểu được, biểu hiện lớn nhất chính là — miệng của y trở nên lạnh lợi hơn, Hồ Cửu có khi đều nói không được y. Đương nhiên, điều này cũng liên quan tới việc hai người hàng ngày tranh đồ ăn.

“Hiên Viên Khanh Thiên người chết này mau ra đây hỗ trợ, ta hôm nay nếu không cướp được chân gà này, người cũng đừng nghĩ đến chuyện leo lên giường của ta!”

Thụy thân vương vì thế mà thần tình hắc tuyến mà lên sân khấu, rốt cuộc là ai đã phá hủy tiểu hồ ngoan ngoan của hắc? Liên”Không XXXX cũng đừng leo lên giường của ta” như thế đều học xong.....

Vì phúc lợi ban đêm, Thụy thân vương Hiên Viên Khanh Thiên tự nhiên khuynh lực mà ra, chỉ thấy hắc lẳng lẽ đi đến bên cạnh Lâm Duệ Dương, đối với lỗ tai y nói thầm: “Hoàng hậu nương nương, hiện giờ có phải hay không muốn ăn nhưng lại ăn không vô? Vì thần có biện pháp có thể cho ngài tận hưởng.”

“Biện pháp gì?” Lâm Duệ Dương cảm thấy hứng thú hỏi han, lực đạo trên tay buông lỏng, chân gà liền bị Hồ Cửu đoạt đi.

Bất quá lần này y càng quan tâm đến việc Hiên Viên Khanh Thiên nói có biện pháp, cho nên đối với Hồ Cửu gắp chân gà diều vô dương oai làm như không thấy, lôi kéo Hiên Viên Khanh Thiên hỏi — trước kia cho rằng cả ngày lẫn đêm đối khát khó chịu, hiện giờ phát hiện, thiên hạ mỹ thực đều ở trước mắt lại ăn không vô, đều rất thống khổ!

“Biện pháp chính là.....”

Hiên Viên Khanh Thiên thần bí mà đem Lâm Duệ Dương kéo đến một bên, nhẹ nói: “Hoàng hậu cả ngày được ăn, chẳng lẽ không tò mò ‘ ăn ’ Hoàng Thượng có tư vị gì?

Chẳng lẽ mỗi lần Hoàng Thượng ‘ ăn ’ xong không phải liền có vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn sao?

“Nếu thức ăn bình thường ăn không vô, hoàng hậu chẳng lẽ không tò mò, không nghĩ thử xem, một loại phương pháp ‘ ăn ’ khác?”

Đúng vậy! Lâm Duệ Dương bình tĩnh đại ngộ, y cả ngày bị Hiên Viên Thích “ăn”, vì cái gì cũng không có nghĩ tới y cũng có thể đi “ăn” hắc mà? Có cơ hội nhất định phải thử xem!

“Hát chu!” Giờ phút này Hiên Viên Thích đang phê duyệt tấu chương bỗng nhiên hắt hơi một cái. Xoa xoa cái mũi, “Kỳ quái, ai đang nói xấu trẫm?”

HOÀN CHÍNH VĂN.

12. Chương 12: Phiên Ngoại: Sự Trả Thù Của Nhóm Quái

Một ngày trên động Côn Lôn

Đây là nơi tràn ngập linh khí, từng là nơi cao tăng trên núi Côn Lôn đắc đạo thành tiên, bởi vậy tiên linh khí đầy đặc mặc dù gặp rất nhiều người tu đạo đều xua như xua vệt.

Bất quá, động đó lại là nơi của phái Tĩnh Tâm, nơi mà các môn phái khác rất khó đi vào.

Nói tới phái Tĩnh Tâm, hơn trăm năm trước vẫn là đại phái có hơn ngàn người, nhưng vài thập niên trước không rõ nguyên nhân tại sao lại mai danh ẩn tích, phần lớn người trong môn phái không hành tẩu ở nhân gian.

Nhược Ân hiện giờ là Tam đại trưởng lão đời thứ hai mươi của phái Tĩnh tâm.

Tuy rằng hắn đối với danh hiệu “địa vị rất già” này thực không vừa lòng, nhưng vị đại sư huynh đã muốn thành tiên kia của hắn đã từ thiên đình xuống uy hiếp hắn, nếu hắn dám không tiếp nhận trách nhiệm của Nhân trưởng lão, liền bảo thần sét chín ngày đánh chết hắn.

Chín ngày thần sét, ngay cả Đại La Kim Tiên còn bị hồn bay phách tán – hồn vía lên mây, hướng chỉ hắn Nhược Ân hiện giờ chính là còn đang tích đạo tiên, Đại sư huynh thật đúng là nhẫn tâm.

Không có biện pháp, Nhược Ân cũng chỉ có thể tiếp nhận thôi.

Bất quá ai cũng không trông cậy vào hắn có thể ngoan ngoãn ở lại trên núi Côn Lôn tĩnh tu, sư phụ ngày đó dẫn hắn nhập môn đã từng nói: “Kẻ mà tính tình bất hảo, cùng bản tông phái Tĩnh Tâm không cùng đạo.”

Lại bị hắn loại suy địa tu thành tiên, có thể nói đúng là một sự châm chọc đối với phái Tĩnh tâm.

Vì thế Nhược Ân tĩnh vô tâm, ở lại núi Côn Lôn đến ngày thứ ba liền lạng lẽ thu thập tay nải, chuẩn bị trốn.

Đúng vào mùa xuân, thời tiết tốt, Nhược Ân trên lưng mang theo hơn phân nửa gia sản trộm được trên núi Côn Lôn. Ngô..... Đi nơi nào bây giờ? Rõ ràng đi tới hoàng cung, vừa lúc lộ phí trên người không nhiều lắm, đến hoàng cung, chỉ bằng danh hào quốc sư của mình, hắn là cũng có thể thu thêm được ít lộ phí.

Vì thế, Nhược Ân đạo trưởng làm ra quyết định khiến cho đời này hối hận, kiếp sau cũng hối hận.

Hoàng cung, hiện giờ phi thường náo nhiệt. Thụy thân vương phi là hồ ly tinh, Thừa tướng “Nhi tể” nguyên hình là một con báo, mà đương kim hoàng hậu, từng là một con quỷ đói.....

Nhược Ân sờ sờ đầu, vì cái gì mà hắn cảm thấy cái cục diện quỷ dị này đến phân nửa là do hắn tạo ra?

Bất quá theo như tính toán, hắn vừa tiến vào hoàng cung, liền bị hoàng đế thịnh tình khoản đãi, quỳnh tương ngọc dịch, mỗi ngày đều được hưởng thụ các món ăn ngon, quý, lạ, làm cho hắn đem mục đích ban đầu là kiếm thêm lộ phí ném ra sau đầu, nhưng thi thoảng trong lòng vẫn nhắc đi nhắc lại vài câu: người xuất gia thế nhưng ham hưởng thụ, tội lỗi tội lỗi.

Nhưng nếu hắn đã đạt đến cảnh giới, lúc này cần chú ý tu tâm mà không phải tu thân, như vậy suy xét cũng liền thần nhiên mà — chơi xấu trong hoàng cung.

“Tiểu Bạch, heo móng này là của ta! Tuyệt đối, tuyệt đối không thể cho người!”

Lâm Duệ Dương ôm ấp tán loạn một cái móng heo, đi theo phía sau là Hồ Cửu dưới hình dáng một con hồ ly, ý vào thân mình khéo léo linh hoạt, thường xuyên lủi vào trong lòng Lâm Duệ Dương, muốn “Nhúng chàm” heo móng kia — kỳ quái, khẩu vị của hai người bọn họ khi nào thì lại giống nhau như vậy?

“A a, Thích! Tiểu Bạch muốn cướp móng heo của ta!”

Lâm Duệ Dương chạy, đụng phải Hiên Viên Thích đang muốn lên triều, lập tức trốn sau lưng hắn, cùng Hồ Cửu giằng co.

Heo, heo móng.....

Hiên Viên Thích lập tức thần tình hắc tuyến, liền nhớ tới lúc mới quen cũng chính là “Thời gian tốt đẹp” của ta.....

“Nga..... Heo móng a, thật sự là không tồi.” Thập tam hoàng thúc Hiên Viên Khanh Thiên tự nhiên theo đuôi Hồ Cửu mà đến, nhìn bộ dáng sôi nổi của tiểu hồ ly tuyết trắng kia, liền tiến tới ôm vào trong lòng ngực, thỉnh thoảng lại vuốt vuốt bộ lông mềm mại.

“Người chết, người tới rồi!” Hồ ly giãy giụa lên đến trên vai Hiên Viên Khanh Thiên, cái đầu nhỏ nhỏ tuyết trắng tiến đến bên tai hắn, “Ta nghe nói, cái đạo sĩ chết tiết kia đoạt lấy đồ vật của ta hiện tại ở trong hoàng cung, người chạy nhanh đem hắn đánh đến thất điên bát đảo cho ta!”

“Nga?” Hiên Viên Khanh Thiên sờ sờ cằm, đem hồ ly ôm xuống tiến đến bên Hiên Viên Thích, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, nghe nói Nhược Ẩn đạo trưởng đến đây a..... Chẳng lẽ Hoàng Thượng không nghĩ nhân cơ hội..... Sao? Nếu không cái vị đạo sĩ kia muốn làm ra công việc bề bộn như vậy, Hoàng Thượng cũng không tất.....

“Thế nào, chúng ta liên thủ làm hắn một lần, làm cho hoàng hậu cùng tiểu hồ ly cũng cao hứng cao hứng?”

Hiên Viên Thích trầm chấp nhận, vị quốc sư già mà không kính này, thế nhưng chính là cái hòm giết chết hồ ly, còn làm hại Lâm Duệ Dương đang êm đẹp liền trở thành quỷ chết đói, nếu hắn không phải trở thành quỷ chết đói, như thế nào lại trở nên thích ăn như vậy?

Cho tới bây giờ thân thể mỗi ngày mỗi ngày chỉ nghĩ đến ăn, làm hại hắn thân là hoàng đế mỗi ngày đều đi đến ngự thiện phòng đem người kéo ra..... Giờ phút này, hắn tự động xem nhẹ sự tình nếu không phải hồn phách Lâm Duệ Dương bị tụ linh hộp lấy đi, hai người căn bản là không cơ hội quen biết.

“Hảo! Hoàng thúc muốn làm như thế nào, trăm toàn lực phối hợp nhận việc.”

“Một khi đã như vậy, vậy như vậy..... như vậy..... sau đó.....”

Hiên Viên Khanh Thiên quỷ bí cười, nói ra kế hoạch của hắn, hai người đứng bên cạnh cùng một con hồ ly nghe được cả người phát lạnh — ác độc, ác độc a!

Hiên Viên Thích giờ phút này không khỏi thật sâu trong lòng mà thấy may mắn, vị Hoàng thúc làm việc bất chấp hậu quả, từ khi gặp được hồ ly sau liền không hề mơ ước ngôi vị hoàng đế, chỉ cần vùng Giang Dương làm đất phong rồi đuổi được hắn, thực có lời, thực có lời.

Bằng không, hắn thật sự cùng mình đấu chọi, tuy rằng ngôi vị hoàng đế không nhất định có nguy cơ, nhưng nhất định sẽ có rất nhiều sự tình làm cho mình vội đến sứt đầu mẻ trán.

Hoàng đế hạ chỉ, quốc sư đương triều trong suốt ba tháng bắt đầu từ tháng ba ở Đại pháp tự tế thiên cầu phúc, khẩn cầu vận mệnh quốc gia hưng thịnh mưa thuận gió hoà.

Nếu ở nơi của người ta ăn uống mà lại không chịu đi, Nhược Ẩn cũng không phản bác ý chỉ của hoàng đế, cho nên tuy rằng trong lòng hắn nói thầm thân hắn là đạo sĩ vì sao lại phải như hòa thượng đến miếu tế thiên, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

Đại pháp tự ngày thường cũng coi như được hương khói cường thịnh, thế nhưng ngày hôm đó hòa thượng, sa di không thấy một ai, dân chúng vây xem cũng không có người nào, chỉ có Ngự lâm quân lẳng lẳng mà bao quanh chùa miếu, yên tĩnh đến kinh người.

Như thế nào, như thế nào lại có dự cảm không tốt?

Nhược Ẩn nhìn chùa miếu trống rỗng, khắp chỉ tính toán, lại cái gì cũng coi không được —— hay là, có liên quan đến chính mình?

Mặc kệ, nhanh chóng hoàn thành cái nghi thức tế thiên kia, hắn sẽ thu thập tay nải chạy lấy người, tóc gáy phía sau dựng thẳng, tiếp tục ở hoàng cung nói không chừng có tai họa lớn!

Dự cảm của Nhược Ân không thể nói đúng cũng không thể nói là không chuẩn xác, bất quá, thời điểm vận rủi muốn tới thì trốn cũng trốn không thoát, hơn nữa, một tập thể người bên cạnh mình tính kế, thôi thì đừng nghĩ tới né tránh.

Dưa và trái cây hiến tế, Hồ Cửu tự mình dâng lên, khuôn mặt tuyết trắng lộ vẻ tươi cười phá lệ ôn nhu, nhìn Nhược Ân đến cả người phát run.

Đốt hương nến, là chính tay Lâm Duệ Dương đốt, hoàng hậu đương triều khó được có lúc không ăn cái gì, ánh mắt nóng bỏng đem Nhược Ân toàn thân cao thấp nhìn tới tới lui lui vài lần, nhìn đến Nhược Ân đều cảm thấy được mình không phải là đã biến thành chân gà hay gì đó, mới dời ánh mắt.

Lá bùa, kiếm mộc, một đầu báo đen khổng lồ được đưa tới, mặt trên ướt sũng nước miếng, làm cho Nhược Ân cũng không biết có nên hay không tiếp nhận.

Bất quá tuy rằng kinh hồn táng đảm, cuối cùng hết thấy chuẩn bị tốt, Nhược Ân ngâm khế chú văn, bắt đầu cầu phúc.

Hắn một khi bắt đầu nghi thức liền cần vô cùng chuyên tâm, không có phát giác, phía sau tượng phật trang nghiêm kia, một đám người đang thì thầm ——

“A, tiểu báo, lá bùa gì đó có phải đồ tốt không?”

“Chuẩn bị tốt, vì sợ hắn phát giác, ta còn cố ý ới ra ít nước miếng bôi lên. Tiểu Bạch, người đám trái cây kia cùng đám sương khói làm tốt chứ?”

“Đã sớm chuẩn bị tốt, đạo sĩ thúy này, cũng dám lấy đồ vật của ta, hôm nay không trả thù được trở về ta sẽ không mang họ Hồ!” Bất quá, hắn giống như vốn đã không còn mang họ Hồ.....

“Dùng nam sơn hương mộc sấm nhập vào ngọn nến, dùng di thủy chi hóa giải đạo hạnh để vào dưa và trái cây, cuối cùng tăng thêm mê huyền tiên cực phẩm xuân dược dính lên da tức hóa (con báo chỉ dùng để răng nanh ngâm, không gặp được làn da), ta cũng không tin hôm nay phóng không ngã hắn!” Hiên Viên Khanh Thiên cực kì tiêu sái mà cười nói, đương nhiên, cây quạt tùy thân không rời cây quạt cũng cẩn thận nhẹ giọng mà kích động.

Bên kia Nhược Ân đã muốn châm lá bùa bắt đầu tác pháp, mắt thường nhìn không thấy đám sương mù lặng lẽ theo trái cây lộ ra, một luồng hương khí theo ngọn nến rót vào, không đến một khắc đồng hồ, thân hình Nhược Ân đã muốn bắt đầu lay động, té trên mặt đất.

“A! Thật tốt quá! Thành công!”

Hồ Cửu người thứ nhất nhảy ra, dùng sức giẫm lên giẫm lên mặt Nhược Ân, “Ân, quả nhiên quyết quá khứ!”

“Hảo!”

Hiên Viên Thích vỗ tay một cái, hóa trang thành tùy tùng tổng quản Ngự lâm quân, lập tức mang theo trên trăm vị cô nương từ mấy chục thanh lâu trong kinh thành đến, trong nhất thời trong chùa son phấn khí đại thịnh.

“Các cô nương hầu hạ cho tốt vị đạo gia này, ngày mai sẽ có phần thưởng lớn!”

Nhất chúng nữ tử đều nghe theo.

“Hi hi, ở trước mặt Phật tử làm loại chuyện này, không được tốt đi?” Hiên Viên Khanh Thiên cố ý nháy mắt mấy cái.

“Không tốt cũng là do Nhược Ân đạo trưởng gây nên, cùng trẫm có quan hệ gì?” Hiên Viên Thích thực rõ ràng mà buông tay, tỏ vẻ cùng mình một chút can hệ đều không có, “Bách tính môn dân đều biết quốc sư nên vì nước mà cầu phúc, giờ phút này hắn là ở trong hoàng cung, như thế nào lại chạy đến chùa miếu?”

“Ha ha ha, đạo sĩ thúi này, không biết ngày mai hắc tỉnh lại phát hiện mình phá hủy thanh tu, còn hòa hảo với mấy trăm nữ tử thanh lâu, ngủ ở cùng nhau thì sẽ có cái biểu tình gì!? Ha ha ha, bản hồ tiên cuối cùng cũng báo được thù!” Vui sướng khi người gặp họa, là thanh âm của Hồ Cửu.

“Hừ, xứng đáng, làm cho hắc khó chịu giống như mấy trăm năm không được ăn gì!” Thanh âm căm giận, là của Lâm Duệ Dương.

“Mấy trăm cô nương..... rất, rất khoa trương đi.....” Duy nhất chỉ có một con hắc báo có chút điểm lương tâm.

“Không quan hệ, tiểu báo. Đạo sĩ kia không chừng sống thành trăm hoặc hơn một ngàn năm, vẫn là thân đồng tử, chúng ta hôm nay như vậy đối hắc, nói không chừng ngày sau hắc còn phải cảm tạ chúng ta!”

“Đối, phong lưu khoái hoạt chính là chân lý nhân sinh, đạo trưởng ngộ đạo, trước xuất thế tái vào đời, chúng ta cũng coi như thành toàn cho hắc.”

“Cũng không phải không được ăn, không có việc gì đâu.”

Mọi người đều an ủi, con báo rất cục cựa cũng gật gù đầu, đi theo mọi người rời khỏi đại môn của Đại pháp tự. Trước khi rời đi, vẫn là nhin không được quay đầu lại nhìn nhìn đại môn tối như mực, cánh cửa ở trước mắt khép lại, phẳng phất hình ảnh vị đạo sĩ bất hạnh bi ai.

Một con quạ đen “Cạc cạc” kêu bay qua, ngày mới tờ mờ sáng, một tiếng kêu thê lương thấm thiết đột nhiên cất qua không trung, thẳng thượng cửu tiêu, ở trong Đại pháp tự càng không ngừng quanh quẩn, quanh quẩn.....

“A a a a ——”

Thẳng đến thật lâu thật lâu về sau, thế nhân đồn đãi Đại pháp tự từng có cao tăng thu yêu, tiếng kêu thảm thiết của yêu quái kia vang lên một ngày một đêm, sợ tới mức cư dân sống chung quanh trắng đêm không ngủ.....

Ăn, cùng được ăn

Lâm Duệ Dương gần đây luôn luôn tự hỏi một vấn đề, chính xác mà nói, là sau khi vị hoàng thúc bắt lương nói một phen mà bắt đầu tự hỏi một vấn đề ——

Ngô, có phải thật vậy hay không? hắc là”vui vẻ xem”Hiên Viên Thích là có cái hương vị?

Tuy rằng thể chất của y đã được chuyển biến, không còn mỗi thời mỗi khắc đều cảm thụ cái cảm giác đói khát tốt cùng, nhưng theo đó mà đến một loại phiền não khác làm cho y có chút đau đầu ——

Tuy rằng sẽ không bị đói, nhưng lại rất tham! Hơn nữa trước kia có thể vô cùng vô tận mà ăn những món ăn ngon, hiện tại lại chỉ ăn được một ít liền không thể ăn thêm.

Mất thấy vô số mỹ thực, nhưng không ăn được, thật sự là một loại tra tấn a!

Lâm Duệ Dương ôm đầu, nhớ tới chuyện này là y đã cảm thấy thống khổ a! Thậm chí so với nhìn Hồ Cửu cướp đi chân gà của y còn đau lòng hơn!

Hiên Viên Khanh Thiên trong lời nói phẳng phất mê hoặc vọng ở bên tai ——

“Hoàng hậu cả ngày được ăn, chẳng lẽ không tò mò Hoàng Thượng ‘ ăn ’ thì có hương vị thế nào sao? Chẳng lẽ mỗi lần Hoàng Thượng ‘ ăn ’ xong không phải luôn có vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn sao?”

Nhớ tới bộ dáng mỗi lần Hiên Viên Thích”Ăn” xong chính mình, đúng là vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn a, thậm chí so với thời điểm bản thân ăn no còn hạnh phúc hơn.

Hay, thật sự nên suy nghĩ một chút nên thử “ăn” hắc một lần xem thế nào?

Chính là cứ nghĩ như vậy, Hiên Viên Thích vừa vặn trở về, nhìn thấy Lâm Duệ Dương ở trên giường ôm tóc lẫn. Trong lòng thoáng chốc cả kinh, vội vàng tiến lên đưa y ôm vào trong lòng.

“Làm sao vậy? Đau đầu sao? Vì sao lại không thoải mái? Ngày hôm qua ta hơi quá đáng sao? Bị thương sao? Hay là ăn lung tung gì đó bị đau bụng?” Hiên Viên Thích hoang mang rối loạn mà sở soạn cao thấp

toàn thân Lâm Duệ Dương, một chút cũng không tự hỏi cái vấn đề ăn linh tinh bị đau bụng như thế nào lại ôm đầu.

“Ngô, ta không sao.” Lâm Duệ Dương lảng lảng mà nhìn Hiên Viên Thích, không biết vì sao, nhìn hắn bối rối như vậy, nhưng trong lòng lại có một cỗ kì dị.... Cảm giác thỏa mãn?

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Nghe thấy Lâm Duệ Dương nói không có việc gì, Hiên Viên Thích nhất thời thở phào một hơi, vươn hai tay từ phía sau đem y ôm lấy.

Bởi vì buổi tối thường xuyên tiến hành “vận động” kịch liệt, cho nên Lâm Duệ Dương bình thường đều phải ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới rời giường. Hiện tại vừa vận còn chưa đến thời điểm y rời giường, vì động tác này, mà một phần ngực bị hở ra.

Hiên Viên Thích giờ phút này tinh thần mới vừa được thả lỏng, theo cổ áo mở rộng kia nhìn lại, lập tức cảm thấy được trên người có một ngọn lửa bùng cháy.

Trong lòng đánh giá số lần làm của ngày hôm qua, cũng không tính là quá mức, Hiên Viên Thích lập tức quyết định phải hưởng thụ thật tốt “mỹ thực” trước mặt.

Tay phi thường tự nhiên mà sờ vào trong y phục Lâm Duệ Dương, vuốt ve da thịt bóng loáng kia, Hiên Viên Thích dùng kỹ xảo mà bóp nhẹ nhũ hoa khéo léo đang nổi lên, vừa lòng mà nghe được tiếng rên rỉ của Lâm Duệ Dương đột nhiên tăng thêm.

“A! Chờ, từ từ!” Lâm Duệ Dương đẩy ra cái tay đang hoạt động ở trước ngực, kéo lại cổ áo rộng mở, nói: “Ta đói bụng!”

Hiên Viên Thích ngẩn ra, từ khi Nhược Ẩn đạo trưởng đem thể chất Lâm Duệ Dương chuyển biến, chính mình có bao nhiêu lâu không có ở trên giường nghe thấy những lời này?

Trời biết, vì để không quấy rầy thời khắc hạnh phúc buổi tối, hắn luôn luôn đứng giờ cấp Lâm Duệ Dương ba bữa ăn cùng với ăn khuya, hiện tại như thế nào.....

Chẳng lẽ —

“Người làm sao vậy? Thân thể phát sinh chuyện gì sao? Bây giờ vẫn còn thường xuyên đói sao?”

Liên tiếp vấn đề được đưa ra, Lâm Duệ Dương lập tức hiểu được Hiên Viên Thích hiểu lầm rồi, có chút xấu hổ nói: “Không phải, không phải cái loại ‘đói’ này.”

Không phải cái loại đói này? Đó là loại gì?

Hiên Viên Thích suy nghĩ đến loạn, trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng.

“Là cái loại này, cái loại mà người thường xuyên ‘đói’”

Hiên Viên Thích lập tức bừng tỉnh đại ngộ, tay cũng càng không ngừng đi vào trong quần Lâm Duệ Dương, dọc theo tiểu thối chậm rãi hướng lên trên. “Người đã ‘đói’, trầm trực tiếp uy người ăn no không phải là tốt sao?”

Lâm Duệ Dương lại đẩy hắn, “Không đúng, không đúng!”

“Không đúng?”

Hiên Viên Thích giờ phút này cũng cảm thấy không đúng, Lâm Duệ Dương tuy rằng thường xuyên có chút khó hiểu, nhưng là đối với sự cầu hoan của mình lại cơ hồ cũng không cự tuyệt. Hôm nay liên tục cự tuyệt hai lần, hơn nữa phản ứng còn rất kỳ quái, rốt cuộc là làm sao vậy?

Nhận thấy được không thích hợp, Hiên Viên Thích đơn giản ngồi nghiêm chỉnh, hỏi: “Đến tột cùng là làm sao? Có chuyện gì phiền lòng?”

“Ân!” Lâm Duệ Dương dùng sức gật gật đầu, “Ta nghĩ.....” Có lẽ chính mình cũng hiểu được có chút xấu hổ, Lâm Duệ Dương về sau thanh âm càng ngày càng nhỏ.

“A? Nghĩ muốn cái gì?” Hiên Viên Thích không có nghe rõ.

“Nghĩ muốn.....”

“Cái gì?” Vẫn là không có nghe rõ.

“Ta nghĩ, ta nghĩ ——”

Mắt thấy mặt Hiên Viên Thích đã muốn tiến đến trước mặt mình, Lâm Duệ Dương hít một ngụm khí, hét lớn: “Ta cũng muốn ăn người!”

Nghĩ muốn..... muốn ăn người..... ăn người, ăn người.....

Thừa đức để Hiên Viên Thích, giờ phút này, hoàn toàn ngây dại.

Hơn nửa ngày, mới kịp phản ứng, có chút nói lắp hỏi lại: “Người người người..... nghĩ muốn..... ăn ta?”

“Àn!” Lâm Duệ Dương gật đầu.

“Àn! Ta?”

“Đúng!”

Hiên Viên Thích thở sâu, khiếp sợ lúc đầu qua đi, hần lập tức tỉnh táo lại. Lấy suy nghĩ của Lâm Duệ Dương, không có khả năng lại đột nhiên dâng lên loại ý tưởng này, như vậy — có người xúi giục?

Lập tức trên mặt Hiên Viên Thích hiện lên nụ cười ôn nhu, dụ dỗ nói: “Người như thế nào lại đột nhiên nghĩ muốn, ách, ăn..... ta?”

“Bởi vì ta đói bụng.”

“Đói bụng ăn cái gì đó là tốt rồi a, như thế nào lại đột nhiên.....”

“Ngô, đều là người, làm cho cái kia đạo sĩ đem ta biến thành như vậy! Hiện tại mỗi ngày nhìn đến nhiều như vậy món ăn ngon đều ăn không vô! Nghẹn đều nhanh nghẹn đã chết!”

Lâm Duệ Dương bĩu môi, tiếp tục nói: “May mắn cái kia cầm cây quạt nói với ta, cũng có thể ăn người cho đỡ thèm! Nhìn người thời điểm mỗi lần ăn ta đều thỏa mãn như vậy, hơn nữa cũng sẽ không không ăn được nữa, khẳng định ăn thật ngon đúng hay không!?”

“Ách.”

Phía sau trả lời ăn ngon hoặc là không thể ăn, giống như cũng không quá quan tâm được rồi.

Lâm Duệ Dương tựa hồ cũng không muốn nghe câu trả lời của hần, tiếp tục nói: “Người xem ta đều cho người ăn nhiều lần như vậy, trước kia người cũng đã đáp ứng chỉ cần ta cho người ăn no, người cũng cho ta ăn no, hiện tại ngẫu nhiên làm cho ta ăn một lần cũng không tính là thiệt.”

..... Hiên Viên Khanh Thiên chết tiệt kia!

Hiên Viên Thích nắm chặt nắm tay, trong lòng âm thầm quyết định, ngày sau tìm một cơ hội nhất định phải đi xui khiến hồ ly nhà hần xoay người!

Bất quá giờ phút này..... Vẫn là trước mắt giải quyết nan đề trước mặt đi.

Ngay lúc ở trong lòng hần cân nhắc mọi cách phải thuyết phục Lâm Duệ Dương như thế nào buông tha cho cái ý tưởng “ăn” hần, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng đồ vật rơi xuống đất.

Thanh âm Hiên Viên Khanh Thiên vang lên: “Ai nha nha, tiểu hồ ngoan, người như thế nào lại từ trên cửa sổ ngã xuống? Nhìn đi, bộ lông tuyết trắng bị bẩn chưa kia.”

Thanh âm phẫn nộ của Hồ cửu lập tức truyền vào trong phòng, “Còn không phải người cái người chết nói gần đây có trò hay để xem, làm cho ta mỗi ngày thủ tại chỗ này! Làm cho ta xem đến chuyên tâm không nghĩ tới liền trượt xuống! Trở về tắm rửa cho ta đi, bộ lông tuyết trắng của ta nếu tắm không sạch sẽ, người cũng đừng có nghĩ lên giường của ta!”

Nghe thanh âm bên ngoài, sắc mặt Hiên Viên Thích càng ngày càng đen, càng ngày càng đen, mắt thấy cũng đã vượt qua cả màu mực.

Rốt cục, hấn nhẹn không được kêu to ra tiếng ——

“Hiên, Viên, Khanh, Thiên! Người cứ chờ đó!”

Hoàng đế gầm rú vang tận mây xanh, chim chóc chấn kinh, vỗ vỗ cánh bay lên không trung.

Hoàng cung hôm nay, cũng rất nháo nhiệt, rất nháo nhiệt mà.....

-Toàn Văn Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quy-linh-tinh-quai-chi-nga-quy>